ASPECTE ESENȚIALE PENTRU NOUL CREDINCIOS

OILE LUI DUMNEZEU AUD GLASUL LUI DUMNEZEU

ASPECTE ESENȚIALE PENTRU NOUL CREDINCIOS

OILE LUI DUMNEZEU AUD GLASUL LUI DUMNEZEU

Cuprins

Prefață

Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă

Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa

Capitolul 1 Dumnezeu Atotputernic este Unicul Dumnezeu Adevărat care a creat totul

1. Dumnezeu Atotputernic este Unicul Dumnezeu adevărat care conduce toate lucrurile

2. Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus cel întors

3. Mântuirea poate veni doar prin credința în Dumnezeu Atotputernic

Capitolul 2 Adevărurile numelor lui Dumnezeu

1. De ce are Dumnezeu nume, și poate un singur nume să reprezinte întregimea lui Dumnezeu?

2. De ce are Dumnezeu nume diferite în epoci diferite?

Capitolul 3 Adevărurile despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

1. Ce este lucrarea de gestionare a omenirii?

2. Scopul celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

3. Scopului și semnificației fiecăreiadintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

4. Relația dintre fiecare din cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

5. De ce se spune că a cunoaște cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu?

Capitolul 4 Adevărurile lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă

1. Semnificația lucrării cuvintelor lui Dumnezeu

2. Semnificația lucrării de cucerire a lui Dumnezeu

3. Semnificația lucrării de judecată și de mustrare a lui Dumnezeu

4. Semnificația lucrării de încercări și de rafinare a lui Dumnezeu

5. Cum trebuie să credeți în Dumnezeu pentru a fi mântuiți și desăvârșiți?

Capitolul 5 Adevărurile despre întruparea lui Dumnezeu

1. Ce este întruparea? Care este esența întrupării?

2. Importanța întrupării lui Dumnezeu

3. Diferența dintre lucrarea Dumnezeului întrupat și lucrarea Duhului

4. Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

5. Cele două întrupări încheie semnificația întrupării

Capitolul 6 Câteva forme de diferențiere pe care ar trebui să le aveți în credința voastră în Dumnezeu

1. Diferențierea între lucrarea lui Dumnezeu și a omului

2. Diferențierea între lucrarea Duhului Sfânt și cea a duhurilor rele

3. Diferențierea între Hristosul adevărat și Hristoșii falși

4. Diferențierea între căile adevărate și cele false, și dintre bisericile adevărate și cele false

5. Diferența dintre a urma pe Dumnezeu și a urma oamenii

6. Diferențierea între conducătorii adevărați și cei falși, și dintre păstorii adevărați și cei falși

7. Diferența între faptele bune exterioare și schimbările firii

Capitolul 7 Alte aspecte ale adevărurilor pe care ar trebui să le înțelegeți în credința voastră în Dumnezeu

1. Cunoașterea sursei împotrivirii oamenilor față de lucrarea nouă a lui Dumnezeu în credința lor în Dumnezeu

2. Pentru a căuta calea adevărată, trebuie să aveți rațiune

3. Pentru a crede în Dumnezeu, ar trebui să stabiliți o relație normală cu Dumnezeu

4. Credincioșii lui Dumnezeu ar trebui să aibăo decență sfântă

5. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să fie doar pentru a căuta pace și binecuvântări

6. Semnificația suferinței și ce fel de suferință trebuie să îndure credincioșii lui Dumnezeu

7. Credincioșii în Dumnezeu ar trebui să se pregătească pentru destinația lor cu suficiente fapte bune

Capitolul 8 Finalurile pentru diferite tipuri de oameni și făgăduința lui Dumnezeu pentru om

Prefață

Deși mulți oameni cred în Dumnezeu, puțini înțeleg ce înseamnă credința în Dumnezeu și ce trebuie să facă ei pentru a se conforma voii lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă din cauză că, deși oamenii sunt familiarizați cu cuvântul „Dumnezeu" și cu expresii precum „lucrarea lui Dumnezeu", ei nu Îl cunosc pe Dumnezeu și cu atât mai puțin Îi cunosc lucrarea. Atunci, nu e de mirare că toți cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt confuzi în credința lor despre El. Oamenii nu iau în serios credința în Dumnezeu, și asta doar deoarece a crede în Dumnezeu este prea nefamiliar, prea ciudat pentru ei. Astfel, ei nu se ridică la înălțimea cerințelor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și dacă nu Îi cunosc lucrarea, atunci nu sunt potriviți pentru folosul lui Dumnezeu și cu atât mai puțin sunt ei capabili să-I mulțumească voia. „Credința în Dumnezeu" înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, îndeplinește voia lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi „credință în Dumnezeu." Totuși, deseori oamenii percep credința în Dumnezeu ca pe o chestiune simplă și frivolă. Oamenii care cred în Dumnezeu astfel nu mai știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și, cu toate că poate continuă să creadă până la capăt, nu vor dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu, pentru că merg pe calea greșită. Astăzi, încă mai există cei care cred în

Dumnezeu după slove și după doctrine fără valoare. Ei nu știu că le lipsește esența credinței în Dumnezeu și că nu pot dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Totuși, ei se roagă lui Dumnezeu pentru binecuvântările siguranței și suficient har. Să ne oprim, să ne liniștim inimile și să ne întrebăm: nu cumva a crede în Dumnezeu este cu adevărat cel mai ușor lucru de pe pământ? Nu cumva a crede în Dumnezeu nu înseamnă nimic mai mult decât să primești mult har de la Dumnezeu? Sunt oamenii care cred în Dumnezeu fără a-L cunoaște sau care cred în Dumnezeu și, totuși, I se opun, într-adevăr capabili să mulțumească voia lui Dumnezeu?

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin” pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt” sau „Dumnezeu este așa sau așa” – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de

egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu, nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată cât ne stă în putință pentru a ne împotrivi în mod voit lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă”, Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

Nu este dificil să cercetăm un astfel de lucru, dar asta cere fiecăruia dintre noi să cunoască acest unic adevăr: Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este forma întrupată a lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant. Înfățișarea exterioară nu poate determina esența; în plus, lucrarea lui Dumnezeu nu se poate conforma niciodată noțiunilor omului. Nu a intrat înfățișarea exterioară a lui Isus în contradicție cu noțiunile omului? Nu-i așa că înfățișarea și veșmântul Lui nu erau capabile să ofere vreun indiciu cu privire la adevărata Lui identitate? Nu I s-au împotrivit primii farisei lui Isus tocmai pentru că s-au uitat doar la înfățișarea Lui exterioară și nu s-au gândit serios la cuvintele din gura Lui? Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea

lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea practică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi faceți voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!

Poate ai deschis cartea aceasta cu scopul de a cerceta sau cu intenția de a accepta; oricare ar fi atitudinea ta, sper că o vei citi până la final și că nu o vei lăsa deoparte cu ușurință. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, atitudinea ta se va schimba, dar asta depinde de motivația ta și de gradul tău de înțelegere. Cu toate acestea, există un lucru pe care ar trebui să îl știi: cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi zugrăvit drept cuvântul omului și cu atât mai puțin poate cineva să facă astfel încât cuvântul omului să fie cuvântul lui Dumnezeu. Un om folosit de Dumnezeu nu este Dumnezeul întrupat, iar Dumnezeul întrupat nu este un om folosit de Dumnezeu. În asta, există o diferență esențială. Poate că, după ce vei citi aceste cuvinte, nu le vei recunoaște ca pe cuvintele lui Dumnezeu, ci doar ca pe luminarea pe care a dobândit-o omul. În cazul acela, ești orbit de ignoranță. Cum pot cuvintele lui Dumnezeu să fie aceleași cu luminarea pe care a dobândit-o omul? Cuvintele lui Dumnezeu întrupat deschid o nouă epocă, îndrumă toată omenirea, dezvăluie taine și îi arată omului direcția pe care trebuie să o ia în noua epocă. Luminarea obținută de om nu reprezintă altceva decât simple instrucțiuni pentru practicare sau cunoaștere. Aceasta nu poate îndruma toată omenirea într-o nouă epocă sau dezvălui tainele lui Dumnezeu Însuși.

La urma urmei, Dumnezeu este Dumnezeu, iar omul este om. Dumnezeu are esența lui Dumnezeu, iar omul are esența omului. Dacă omul percepe cuvintele spuse de Dumnezeu drept simplă luminare de la Duhul Sfânt și ia cuvintele apostolilor și ale profeților drept cuvinte rostite personal de Dumnezeu, aceasta ar fi o greșeală a omului. Orice-ar fi, nu ar trebui să amesteci niciodată binele cu răul sau să înfățișezi ceea ce este înalt drept ceea ce este jos ori să confunzi profundul cu superficialul; orice-ar fi, nu ar trebui niciodată să respingi în mod voit ceea ce știi că este adevărul. Toți cei care cred că există un Dumnezeu ar trebui să cerceteze problemele din punctul corect de vedere și să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu și noile Lui cuvinte din perspectiva unei ființe create a Sa; altfel, vor fi alungați de Dumnezeu.

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui

Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

Dacă oamenii rămân blocați în Epoca Harului, atunci nu vor fi niciodată eliberați de firea lor stricată, și cu atât mai puțin vor cunoaște firea inerentă a lui Dumnezeu. Dacă oamenii trăiesc mereu în mijlocul unei abundențe de har, dar nu au calea vieții care le permite să Îl cunoască pe Dumnezeu sau să-L mulțumească, atunci ei nu Îl vor câștiga niciodată cu adevărat în credința lor în El. Acest tip de credință e de-a dreptul deplorabil. După ce vei fi terminat de citit această carte, după ce vei fi trăit fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu întrupat în Epoca Împărăției, vei simți că

dorințele pe care le-ai avut ani la rând s-au realizat în sfârșit. Vei simți că doar acum L-ai văzut pe Dumnezeu față în față; doar acum I-ai zărit înfățișarea, I-ai auzit cuvântările personale, ai apreciat înțelepciunea lucrării Lui și ai simțit cu adevărat cât de real și atotputernic este El. Vei simți că ai câștigat multe lucruri pe care oamenii din vremurile trecute nici nu le-au văzut, nici nu le-au avut vreodată. În clipa aceea, vei ști clar ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și ce înseamnă să te conformezi voii lui Dumnezeu. Bineînțeles, dacă te agăți de părerile din trecut și respingi sau negi faptul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, atunci vei rămâne cu mâna goală, fără a obține nimic și, în cele din urmă, vei fi declarat vinovat de a I te împotrivi lui Dumnezeu. Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă

pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.) Adevăratul chip al lui Dumnezeu nu poate fi pe deplin descris folosind limbajul omenesc, așa că Dumnezeu folosește mijloace prin care Își exprimă firea inerentă pentru a-i arăta omului adevăratul Său chip. Ceea ce înseamnă că toți cei care au apreciat firea inerentă a Fiului Omului au văzut adevărata față a Fiului Omului, căci Dumnezeu este prea măreț și nu poate fi descris pe deplin folosind limbajul uman. Odată ce omul a experimentat fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției, atunci va ști adevăratul înțeles al cuvintelor lui Ioan când a vorbit despre Fiul Omului printre sfeșnice: „Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui.” În acea clipă, vei ști fără nicio îndoială că acest trup obișnuit care a spus atât de multe este într-adevăr al doilea Dumnezeu întrupat. Mai mult, vei simți cu adevărat cât ești de binecuvântat și te vei simți cel mai norocos. Ești dornic să primești această binecuvântare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă

Planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu se apropie de sfârșit și poarta Împărăției s-a deschis deja tuturor celor care caută arătarea Sa. Dragi frați și surori, ce așteptați? Ce anume căutați? Așteptați să Se arate Dumnezeu? Căutați urmele Sale? Ce mult trebuie dorită arătarea lui Dumnezeu! Și cât de dificil este să se găsească urmele Lui! Într-o astfel de epocă, într-o astfel de lume, ce trebuie să facem ca să fim martorii zilei în care Se arată Dumnezeu? Ce trebuie să facem pentru a ține pasul cu urmele lui Dumnezeu? Toți cei care așteaptă arătarea lui Dumnezeu se confruntă cu întrebări de acest gen. Cu toții ați reflectat asupra lor de mai multe ori, dar cu ce rezultat? Unde Se arată Dumnezeu? Unde sunt urmele Lui? Ați primit răspunsul? Mulți oameni ar răspunde astfel: „Dumnezeu Se arată printre toți cei care Îl urmează, iar urmele Sale sunt printre noi; este atât de simplu!” Oricine poate da un răspuns convențional, dar înțelegeți ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu sau urmele Sale? Arătarea lui Dumnezeu se referă la venirea Lui pe pământ pentru a-Și face lucrarea în persoană. Cu propria Lui identitate și fire și în modul care Îi este specific, El Se pogoară printre oameni pentru a înfăptui lucrarea de inaugurare a unei epoci și de terminare a unei epoci. Acest gen de arătare nu este o formă de ceremonie. Nu este un semn, o imagine, un miracol sau un fel de viziune măreață și, cu atât mai puțin, nu este un soi de proces religios. Este un fapt real și concret, care poate fi atins și privit de oricine. Acest tip de arătare nu este de dragul de a face lucrurile pe jumătate sau pentru vreun angajament pe termen scurt; în schimb, este pentru o etapă a lucrării din planul Lui de gestionare. Arătarea lui Dumnezeu este întotdeauna plină de înțeles și are mereu o legătură cu planul Lui de gestionare. Ce se numește arătare aici diferă întru totul de tipul de „arătare” în care Dumnezeu îl îndrumă, conduce și luminează pe

om. Dumnezeu realizează o etapă din măreața Lui lucrare de fiecare dată când Se dezvăluie. Această lucrare este diferită de cea din orice altă epocă. Ea este de neimaginat pentru om și nu a fost niciodată cunoscută de om. Este o lucrare care începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, fiind o formă de lucrare nouă și îmbunătățită pentru mântuirea omenirii; mai mult, este o lucrare care aduce omenirea în noua epocă. Aceasta este semnificația arătării lui Dumnezeu.

După ce ați înțeles ce înseamnă arătarea lui Dumnezeu, cum ar trebui să căutați urmele Sale? Această întrebare nu are o explicație dificilă: oriunde Se arată Dumnezeu, acolo veți găsi urmele Sale. O astfel de explicație pare simplă, dar nu este atât de ușoară în practică, întrucât mulți oameni nu știu unde Se arată Dumnezeu, cu atât mai puțin unde este dispus sau unde ar trebui să Se arate. Unii cred în mod impulsiv că Dumnezeu Se arată oriunde lucrează Duhul Sfânt. Alții cred că Dumnezeu Se arată oriunde există figuri spirituale. Sau, dacă nu, cred că Dumnezeu Se arată oriunde sunt oameni cu o înaltă reputație. Pentru moment, să lăsăm deoparte întrebarea dacă astfel de convingeri sunt corecte sau greșite. Pentru a explica o astfel de întrebare, trebuie să avem mai întâi un obiectiv clar: căutăm urmele lui Dumnezeu. Nu căutăm figuri spirituale și cu atât mai puțin urmărim figuri renumite; căutăm urmele lui Dumnezeu. Din acest motiv, întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele

lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din locul unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini

arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil” a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil” restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui

Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege voia și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea

Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa

Precum sutele de milioane de alți oameni care Îl urmează pe Domnul Isus Hristos, noi respectăm legile și poruncile Bibliei, ne bucurăm de harul abundent al Domnului Isus Hristos, ne adunăm împreună, ne rugăm, dăm slavă și servim în numele Domnului Isus Hristos – și toate acestea le facem sub protecția și grija Domnului. Deseori suntem slabi și deseori suntem și puternici. Credem că toate acțiunile noastre sunt în conformitate cu învățăturile Domnului. Se înțelege de la sine, atunci, că noi credem, de asemenea, despre noi înșine că suntem pe calea de a face voia Tatălui din ceruri. Tânjim după întoarcerea Domnului Isus, după coborârea Lui glorioasă, după sfârșitul vieții noastre pe pământ, după apariția Împărăției și după tot, așa cum a fost prezis în Cartea Apocalipsei: Domnul sosește, aduce dezastru și răsplătește binele și îi pedepsește pe cei răi și îi înalță pe toți aceia care Îl urmează și care se bucură de întoarcerea Sa, pentru a-L întâlni în văzduh. De câte ori ne gândim la aceasta, nu putem decât să fim copleșiți de emoție, bucuroși că ne-am născut în zilele de pe urmă și că avem marele noroc de a fi martori ai venirii Domnului. Deși am suferit persecuție, am obținut în schimb o „glorie excepțională și eternă”. Ce binecuvântare! Toată această dorință și acest har trimis de Domnul ne face, constant, atenți la rugăciune și mai sârguincioși când ne adunăm împreună. Poate următorul an, poate mâine și poate într-un interval de timp mai scurt decât își poate imagina omul, Domnul va coborî deodată, apărând într-un grup de oameni care L-au așteptat cu multă nerăbdare. Ne repezim să ajungem unul în fața celuilalt, niciunul dispus să rămână în urmă, de dragul de a fi în primul grup care va privi apariția Domnului, de a fi printre aceia care sunt răpiți. Am dat totul, nepăsători față de cost, pentru venirea acestei

zile; unii renunțând la slujbe, unii abandonându-și familiile, unii renunțând la căsătorie, iar unii donându-și chiar toate economiile. Ce acte de devotament lipsite de egoism! O astfel de sinceritate și loialitate sigur îi depășește chiar și pe sfinții din epocile trecute! Așa cum Domnul trimite harul asupra oricui binevoiește și arată milă față de oricine binevoiește, actele noastre de devotament și de sacrificiu, credem noi, au fost demult văzute de ochii Săi. Astfel, rugăciunile noastre din inimă au ajuns, de asemenea, la urechile Lui și avem încredere că Domnul ne va oferi răsplată pentru dăruirea noastră. În plus, Dumnezeu fusese darnic cu noi înainte de a crea lumea și nimeni nu ne poate lua binecuvântările și promisiunile pe care ni le-a dat. Noi, cu toții, ne facem planuri de viitor și, cum era de așteptat, am făcut din dăruirea și sacrificiul nostru monezi de schimb sau capital pentru răpirea noastră, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh. Ba mai mult, fără cea mai mică ezitare, ne-am plasat pe tronul viitorului, pentru a fi în fruntea tuturor neamurilor și popoarelor sau pentru a domni ca regi. Toate acestea le considerăm ca pe un dat, ca pe ceva care este de așteptat.

Îi disprețuim pe toți cei care sunt împotriva Domnului Isus; toată finalitatea lor va fi anihilarea. Cine le-a spus să nu creadă că Domnul Isus este Mântuitorul? Desigur, există momente când Îl imităm pe Domnul Isus, fiind plini de compasiune față de oamenii lumii, căci ei nu înțeleg și este drept să fim toleranți și iertători față de ei. Tot ceea ce facem este conform cuvintelor din Biblie, căci tot ceea ce nu se conformează cu Biblia este heterodoxie și erezie. O credință de acest fel este adânc înrădăcinată în mintea fiecăruia dintre noi. Domnul nostru este în Biblie și, dacă noi nu ne îndepărtăm de Biblie, nu ne vom îndepărta de Domnul; dacă respectăm acest principiu, vom câștiga mântuirea. Ne îmboldim unul pe celălalt, fiecare susținându-l pe celălalt și, de fiecare dată când ne adunăm, sperăm că tot ceea ce spunem și facem este în conformitate cu voia Domnului și va

fi acceptat de Domnul. În ciuda ostilității severe a mediului nostru, inimile noastre sunt pline de încântare. Când ne gândim la binecuvântările care sunt atât de la îndemână, există ceva ce nu putem lăsa deoparte? Există ceva de care ezităm să ne despărțim? Toate acestea se înțeleg de la sine și toate acestea se află sub privirea atentă a lui Dumnezeu. Noi, o mână de sărmani care au fost ridicați din grămada de bălegar, suntem exact la fel ca toți adepții obișnuiți ai Domnului Isus, visând să fim răpiți, binecuvântați și să conducem toate neamurile. Corupția noastră a fost dezvăluită în ochii lui Dumnezeu, iar dorințele și lăcomia noastră au fost condamnate în ochii lui Dumnezeu. Totuși, toate acestea se întâmplă într-un mod atât de firesc și atât de logic, încât niciunul dintre noi nu se întreabă dacă dorințele noastre sunt corecte, cu atât mai puțin vreunul dintre noi se îndoiește de acuratețea a tot ceea ce credem. Cine poate ști voia lui Dumnezeu? Nu știm să căutăm exact pe ce fel de cale merge omul sau să explorăm și cu atât mai puțin suntem interesați să cercetăm. Căci nouă nu ne pasă decât dacă putem fi răpiți, dacă putem fi binecuvântați, dacă există un loc pentru noi în Împărăția Cerurilor și dacă vom avea o parte din apa râului vieții și din fructul copacului vieții. Nu credem oare noi în Domnul și nu suntem oare urmași ai Domnului de dragul obținerii acestor lucruri? Păcatele noastre au fost iertate, ne-am căit, am băut din paharul amar de vin și ne-am luat crucea în spate. Cine poate spune că Domnul nu va accepta prețul pe care l-am plătit? Cine poate spune că nu am pregătit destul ulei? Nu dorim să fim acele fecioare nechibzuite sau una dintre acelea care sunt părăsite. În plus, ne rugăm constant, cerându-I Domnului să ne ferească de-a fi înșelați de Hristoși falși, căci se spune în Biblie: „Atunci, de vă va zice cineva «Iată, aici e Hristos, sau acolo!», să nu credeți. Că se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni ca să amăgească, de se va putea, și pe cei aleși” (Matei 24:23-24). Noi am memorat cu toții aceste

versete ale Bibliei; le cunoaștem pe de rost și le considerăm o comoară prețioasă ca viața și o scrisoare de credit care decide dacă putem fi mântuiți sau răpiți…

Timp de mii de ani, cei vii au murit, luându-și dorințele și visele cu ei, dar nimeni nu știe cu adevărat dacă s-au dus în Împărăția Cerurilor. Cei morți se întorc, uitând toate poveștile care s-au întâmplat odată și încă urmează învățăturile și căile înaintașilor. Și în acest fel, pe măsură ce anii trec și zilele se scurg, nimeni nu știe dacă Domnul Isus, Dumnezeul nostru, acceptă cu adevărat tot ceea ce facem noi. Tot ce putem să facem este să așteptăm cu nerăbdare să avem un rezultat și să speculăm despre tot ce se va întâmpla. Totuși, Dumnezeu Și-a păstrat tăcerea pe toată perioada, nearătându-ni-Se niciodată, nevorbindu-ne niciodată. Și astfel, urmând Biblia și în conformitate cu semnele, emitem judecăți în mod intenționat despre voia și firea lui Dumnezeu. Ne-am obișnuit cu tăcerea lui Dumnezeu; ne-am obișnuit cu măsurarea binelui și a răului din purtarea noastră, prin intermediul propriului mod de gândire; ne-am obișnuit să ne bazăm pe cunoașterea noastră, pe noțiunile și principiilor noastre etice, în locul cerințelor avute de Dumnezeu pentru noi; ne-am obișnuit să ne bucurăm de harul lui Dumnezeu; ne-am obișnuit ca Dumnezeu să ne ofere ajutor de câte ori avem nevoie; ne-am obișnuit să întindem mâinile către Dumnezeu pentru toate lucrurile și să Îi dăm ordine lui Dumnezeu; ne-am obișnuit, de asemenea, să ne conformăm regulamentelor, să nu dăm atenție modului în care Duhul Sfânt ne conduce, ba mai mult, ne-am obișnuit cu zile în care suntem propriul nostru stăpân. Credem într-un astfel de Dumnezeu, pe care nu L-am întâlnit niciodată față în față. Întrebări despre cum e firea Sa, ce are El și ce este, cum este înfățișarea Sa, dacă Îl vom recunoaște sau nu când sosește și așa mai departe – niciuna dintre acestea nu are importanță. Ceea ce este important este că El este în inimile noastre,

că noi toți Îl așteptăm și că e suficient că suntem capabili să ne imaginăm că El este așa sau așa. Ne apreciem credința și ne prețuim spiritualitatea. Privim toate lucrurile ca fiind bălegar și le călcăm în picioare. Pentru că noi suntem credincioșii Domnului glorios, indiferent cât de lungă și grea este călătoria, indiferent ce greutăți și pericole se vor abate asupra noastră, nimic nu ne poate opri pașii în timp ce îl urmăm pe Domnul. „Râul apei vieții, scânteind ca și cristalul. El ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului […]. Pe fiecare mal al râului se afla pomul vieții, care făcea roade de douăsprezece ori, dându-și rodul o dată în fiecare lună. Frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic blestemat acolo. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în cetate, iar robii Lui I se vor închina. Îi vor vedea fața, iar Numele Lui va fi pe frunțile lor. Nu va mai fi noapte, nu vor mai avea nevoie de lumina lămpii și nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Ei vor domni în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:1-5). De fiecare dată când cântăm aceste cuvinte, inimile noastre sunt pline de bucurie și satisfacție nemărginită, iar lacrimi ne curg din ochi. Mulțumiri fie Domnului pentru că ne-a ales, mulțumiri fie Domnului pentru harul Său. El ne-a dat rod însutit în această viață și El ne-a dat viață eternă în lumea care va să vină. Dacă El ne-ar cere acum să murim, noi am face-o fără cea mai mică plângere. O, Doamne! Te rugăm, vino curând! Având în vedere cu câtă disperare tânjim după Tine și că ne-am lepădat de toate pentru Tine, nu mai întârzia niciun minut, nicio secundă.

Dumnezeu e tăcut și nu ni S-a arătat niciodată, totuși, lucrarea Sa nu a încetat niciodată. El supraveghează întregul pământ și poruncește tuturor lucrurilor și Se uită la toate cuvintele și faptele omului. Își desfășoară gestionarea în etape chibzuite și conform planului Său, în tăcere și fără efecte dramatice, totuși, pașii Săi se apropie, unul câte unul, tot mai mult de omenire, iar scaunul Său de judecător este așezat în univers cu viteza

fulgerului, după care tronul Său coboară imediat printre noi. Ce scenă măreață este aceea, ce tablou grandios și solemn! Precum un porumbel și precum un leu care rage, Duhul vine printre noi. El este înțelepciune, El este dreptate și măreție, El vine pe ascuns printre noi, exercitând autoritate și plin de iubire și milă. Nimeni nu este conștient de sosirea Sa, nimeni nu întâmpină cu bucurie sosirea Sa, ba mai mult, nimeni nu știe tot ceea ce urmează să facă El. Viața omului continuă ca înainte, inima sa cu nimic nu diferită, iar zilele se scurg ca de obicei. Dumnezeu trăiește printre noi, un om ca alți oameni, ca unul dintre cei mai neimportanți adepți și un credincios obișnuit. El are propriile îndeletniciri, propriile Sale scopuri; ba mai mult, El are divinitatea pe care nu o au oamenii obișnuiți. Nimeni nu a observat existența divinității Sale și nimeni nu a perceput diferența dintre esența Sa și cea a omului. Trăim împreună cu El, fără limite și fără frică, căci în ochii noștri, El nu este decât un credincios neimportant. El ne urmărește fiecare mișcare și toate gândurile și ideile noastre sunt dezvăluite înaintea Lui. Nimeni nu se interesează de existența Sa, nimeni nu își imaginează nimic despre funcția Sa, ba mai mult, nimeni nu are nici cea mai vagă bănuială despre identitatea Lui. Tot ceea ce facem este să ne continuăm îndeletnicirile, ca și cum El nu are nimic de-a face cu noi…

Întâmplător, Duhul Sfânt exprimă un pasaj de cuvinte „prin” El și, chiar dacă pare foarte neașteptat, recunoaștem, totuși, că aceasta este o cuvântare care vine de la Dumnezeu și o acceptăm cu dragă inimă de la Dumnezeu. Aceasta este deoarece, indiferent cine exprimă aceste cuvinte, atât timp cât ele vin de la Duhul Sfânt, ar trebui să le acceptăm și nu le putem nega. Următoarea vorbire ar putea veni prin mine sau prin tine sau prin altcineva. Oricine e, harul lui Dumnezeu este în toate. Totuși, indiferent cine este, nu putem să ne închinăm acestei persoane, căci orice ar fi, această persoană nu are cum să fie Dumnezeu, nici nu vom alege în niciun fel o

persoană obișnuită precum aceasta să ne fie Dumnezeu. Dumnezeul nostru este măreț și onorabil; cum ar putea să stea în locul Său o persoană atât de neimportantă? Mai mult decât atât, noi așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne ducă înapoi în Împărăția Cerurilor, așadar, cum ar putea cineva atât de neimportant să fie capabil de o sarcină atât de importantă și de dificilă? Dacă Domnul vine din nou, trebuie să fie pe un nor alb, astfel încât să-L vadă toate mulțimile. Ce glorios va fi acest lucru! Cum e posibil ca El să se poată ascunde pe furiș într-un grup de oameni obișnuiți?

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă în mijlocul oameni, cea care face noua lucrare de a ne mântui. El nu ne oferă nicio explicație, nici nu ne spune de ce a venit, ci doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape chibzuite și conform planului Său. Cuvintele și cuvântările Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și domol, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – toate conferă omului milă și îi inspiră îngrijorare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru; cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă copleșiți de o rușine insuportabilă, de-abia știind unde să ne ascundem. Începem să ne întrebăm dacă Dumnezeul din inima acestei persoane ne iubește cu adevărat și ce anume pune la cale. Poate că putem fi răpiți doar după îndurarea acestor suferințe? În mințile noastre calculăm… referitor la destinația ce va veni și referitor la viitoarea noastră soartă. Totuși, ca înainte, niciunul dintre noi nu crede că Dumnezeu S-a întrupat deja, ca să lucreze în mijlocul nostru. Chiar dacă El ne-a însoțit atât de mult timp, chiar dacă El a rostit deja atât de multe cuvinte față în față cu noi, tot nu dorim să acceptăm un om atât de obișnuit ca Dumnezeul viitorului nostru și cu atât mai puțin suntem dispuși să încredințăm viitorul și soarta noastră acestei persoane atât de neimportante. De la El ne bucurăm

de o sursă infinită de apă vie și prin El trăim față în față cu Dumnezeu. Dar suntem recunoscători doar pentru harul Domnului Isus din ceruri și nu am ținut niciodată cont de sentimentele acestei persoane obișnuite, care este umplută de divinitate. Totuși, ca înainte, El Își face lucrarea ascuns în trup, cu smerenie, exprimând ce are în adâncul inimii, parcă insensibilă la refuzul omenirii față de El, parcă veșnic iertând infantilitatea și ignoranța omului și veșnic îngăduitor cu atitudinea lipsită de evlavie a omului față de El.

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus dintr-o etapă în alta a lucrării lui Dumnezeu. Trecem prin nenumărate încercări, suportăm nenumărate mustrări și suntem testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim dorința fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, să înțelegem voia lui Dumnezeu, să cunoaștem natura și esența omului și vedem calea spre mântuire și desăvârșire. Cuvintele Sale ne fac să „murim” și ne fac să „renaștem”; cuvintele Sale ne consolează, totuși, ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și durere nesfârșită. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea Sa blândă; uneori, suntem precum dușmanul Său și, sub privirea Lui, suntem transformați în cenușă de mânia Sa. Suntem rasa umană mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care, zi și noapte, El își pune în gând să îi găsească. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne îndrumă, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. Zi și noapte, nu încetează să Se îngrijoreze pentru noi și ne

protejează și are grijă de noi zi și noapte, nepărăsindu-ne niciodată, ci Își varsă sângele inimii Sale de dragul nostru și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvântările acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. În ciuda acestui lucru, mândria încă stârnește probleme în inimile noastre și tot nu suntem dispuși să acceptăm în mod activ o persoană ca aceasta drept Dumnezeul nostru. Deși El ne-a dat atât de multă mană, atât de multe de care să ne bucurăm, niciuna dintre acestea nu poate lua locul Domnului în inimile noastre. Onorăm identitatea specială a acestei persoane și statutul doar cu mare reticență. Atât timp cât El nu deschide gura ca să ne ceară să recunoaștem că El este Dumnezeu, noi nu vom lua asupra noastră să Îl recunoaștem drept Dumnezeul care va sosi curând și care, totuși, a lucrat atât de mult timp în mijlocul nostru.

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și, în mod involuntar, începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El Își varsă sângele inimii Sale în numele nostru, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar împietrirea și răzvrătirea noastră varsă lacrimi și sânge din inima Sa. Acest fel de a fi și a avea nu aparține unei persoane obișnuite, nici nu poate fi avut sau obținut de nicio ființă umană coruptă. El arată îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este ceva cu care este înzestrată orice ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate

gândurile noastre, sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre, sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii, sau vorbi și lucra asupra noastră astfel, în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate mântui de robia Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam, și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea spre mântuire. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a îngăduit să trăim din nou și să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul care ne așteaptă. În acest moment, inimile noastre sunt complet cucerite de El; nu ne mai îndoim de cine este El, nu ne mai opunem lucrării Sale și cuvântului Său și cădem, prosternați, înaintea Lui. Nu ne dorim nimic mai mult decât

să călcăm pe urmele lui Dumnezeu pentru tot restul vieții noastre și să fim desăvârșiți de El și să Îi răsplătim harul și să-I răsplătim iubirea pentru noi și să ne supunem aranjamentelor și orchestrărilor Sale, să cooperăm cu lucrarea Lui și să facem tot ce putem pentru a finaliza ceea ce El ne încredințează.

Să fim cuceriți de Dumnezeu este precum un concurs de arte marțiale.

Fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu ne lovește în unul din punctele noastre letale, lăsându-ne răniți și copleșiți de groază. El expune noțiunile, închipuirile și firea noastră coruptă. De la tot ceea ce spunem și facem și până la fiecare dintre gândurile și ideile noastre, natura și esența noastră sunt dezvăluite în cuvintele Sale, aducându-ne într-o stare de frică și tremurând, fără să avem unde să ne ascundem rușinea. Pe rând, El ne spune nouă despre toate acțiunile noastre, scopurile și intențiile noastre, chiar și despre firea coruptă pe care noi înșine nu am descoperit-o niciodată, făcându-ne să simțim că suntem expuși în toată imperfecțiunea noastră infamă și, chiar mai mult, complet cuceriți. El ne judecă pentru că I ne opunem, ne mustră pentru că-L hulim și condamnăm și ne face să simțim că, în ochii Lui, nu avem nicio trăsătură salvatoare, că suntem Satana în viață. Speranțele noastre sunt năruite; nu mai îndrăznim să emitem nicio pretenție nerezonabilă față de El sau să avem vreo intenție cu El și chiar și visele noastre dispar peste noapte. Acesta este un fapt pe care nimeni dintre noi nu și-l poate imagina și pe care niciunul dintre noi nu îl poate accepta. Preț de un moment, ne pierdem echilibrul intern și nu știm cum să continuăm pe drumul care ne așteaptă, nici cum să continuăm în credințele noastre. Pare că a noastră credință a revenit la zero și că nu L-am întâlnit niciodată pe Domnul Isus sau că nu am ajuns să Îl cunoaștem. Totul din fața ochilor noștri ne umple de nedumerire și ne face să oscilăm indecișI. Suntem consternați, suntem dezamăgiți și, adânc în inimile noastre, există

furie și rușine de nestăvilit. Încercăm să ne descărcăm, să găsim o cale de scăpare, ba mai mult, să continuăm să Îl așteptăm pe Mântuitorul nostru Isus și să Îi putem spune ce avem pe suflet. Deși există momente când părem în exterior să fim pe picior de egalitate, nici încrezuți, nici umili, în inimile noastre suntem afectați de un sentiment de pierdere pe care nu l-am mai simțit niciodată. Deși uneori putem părea neobișnuit de calmi pe dinafară, mințile noastre sunt învolburate de chin, ca o mare furtunoasă. Judecata și mustrarea Lui ne-au dezbrăcat de speranțele și visele noastre, punând capăt dorințelor noastre extravagante și făcându-ne refractari în a crede că El este Mântuitorul și că e capabil să ne mântuiască. Judecata și mustrarea Lui au deschis un abis între noi și El, unul atât de adânc încât nimeni nu este dispus să îl treacă. Judecata și mustrarea Lui sunt prima dată când am suferit un astfel de mare regres, o astfel de mare umilință în viețile noastre. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut cu adevărat să apreciem onoarea și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului, comparativ cu care suntem extrem de josnici, extrem de impuri. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să realizăm pentru prima dată cât de aroganți și pompoși suntem și cum omul nu va fi niciodată egalul lui Dumnezeu sau la același nivel cu Dumnezeu. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut să tânjim să nu mai trăim cu o astfel de fire coruptă, să ne eliberăm de această natură și esență pe cât de curând posibil și să încetăm să mai fim josnici și detestabili pentru El. Judecata și mustrarea Lui ne-au făcut fericiți să ne supunem cuvintelor Sale, fără să ne mai răzvrătim împotriva orchestrărilor și aranjamentelor Lui. Judecata și mustrarea Lui ne-au dat încă o dată dorința de a supraviețui și ne-au făcut fericiți să-L acceptăm drept Mântuitorul nostru… Am ieșit din lucrarea de cucerire, din iad, din valea umbrei morții… Dumnezeu Atotputernicul ne-a câștigat, pe acest grup de oameni! El a triumfat asupra Satanei și Și-a învins mulțimile de dușmani!

Suntem doar un grup obișnuit de oameni stăpâniți de o fire satanică stricată, cei predestinați de Dumnezeu din vechime și cei în nevoie pe care Dumnezeu i-a ridicat din grămada de bălegar. Cândva, L-am respins și condamnat pe Dumnezeu, dar acum am fost cuceriți de El. De la Dumnezeu, am primit viață și calea vieții veșnice. Indiferent unde putem fi pe pământ, orice persecuții și nenorociri suportăm, nu putem fi despărțiți de mântuirea lui Dumnezeu Atotputernic. Căci El este Creatorul nostru și singura noastră răscumpărare!

Iubirea lui Dumnezeu avansează precum apa unui izvor și îți este dată ție, și mie, și celorlalți și tuturor celor care chiar caută adevărul și așteaptă apariția lui Dumnezeu.

Exact cum soarele și luna răsar pe rând, lucrarea lui Dumnezeu nu încetează niciodată și este îndeplinită asupra ta, asupra mea, asupra celorlalți și asupra tuturor celor care calcă pe urmele lui Dumnezeu și Îi acceptă judecata și mustrarea.

23 martie 2010

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Capitolul 1 Dumnezeu Atotputernic este Unicul Dumnezeu Adevărat care a creat totul

1. Dumnezeu Atotputernic este Unicul Dumnezeu adevărat care conduce toate lucrurile

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Totul din această lume se schimbă rapid odată cu gândurile Celui Atotputernic și sub ochii Lui. Lucruri despre care omenirea nu a auzit niciodată își fac brusc apariția, în timp ce lucruri pe care omenirea le-a avut de mult timp în stăpânire dispar fără ca ea să-și dea seama. Nimeni nu poate pătrunde locul în care se află Cel Atotputernic și cu atât mai puțin poate cineva să simtă transcendența și măreția forței de viață a Celui Atotputernic. El este transcendent prin faptul că poate să perceapă ceea ce oamenii nu pot. El este măreț prin faptul că El este Cel părăsit de omenire și, totuși, El mântuiește omenirea. El cunoaște semnificația vieții și a morții și, mai mult decât atât, El cunoaște legile existenței pe care oamenii, pe care i-a creat, ar trebui să le respecte. El este temelia existenței umane și El este Răscumpărătorul care învie din nou omenirea. El împovărează inimile fericite cu întristare și ridică inimile întristate cu fericire, toate de dragul lucrării Sale și de dragul planului Său.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic”

În vastitatea cosmosului și a cerului, nenumărate creaturi trăiesc și se reproduc, urmează legea vieții și respectă o lege constantă. Cei care mor iau cu ei poveștile celor vii, iar cei care trăiesc repetă aceeași istorie tragică a celor care au pierit. Și astfel, oamenii nu pot să nu se întrebe: de ce trăim? Și de ce trebuie să murim? Cine conduce această lume? Și cine a creat această omenire? Oare omenirea chiar a fost creată de Mama Natură? Își controlează într-adevăr omenirea propria soartă? […] Omenirea nu știe cine este suveranul tuturor lucrurilor din univers, și cu atât mai puțin începutul și viitorul omenirii. Omenirea trăiește pur și simplu, vrând-nevrând, în

mijlocul acestei legi. Nimeni nu poate scăpa de ea și nimeni nu o poate schimba, căci printre toate lucrurile și în ceruri nu este decât Cel de la veșnicie în veșnicie care deține suveranitatea peste tot. El este Cel care nu a fost niciodată văzut de om, Cel pe care omenirea nu L-a cunoscut niciodată, în a cărui existență omenirea n-a crezut niciodată – totuși, El este Cel care a dat suflare strămoșilor omenirii și a dat viață omenirii. El este Cel care aprovizionează și hrănește omenirea, permițându-i să existe; El este Cel care a călăuzit omenirea până în prezent. Mai mult decât atât, El și numai El este Cel de care depinde omenirea pentru a supraviețui. El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și domnește peste toate ființele vii din univers. El stăpânește cele patru anotimpuri și El este Cel care cheamă vântul, înghețul, zăpada și ploaia. El aduce omenirii soare și vestește noaptea. El a fost Cel care a creat cerurile și pământul, oferind omului munții, lacurile și râurile și toate creaturile vii din ele. Faptele Lui sunt omniprezente, puterea Lui este omniprezentă, înțelepciunea Lui este omniprezentă, iar autoritatea Lui este omniprezentă. Fiecare dintre aceste legi și reguli este întruchiparea faptelor Sale, și fiecare dintre ele dezvăluie înțelepciunea și autoritatea Lui. Cine se poate eschiva de la suveranitatea Sa? Și cine se poate elibera de proiectele Sale? Toate lucrurile există sub privirea Lui și, în plus, toate creaturile trăiesc sub suveranitatea Lui. Faptele și puterea Lui nu dau omenirii altă posibilitate decât să admită că El există cu adevărat și că deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Nimic în afară de El nu poate avea control asupra universului, cu atât mai puțin să aibă grijă la nesfârșit de această omenire. Indiferent dacă ești în stare să recunoști faptele lui Dumnezeu și indiferent dacă tu crezi în existența lui Dumnezeu, nu există nicio îndoială că soarta ta este stabilită de Dumnezeu și nu există nicio îndoială că Dumnezeu va păstra întotdeauna suveranitatea peste toate lucrurile. Existența și autoritatea Lui nu se bazează pe faptul că

ele sunt sau nu recunoscute și înțelese de om. Numai El știe trecutul, prezentul și viitorul omului, și numai El poate hotărî soarta omenirii. Indiferent dacă ești capabil sau nu să accepți acest lucru, nu va mai dura mult înainte ca omenirea să fie martoră la toate acestea, iar aceasta este realitatea pe care Dumnezeu o va îndeplini. Omenirea trăiește și moare sub ochii lui Dumnezeu. Omul trăiește pentru gestionarea lui Dumnezeu și, când acesta închide ochii pentru ultima oară, îi închide și pentru această gestionare. Omul vine și pleacă, iarăși și iarăși, înainte și înapoi. Fără excepție, toate fac parte din suveranitatea și planul lui Dumnezeu. Gestionarea lui Dumnezeu nu a încetat niciodată; avansează veșnic. El va face omenirea conștientă de existența Sa, o va face să aibă încredere în suveranitatea Lui, să-I vadă faptele și să revină la împărăția Lui. Acesta este planul Lui și aceasta e lucrarea pe care o gestionează de mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și El trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, rădăcina existenței omului și un depozit bogat pentru existența omului după naștere. El face ca omul să renască și îi permite să trăiască cu perseverență

în fiecare rol al său. Datorită puterii Lui și forței Lui vitale de nestins, omul a trăit generații la rând, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a fost stâlpul existenței omului, iar Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa asupra oricărei puteri; mai mult decât atât, ea depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile se pot stinge, dar viața lui Dumnezeu tot va rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și rădăcina existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului ia naștere din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect ce are vitalitate nu poate transcende suveranitatea lui Dumnezeu și niciun lucru ce are vigoare nu poate să se desprindă de sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu. În această manieră, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape din mâinile Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Înainte ca omenirea să apară pe lume, cosmosul – toate planetele, toate stelele de pe cer – existau deja. La nivel macro, aceste corpuri cerești au orbitat cu regularitate, sub controlul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lor existențe, indiferent de câți ani a durat aceasta. Ce planetă merge încotro, la ce moment anume; ce planetă îndeplinește ce sarcină și când; ce planetă se învârtește în jurul cărei orbite și când dispare sau este înlocuită – toate aceste lucruri se derulează fără cea mai mică eroare. Toate pozițiile

planetelor și distanțele dintre ele urmează tipare stricte, care pot fi descrise toate cu date exacte; căile pe care călătoresc, viteza și traiectoriile orbitelor lor, momentele la care se află în diferite poziții pot fi cuantificate cu precizie și descrise de legi speciale. Vreme de eoni, planetele au urmat aceste legi, neabătându-se vreodată măcar un pic. Nicio putere nu le poate schimba sau perturba orbitele sau tiparele pe care le urmează. Pentru că legile speciale care le guvernează mișcarea și datele exacte care le descriu sunt predestinate de autoritatea Creatorului, ele se supun singure acestor legi, sub suveranitatea și controlul Creatorului. La nivel macro, nu îi este greu omului să identifice unele tipare, unele date, cât și unele legi sau fenomene ciudate și inexplicabile. Cu toate că omenirea nu recunoaște că Dumnezeu există, nu acceptă faptul că totul a fost făcut de Creator și că Acesta stăpânește peste tot și, mai mult, nu recunoaște existența autorității Creatorului, oamenii de știință, astronomii și fizicienii descoperă din ce în ce mai mult că existența tuturor lucrurilor din univers și principiile și tiparele care le dictează mișcările sunt toate guvernate și controlate de o energie întunecată invizibilă și vastă. Acest fapt obligă omul să accepte și să recunoască faptul că există un Atotputernic în mijlocul acestor tipare de mișcare, care orchestrează totul. Puterea Lui este extraordinară și, deși nimeni nu Îi poate vedea adevăratul chip, El guvernează și controlează totul în orice moment. Niciun om sau nicio forță nu poate trece dincolo de suveranitatea Lui. Pus în fața acestui fapt, omul trebuie să recunoască faptul că legile care guvernează existența tuturor lucrurilor nu pot fi controlate de oameni, nu pot fi schimbate de nimeni și, în același timp, omul trebuie să admită că ființele umane nu pot înțelege pe deplin aceste legi. Și acestea nu apar în mod natural, ci sunt dictate de către un Domn și Stăpân. Acestea sunt toate expresii ale autorității lui Dumnezeu pe care omenirea le poate percepe la nivel macro.

La nivel micro, toți munții, râurile, lacurile, mările și întinderile de pământ pe care le vede omul pe pământ, toate anotimpurile pe care le trăiește, toate lucrurile care populează pământul, inclusiv plantele, animalele, microorganismele și ființele umane sunt supuse suveranității lui Dumnezeu și sunt controlate de către Dumnezeu. Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui, toate viețile lor sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III”

Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a trasat limite pentru munți, câmpii, deșerturi, dealuri, râuri și lacuri. Pe pământ există munți, câmpii, deșerturi, dealuri, precum și diferite acumulări de apă. Nu sunt acestea reliefuri diferite? Dumnezeu a trasat limite între toate aceste diferite tipuri de relief. Când vorbim despre trasarea limitelor, înseamnă că munții au contururile lor, câmpiile au propriile lor contururi, deșerturile au o anumită întindere, iar dealurile au o suprafață determinată. Mai există și un număr determinat de acumulări de apă, cum ar fi râurile și lacurile. Adică, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a împărțit totul foarte clar. […] În cadrul tuturor acestor terenuri diferite și medii geografice create de Dumnezeu, El gestionează totul într-un mod planificat și sistematic. Așadar, toate aceste medii geografice încă mai există la câteva mii de ani, la zeci de mii de ani după ce au fost create de Dumnezeu. Fiecare își are încă rolul său. Cu toate că, în anumite perioade, vulcanii erup, iar în alte perioade apar cutremure și au loc deplasări masive de teren, Dumnezeu nu va permite deloc ca vreun tip de relief să își piardă funcția inițială. Doar datorită acestei gestionări a lui Dumnezeu, a domniei Lui și a înțelegerii acestor

legi, toate acestea – toate aceste lucruri de care omenirea se bucură și pe care le vede – pot supraviețui pe pământ într-un mod sistematic. […]

[…]

[…] Pe lângă stabilirea limitelor pentru diferitele medii geografice, Dumnezeu a trasat limite și pentru feluritele păsări, animale, pești, insecte și pentru toate plantele. El a stabilit, de asemenea, legi. Datorită diferențelor dintre diferite medii geografice și datorită existenței variatelor medii geografice, diferite specii de păsări, animale, pești, insecte și plante au medii de supraviețuire diferite. Păsările, animalele și insectele trăiesc printre felurite plante, peștii trăiesc în apă, iar plantele cresc pe sol. […] toate lucrurile create de Dumnezeu – indiferent dacă sunt stabilite într-un singur loc sau dacă pot respira pe nări – toate au legile lor pentru supraviețuire. Cu mult înainte ca Dumnezeu să creeze aceste ființe, El le-a pregătit propriile lor sălașuri, propriile lor medii pentru supraviețuire. Aceste ființe aveau propriile medii determinate pentru supraviețuire, propria lor hrană, propriile lor sălașuri determinate, propriile lor locuri potrivite pentru supraviețuirea lor, locuri cu temperaturi adecvate pentru supraviețuirea lor. Astfel, ele nu hoinăresc de colo-colo și nu subminează supraviețuirea oamenilor, afectându-le viața. Așa gestionează Dumnezeu toate lucrurile. Le oferă oamenilor cel mai bun mediu pentru supraviețuire. Toate ființele, printre toate lucrurile, au hrană pentru susținerea vieții în cadrul propriilor lor medii de supraviețuire. Cu această hrană, ele sunt determinate în cadrul mediului lor originar de supraviețuire. În acest fel de mediu, ele încă supraviețuiesc, se înmulțesc și merg mai departe conform legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru ele. Datorită acestor tipuri de legi, datorită predestinării lui Dumnezeu, toate lucrurile interacționează armonios cu oamenii, iar aceștia și toate lucrurile sunt interdependenți.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IX”

Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare. Din ziua în care omul a luat ființă, Dumnezeu a lucrat mereu astfel, gestionând universul, direcționând regulile pentru schimbarea tuturor lucrurilor și traiectoria mișcării lor. La fel ca toate lucrurile, omul, în tăcere și fără să știe, e hrănit de dulceața, de ploaia și roua de la Dumnezeu; la fel ca toate lucrurile, omul trăiește, fără să știe, sub orchestrarea mâinii lui Dumnezeu. Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor.

Pe măsură ce noaptea se apropie tăcută, omul nu este conștient, deoarece inima omului nu poate percepe cum se apropie noaptea, nici de unde vine. Pe măsură ce noaptea dispare în tăcere, omul întâmpină lumina zilei dar, de unde a venit lumina și cum a alungat ea întunericul nopții, omul știe și mai puțin și e și mai puțin conștient. Aceste alternări repetate între noapte și zi poartă omul dintr-o perioadă în alta, dintr-un context istoric în următorul, garantând totodată că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare perioadă și planul Lui pentru fiecare epocă sunt săvârșite.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”

De la crearea lumii, am început să predestinez și să aleg acest grup de oameni – adică pe voi, cei de astăzi. Temperamentul, calibrul, înfățișarea,

statura, familia în care te-ai născut, slujba și căsnicia ta – tu în întregime, chiar și culoarea părului și a pielii, și momentul nașterii tale – au fost rânduite toate de mâinile Mele. Chiar și lucrurile pe care le faci și persoanele pe care le întâlnești în fiecare zi sunt rânduite de mâinile Mele, ca să nu mai spun că, de fapt, tot rânduiala Mea te-a adus astăzi în prezența Mea. Nu te tulbura; ar trebui să acționezi calm.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 74

Destinele omenirii și ale universului sunt strâns legate de suveranitatea Creatorului, inseparabile de orchestrațiile Creatorului; în final, ele nu pot fi despărțite de autoritatea Creatorului. Prin legile tuturor lucrurilor, omul ajunge să înțeleagă orchestrarea Creatorului și suveranitatea Lui; prin regulile de supraviețuire, el percepe stăpânirea Creatorului; din destinele tuturor lucrurilor, el trage concluzii despre modurile în care Creatorul Își exercită suveranitatea și controlul asupra lor; și în ciclurile de viață ale ființelor omenești și ale tuturor lucrurilor, omul experimentează cu adevărat orchestrațiile și aranjamentele Creatorului pentru toate lucrurile și făpturile vii și asistă cu adevărat la felul în care aceste orchestrații și aranjamente înlocuiesc toate legile, regulile și instituțiile pământești, toate celelalte puteri și forțe. În lumina acestui lucru, omenirea este silită să recunoască faptul că suveranitatea Creatorului nu poate fi violată de către nicio ființă creată, că nicio forță nu poate influența sau modifica evenimentele și lucrurile predestinate de către Creator. Oamenii și toate lucrurile trăiesc și se propagă, generație după generație, sub aceste legi și reguli divine. Nu este aceasta adevărata întrupare a autorității Creatorului?

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"

Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Ca membri ai rasei umane și creștini devotați, este responsabilitatea și obligația noastră, a tuturor, să ne oferim mințile și trupurile pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu, deoarece întreaga noastră ființă a venit de la Dumnezeu și există grație suveranității Lui. Dacă mințile și trupurile noastre nu susțin însărcinarea dată de Dumnezeu și cauza dreaptă a omenirii, atunci sufletele noastre se vor simți nevrednice de cei care au fost martirizați pentru însărcinarea dată de Dumnezeu și mult mai nevrednice de Dumnezeu, care ne-a oferit totul.

Dumnezeu a creat această lume, El a creat această omenire și, mai mult decât atât, El a fost arhitectul culturii Greciei antice și al civilizației umane. Doar Dumnezeu consolează această omenire și doar lui Dumnezeu Îi pasă de aceasta noapte și zi. Dezvoltarea și progresul umanității sunt inseparabile de suveranitatea lui Dumnezeu, iar istoria și viitorul umanității sunt inextricabile în raport cu planurile lui Dumnezeu. Dacă ești un creștin adevărat, atunci vei crede cu siguranță că ascensiunea sau prăbușirea oricărei țări sau națiuni are loc în funcție de planurile lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu cunoaște destinul unei țări sau națiuni și doar Dumnezeu controlează cursul acestei omeniri. Dacă omenirea își dorește să aibă un destin bun, dacă o țară își dorește să aibă un destin bun, atunci omul trebuie să se plece în fața lui Dumnezeu în închinare, să se căiască și să mărturisească înaintea lui Dumnezeu, altfel, destinul și destinația omului vor fi o catastrofă inevitabilă.

Privește înapoi spre vremea când Noe a construit arca: omenirea era foarte coruptă, oamenii se abătuseră de la binecuvântarea lui Dumnezeu, nu mai erau îngrijiți de Dumnezeu și pierduseră promisiunile lui Dumnezeu. Oamenii trăiau în întuneric, fără lumina lui Dumnezeu. Atunci au devenit imorali prin natură și s-au dedat unei stricăciuni respingătoare. Astfel de oameni nu au mai putut primi promisiunea lui Dumnezeu; ei nu erau

vrednici să fie martori ai chipului lui Dumnezeu, nici să audă vocea lui Dumnezeu, deoarece ei Îl abandonaseră pe Dumnezeu, aruncaseră deoparte tot ceea ce El le dăruise și uitaseră învățămintele Lui. Inimile lor s-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu și, pe măsură ce au făcut asta, au devenit tot mai stricați dincolo de orice rațiune și omenie și au devenit tot mai răi. Apoi, ei s-au apropiat și mai mult de moarte și au căzut sub mânia și pedeapsa lui Dumnezeu. Doar Noe L-a venerat pe Dumnezeu și s-a ferit de rău și astfel a putut să audă vocea lui Dumnezeu și să-I audă instrucțiunile. El a construit arca după instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu și a adunat acolo tot felul de creaturi vii. Și astfel, de îndată ce totul a fost pregătit, Dumnezeu a dezlănțuit nimicirea Lui asupra lumii. Doar Noe și ceilalți șapte membri ai familiei lui au supraviețuit distrugerii, deoarece Noe L-a venerat pe Iahve și s-a ferit de rău.

Acum, privește epoca actuală: astfel de oameni drepți precum Noe, care a putut să-L venereze pe Dumnezeu și să se ferească de rău, nu mai există. Totuși, Dumnezeu este încă milostiv față de această omenire și încă o iartă în această epocă finală. Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de ascultători precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai drept angajament al

omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu. Poate că ești un președinte sau un om de știință, un pastor sau un prezbiter, dar indiferent cât de importantă este funcția ta, dacă te bazezi pe cunoștințele și abilitățile tale în ceea ce faci, atunci vei avea întotdeauna parte de eșec și vei fi mereu lipsit de binecuvântările lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic din ceea ce faci și nu recunoaște angajamentul tău ca fiind unul drept și nici nu acceptă că tu lucrezi în beneficiul omenirii. El va spune că tot ceea ce faci e făcut ca să folosești cunoștințele și forța omenirii pentru a împinge protecția lui Dumnezeu departe de om și că e făcut pentru a nega binecuvântările lui Dumnezeu. El va spune că tu conduci omenirea către întuneric, către moarte și către începutul unei existențe nelimitate, în care omul L-a pierdut pe Dumnezeu și a pierdut binecuvântările Lui.

Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În

inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile… Puțini sunt oamenii care își asumă responsabilitatea de a căuta locul unde Dumnezeu Își săvârșește azi lucrarea sau de a căuta modul în care El conduce și plănuiește destinația omului. Și astfel, fără știrea omului, civilizația umană devine din ce în ce mai puțin capabilă să se alinieze dorințelor omului și există mulți oameni care simt că, trăind într-o astfel de lume, sunt mai puțin fericiți decât cei care s-au stins deja. Chiar și oamenii din țările care obișnuiau să fie foarte civilizate prezintă astfel de nemulțumiri. Deoarece, fără îndrumarea lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți conducători și sociologi își storc creierii pentru a conserva civilizația umană, totul este în zadar. Nimeni nu poate umple golul din inima omului, deoarece nimeni nu poate fi viața omului și nicio teorie socială nu poate elibera omul de golul care îl chinuie. Știința, cunoașterea, libertatea, democrația, relaxarea, confortul: aceasta îi aduc omului doar o consolare temporară. Chiar și cu aceste lucruri, omul tot păcătuiește inevitabil și deplânge nedreptățile societății. Aceste lucruri nu pot înăbuși pofta și dorința omului de a explora. Asta deoarece omul a fost creat de Dumnezeu, iar sacrificiile fără sens și explorările omului îl vor duce doar către și mai multă suferință și îl pot doar face pe omul să existe într-o stare permanentă de frică, neștiind cum să facă față viitorului omenirii și nici cum să facă față căii care se află înaintea lui. Omul ajunge chiar să se teamă de știință și cunoaștere și să se teamă și mai mult de sentimentul de goliciune din el. În această lume, indiferent dacă trăiești într-o țară liberă sau în una fără drepturi ale omului, ești complet incapabil să scapi de soarta omenirii. Fie că ești conducător sau condus, ești complet incapabil să scapi

de dorința de explorare a destinului, a misterelor și a destinației omenirii, și cu atât mai mult ești incapabil să scapi de sentimentul năucitor de goliciune. Astfel de fenomene, care sunt comune întregii omeniri, sunt numite de către sociologi fenomene sociale și, totuși, niciun om important nu poate să pășească în față pentru a rezolva astfel de probleme. Omul, până la urmă, este tot om, iar poziția și viața lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de niciun om. Omenirea nu are nevoie doar de o societate corectă în care fiecare este bine hrănit, egal și liber; ce îi este necesar omenirii e mântuirea lui Dumnezeu și provizia Lui de viață pentru ea. Doar atunci când omul primește provizia de viață a lui Dumnezeu și mântuirea Lui, nevoile, dorința de explorare și golul spiritual ale omului vor putea fi rezolvate. Dacă oamenii unei țări sau ai unei națiuni sunt incapabili să primească mântuirea și grija lui Dumnezeu, atunci o astfel de țară sau națiune va merge pe calea spre declin, spre întuneric și va fi anihilată de Dumnezeu.

Poate că în prezent țara ta prosperă, dar dacă le vei permite oamenilor tăi să se abată de la Dumnezeu, atunci va fi tot mai privată de binecuvântările lui Dumnezeu. Civilizația țării tale va fi tot mai călcată în picioare, iar în scurt timp, oamenii se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și vor blestema Cerul. Și astfel, fără știrea omului, destinul unei țări va fi ruinat. Dumnezeu va ridica țări puternice pentru a lua măsuri împotriva acelor țări care au fost blestemate de Dumnezeu și ar putea chiar să le șteargă de pe fața pământului. Ascensiunea sau prăbușirea unei țări sau națiuni este determinată de disponibilitatea liderilor de a Îl venera pe Dumnezeu sau de a-și conduce oamenii să devină mai apropiați de Dumnezeu și să Îl venereze pe El. Și totuși, în această epocă finală, deoarece aceia care într-adevăr Îl caută și Îl venerează pe Dumnezeu sunt tot mai puțini, Dumnezeu acordă favoruri speciale țărilor în care creștinismul este religia de stat. El adună toate acele țări pentru a forma

tabăra relativ virtuoasă a lumii, în timp ce țările atee și acelea care nu Îl venerează pe adevăratul Dumnezeu vor deveni adversarele taberei virtuoase. Astfel, Dumnezeu nu numai că are un loc în rândul omenirii în care să Își săvârșească lucrarea, ci, de asemenea, câștigă țări care pot exercita o autoritate virtuoasă, îngăduind să fie impuse sancțiuni și restricții acelor țări care I se opun. În ciuda acestui fapt, tot nu mai ies în față alți oameni pentru a-L venera pe Dumnezeu, deoarece omul s-a îndepărtat prea mult de El și omul L-a uitat pe Dumnezeu prea multă vreme. Vor rămâne pe pământ doar țările care practică dreptatea și se împotrivesc nelegiuirilor. Însă acest lucru este departe de dorințele lui Dumnezeu, deoarece niciun conducător de țară nu Îi va permite lui Dumnezeu să îi conducă poporul și niciun partid politic nu își va aduna oamenii pentru a-L venera pe Dumnezeu; Dumnezeu Și-a pierdut locul de drept din inima fiecărei țări, națiuni, partid de guvernământ și chiar din inima fiecărei persoane. Deși forțe virtuoase există cu adevărat în această lume, o conducere în care Dumnezeu nu are loc în inima oamenilor este fragilă. Fără binecuvântarea lui Dumnezeu, arena politică va cădea în neorânduială și va deveni incapabilă să reziste unei singure lovituri. Pentru umanitate, a trăi fără binecuvântarea lui Dumnezeu este precum a trăi fără soare. Indiferent cât de asiduu vor aduce conducătorii contribuții pentru poporul lor, indiferent cât de multe conferințe virtuoase va susține omenirea, niciuna dintre acestea nu va răsturna situația și nu va modifica soarta omenirii. Omul crede că o țară în care oamenii sunt hrăniți și îmbrăcați, în care trăiesc împreună în pace, este o țară bună și una cu o conducere bună. Dar Dumnezeu nu este de aceeași părere. El crede că o țară în care nimeni nu Îl venerează este una pe care El o va anihila. Mentalitatea omului este prea mult în contradicție cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, dacă liderul unei țări nu Îl venerează pe

Dumnezeu, atunci soarta acelei țări va fi una tragică, iar țara nu va avea nicio destinație.

Dumnezeu nu participă la politicile omului, dar, cu toate acestea, soarta unei țări sau națiuni este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu controlează această lume și întregul univers. Destinul omului și planul lui Dumnezeu sunt strâns conectate și niciun om, țară sau națiune nu sunt scutite de suveranitatea lui Dumnezeu. Dacă omul dorește să își cunoască destinul, atunci trebuie să vină în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu va face ca aceia care Îl urmează și Îl venerează să prospere și va aduce declinul și nimicirea asupra celor care I se împotrivesc și Îl resping.

Amintiți-vă scena din Biblie când Dumnezeu a provocat distrugerea Sodomei și gândiți-vă, de asemenea, la cum soția lui Lot a devenit un stâlp de sare. Gândiți-vă cum s-au pocăit oamenii din Ninive pentru păcatele lor, în sac și cenușă și amintiți-vă ce a urmat după ce evreii L-au răstignit pe Isus pe cruce acum 2000 de ani. Evreii au fost goniți din Israel și au fugit în țări din întreaga lume. Mulți au fost uciși, iar întreaga națiune evreiască a fost supusă durerii fără precedent a nimicirii țării lor. Ei L-au bătut în cuie pe Isus pe cruce – au comis un păcat atroce – și au provocat firea lui Dumnezeu. Ei au fost obligați să plătească pentru ceea ce au făcut și au fost obligați să suporte toate consecințele acțiunilor lor. Ei L-au condamnat pe Dumnezeu, L-au respins pe Dumnezeu și astfel nu au avut decât un destin: acela de a fi pedepsiți de Dumnezeu. Aceasta a fost consecința amară și dezastrul pe care conducătorii lor le-au adus asupra țării și națiunii lor.

Astăzi, Dumnezeu S-a întors în lume pentru a-Și săvârși lucrarea. Prima Lui oprire este exemplarul de conducere dictatorială: China, bastionul ferm al ateismului. Dumnezeu a câștigat un grup de oameni prin înțelepciunea și puterea Lui. În această perioadă, El a fost vânat de partidul

de guvernământ al Chinei prin toate mijloacele și supus unei suferințe mari, fără să aibă un loc unde să Își poată odihni capul, fără posibilitatea de a-Și găsi un adăpost. În ciuda acestora, Dumnezeu Își continuă lucrarea pe care intenționează să o săvârșească: El își face auzită vocea și răspândește evanghelia. Nimeni nu poate pătrunde atotputernicia lui Dumnezeu. În China, o țară care Îl privește pe Dumnezeu ca pe un dușman, Dumnezeu nu Și-a încetat niciodată lucrarea. În schimb, tot mai mulți oameni au acceptat lucrarea și cuvântul Lui, deoarece Dumnezeu mântuiește fiecare membru al omenirii în parte, în cea mai mare măsură posibilă. Avem încrederea că nicio țară sau putere nu poate sta în calea a ceea ce Dumnezeu dorește să împlinească. Cei care împiedică lucrarea lui Dumnezeu se opun cuvântului lui Dumnezeu și tulbură și subminează planul lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, pedepsiți de Dumnezeu. Cel care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi trimis în iad; orice țară care sfidează lucrarea lui Dumnezeu va fi distrusă; orice națiune care se ridică pentru a se opune lucrării lui Dumnezeu va fi ștearsă de pe fața pământului și va înceta să mai existe. Îndemn oamenii de toate naționalitățile, din toate țările și chiar din toate industriile să asculte vocea lui Dumnezeu, să privească lucrarea lui Dumnezeu și să acorde atenție destinului umanității, pentru a-L face pe Dumnezeu cel mai sfânt, cel mai onorabil, cel mai măreț și singurul obiect al venerării în rândul omenirii și a permite astfel întregii omeniri să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum au trăit descendenții lui Avraam sub făgăduința lui Iahve și așa cum Adam și Eva, pe care Dumnezeu i-a creat mai întâi, au trăit în grădina Edenului.

Lucrarea lui Dumnezeu se dezlănțuie ca un val foarte puternic. Nimeni nu Îl poate reține și nimeni nu Îi poate opri marșul. Doar cei care ascultă cu grijă cuvintele Lui și care caută și sunt însetați după El pot păși pe urmele

Lui și primi făgăduința Lui. Cei care nu vor face aceasta vor fi supuși unui dezastru copleșitor și unei pedepse bine-meritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

2. Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus cel întors

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

După lucrarea lui Iahve, Isus S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea printre oameni. Lucrarea Lui nu a fost făcută în izolare, ci a fost construită pe lucrarea lui Iahve. A fost o lucrare pentru o nouă epocă pe care Dumnezeu a făcut-o după ce a încheiat Epoca Legii. În mod similar, după ce lucrarea lui Isus s-a încheiat, Dumnezeu a continuat cu lucrarea Sa pentru următoarea epocă, deoarece întreaga gestionare a lui Dumnezeu progresează mereu. După ce vechea epocă va trece, va fi înlocuită de o nouă epocă, iar odată ce vechea lucrare va fi completată, va exista o nouă lucrare pentru a continua gestionarea lui Dumnezeu. Această întrupare este a doua întrupare a lui Dumnezeu, care este ulterioară lucrării lui Isus. Bineînțeles, întruparea aceasta nu se petrece independent; este a treia etapă a lucrării după Epoca Legii și Epoca Harului. De fiecare dată când Dumnezeu inițiază o nouă etapă a lucrării, trebuie să fie mereu un nou început și trebuie să aducă mereu o nouă epocă. La fel, există și schimbări corespunzătoare în firea lui Dumnezeu, în maniera Lui de a lucra, locația lucrării Lui și numele Lui. Deci, nu e de mirare că omului îi este greu să accepte lucrarea lui Dumnezeu în noua epocă. Dar, indiferent de cum I se opune omul, Dumnezeu Își face mereu lucrarea și conduce mereu înainte întreaga omenire. Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus

a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită

păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și

glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa

de a vorbi și în mod involuntar începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El face eforturi minuțioase pentru noi, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar inima Sa sângerează și varsă lacrimi pentru împietrirea și răzvrătirea noastră. O astfel de ființă și posesiunile Sale sunt mai presus de o persoană obișnuită și nu pot fi avute sau obținute de niciunul dintre cei corupți. El are îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este pomenită la nicio ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii sau vorbi și lucra asupra noastră astfel în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate salva de legăturile Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea mântuirii. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: Această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult

respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele

omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și

circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor, care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același

Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă. Deși lucrarea celor două trupuri întrupate este diferită, esența trupurilor și sursa lucrării Lor sunt identice; este doar că Ei există pentru a realiza două etape diferite ale lucrării și pentru a apărea în două epoci diferite. Orice s-ar întâmpla, trupurile întrupate ale lui Dumnezeu împart aceeași esență și aceeași origine – acesta este un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

3. Mântuirea poate veni doar prin credința în Dumnezeu Atotputernic

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de

păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit

de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit

omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Știi doar că Isus va coborî în zilele de pe urmă, dar cum va coborî El mai exact? Un păcătos ca tine, care tocmai a fost răscumpărat și nu a fost schimbat sau desăvârșit de Dumnezeu, poți fi tu după inima lui Dumnezeu? Căci tu, care ești încă cu sinele tău vechi, este adevărat că ai fost mântuit de Isus și că nu ești socotit ca păcătos datorită mântuirii lui Dumnezeu, dar aceasta nu dovedește că nu ești păcătos și lipsit de puritate. Cum poți fi sfânt dacă nu ai fost schimbat? Înăuntrul tău, ești împovărat de necurățenie, egoism și răutate, dar, totuși, vrei să cobori cu Isus – ai vrea tu să fii așa de

norocos! Ai pierdut un pas în credința ta în Dumnezeu: ai fost doar răscumpărat, dar nu ai fost schimbat. Pentru ca tu să fii după inima lui Dumnezeu, Dumnezeu trebuie să facă personal lucrarea de a te schimba și curăța; dacă ești doar răscumpărat, vei fi incapabil să atingi sfințenia. În acest fel, nu vei fi calificat să te împărtășești din binecuvântările lui Dumnezeu, pentru că ai pierdut un pas în lucrarea lui Dumnezeu de a gestiona omul, care este pasul-cheie al schimbării și perfecționării. Și astfel, tu, un păcătos care tocmai a fost răscumpărat, ești incapabil să primești direct moștenirea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Referitor la apelative și identitate”

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către

Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea lui Dumnezeu în întruparea prezentă e pentru a-Și exprima firea în primul rând prin pedeapsă și judecată. Construind pe această temelie, El îi aduce mai mult adevăr omului și îi arată mai multe moduri de practică, atingându-Și astfel obiectivul de a-l cuceri și de a-l mântui de propria-i fire stricată. Acestea se află în spatele lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți. […] Întregul scop din

spatele lucrării ultime a lui Dumnezeu de pedepsire a răului și răsplătire a binelui este de a purifica pe deplin toți oamenii, pentru ca El să poată aduce o omenire pur sfântă la odihna veșnică. Această etapă a lucrării Sale este cea mai importantă; este etapa finală a întregii Sale lucrări de gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferite de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de norme, de slove și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă

pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt slove care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Scripturile pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și

intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât, începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Capitolul 2 Adevărurile numelor lui Dumnezeu

1. De ce are Dumnezeu nume, și poate un singur nume să reprezinte întregimea lui Dumnezeu?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Poate numele lui Isus – „Dumnezeu cu noi" – să reprezinte firea lui Dumnezeu în ansamblul Său? Poate să Îl definească complet pe Dumnezeu? Dacă omul spune că Dumnezeu poate fi numit doar Isus și nu poate avea alt nume pentru că Dumnezeu nu Își poate schimba firea Sa, aceste cuvinte sunt într-adevăr o blasfemie! Crezi că numele Isus, Dumnezeu cu noi, de unul singur Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în ansamblul Său? Dumnezeu poate fi cunoscut sub multe nume, dar printre aceste multe nume, nu există unul care să poată cuprinde tot ceea ce este Dumnezeu, niciunul care să-L poată reprezenta complet pe Dumnezeu. Și, astfel, Dumnezeu are multe nume, dar aceste multe nume nu pot defini complet firea lui Dumnezeu, pentru că firea lui Dumnezeu este atât de bogată încât pur și simplu depășește capacitatea omului de a-L cunoaște. Omul nu are cum, folosind limbajul omenesc, să-L cuprindă complet pe Dumnezeu. Omenirea are un vocabular limitat cu care să cuprindă tot ceea ce știe despre firea lui Dumnezeu: măreț, onorat, minunat, de nepătruns, suprem, sfânt, drept, înțelept, și așa mai departe. Atât de multe cuvinte! Acest vocabular limitat este incapabil de a descrie puținul din firea lui Dumnezeu la care omul a fost martor. De-a lungul timpului, mulți alții au adăugat cuvinte pe care ei le-au considerat mai capabile de a descrie râvna din inimile lor: Dumnezeu este atât de măreț! Dumnezeu este atât de sfânt! Dumnezeu este atât de minunat! Astăzi, oamenii care spun astfel și-au atins apogeul, totuși, omul încă este incapabil de a se exprima clar. Și astfel, pentru om, Dumnezeu are multe nume, totuși, El nu are un singur nume, și aceasta pentru că ființa lui Dumnezeu este atât de îmbelșugată, iar limbajul omului atât de secătuit. Un

anume cuvânt sau nume nu are capacitatea de a-L reprezenta pe Dumnezeu în întregimea Sa, deci crezi că numele Său poate fi neschimbat? Dumnezeu este atât de mare și de sfânt, totuși tu nu Îi permiți să Își schimbe numele în fiecare nouă epocă? De aceea, în fiecare epocă în care Dumnezeu personal Își face propria lucrare, El folosește un nume care se potrivește epocii pentru a îngloba lucrarea pe care El intenționează să o facă. El utilizează acest nume special, unul care posedă semnificație temporală, pentru a reprezenta firea Sa în acea epocă. Acesta este Dumnezeu care folosește limbajul omenirii pentru a-Și exprima propria fire. Chiar și așa, mulți oameni care au avut experiențe spirituale și L-au văzut personal pe Dumnezeu, totuși, simt că acest nume specific este incapabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu în totalitatea Sa – vai, acest lucru nu poate fi schimbat – deci, omul nu I se mai adresează lui Dumnezeu cu niciun nume, ci, pur și simplu, Îl numește „Dumnezeu.” Este ca și cum inima omului este plină de iubire și, totuși, de asemenea, împresurată de contradicții, căci omul nu știe cum să Îl explice pe Dumnezeu. Nu există modalitate de a descrie cât de îmbelșugat este Dumnezeu. Nu există niciun singur nume care să poată rezuma firea lui Dumnezeu și nu există niciun nume care să poată descrie tot ceea ce Dumnezeu are și este. Dacă cineva Mă întreabă „Ce nume mai exact folosești Tu?”, le voi spune: „Dumnezeu este Dumnezeu!” Nu este acela cel mai bun nume pentru Dumnezeu? Nu este cea mai bună înglobare a firii lui Dumnezeu? Acestea fiind spuse, de ce depuneți atât de multe eforturi căutând numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să vă bateți capul, fără mâncare și somn, toate de dragul unui nume? Va veni ziua când Dumnezeu nu va fi numit Iahve, Isus sau Mesia – El va fi pur și simplu Creatorul. La acea vreme, toate numele pe care El le-a avut pe pământ se vor sfârși, căci lucrarea Sa pe pământ va ajunge la final, după care numele Sale nu vor mai exista. Când toate numele intră sub stăpânirea

Creatorului, ce nevoie are El de un nume foarte corespunzător, totuși incomplet? Cauți încă numele lui Dumnezeu acum? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Iahve? Îndrăznești încă să spui că Dumnezeu Se numește doar Isus? Poți suporta păcatul blasfemiei împotriva lui Dumnezeu? Ar trebui să știi că, inițial, Dumnezeu nu avea nume. El Și-a luat doar unul sau două sau multe nume deoarece a avut o lucrare de făcut și a trebuit să gestioneze omenirea. Indiferent de numele sub care este cunoscut – nu l-a ales El Însuși de bună voie? Ar avea El nevoie de tine – una dintre creațiile Sale – să decizi? Numele sub care este cunoscut Dumnezeu este un nume care este în concordanță cu ceea ce omul este capabil să înțeleagă, cu limbajul omenirii, dar acest nume nu este ceva ce omul poate cuprinde. Poți spune doar că există un Dumnezeu în cer, că El este numit Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși cu mare putere, care este atât de înțelept, atât de preamărit, atât de minunat, atât de tainic, atât de atotputernic și, atunci, nu mai poți spune nimic mai mult; acest puțin este tot ceea ce poți să știi. Acestea fiind spuse, poate simplul nume al lui Isus să Îl reprezinte pe Dumnezeu Însuși? Când vin zilele de pe urmă, chiar dacă tot Dumnezeu este Cel ce face lucrarea Sa, numele Lui trebuie să se schimbe, căci este o epocă diferită.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve” reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de

șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

2. De ce are Dumnezeu nume diferite în epoci diferite?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În fiecare epocă, Dumnezeu face o lucrare nouă și este numit cu un nou nume; cum ar putea El să facă aceeași lucrare în epoci diferite? Cum ar putea El să Se agațe de ceea ce este vechi? Numele lui Isus a fost luat pentru lucrarea de răscumpărare, deci ar mai fi El cunoscut sub același nume când Se întoarce în zilele de pe urmă? Ar mai face El lucrarea de răscumpărare? De ce Iahve și Isus sunt unul și, totuși, sunt cunoscuți sub nume diferite în epoci diferite? Nu este deoarece epocile lucrării Lor sunt diferite? Ar putea un unic nume să-L reprezinte pe Dumnezeu în ansamblul Său? Acestea fiind spuse, Dumnezeu trebuie numit cu un nume diferit într-o epocă diferită, iar El trebuie să utilizeze numele pentru a schimba epoca și pentru a o reprezenta. Pentru că niciun nume nu poate să-L reprezinte complet pe Dumnezeu Însuși și fiecare nume este capabil doar să reprezinte aspectul temporal al firii lui Dumnezeu într-o anumită epocă; tot ceea ce trebuie să facă este să Îi reprezinte lucrarea. De aceea, Dumnezeu poate alege orice nume care se potrivește firii Sale pentru a reprezenta întreaga epocă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

„Iahve” este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. „Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o

parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve" reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel. „Isus" reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului. Dacă omenirea încă tânjește după întoarcerea Mântuitorului Isus din zilele de pe urmă și încă Îl așteaptă să sosească sub înfățișarea pe care a avut-o El în Iudeea, atunci întregul plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani s-ar fi oprit în Epoca Răscumpărării și nu ar mai fi putut să progreseze. Mai mult, zilele de pe urmă nu ar mai sosi niciodată și epoca nu ar mai cunoaște niciodată un sfârșit. Aceasta se întâmplă pentru că Isus Mântuitorul este numai pentru răscumpărarea și mântuirea omenirii. Am luat numele de Isus doar de dragul tuturor păcătoșilor din Epoca Harului, dar nu este numele cu care voi aduce

sfârșitul întregii omeniri. Deși Iahve, Isus și Mesia reprezintă toate Duhul Meu, aceste nume doar denumesc diferitele epoci ale planului Meu de gestionare și nu Mă reprezintă pe Mine pe deplin. Numele pe care Mi le dau oamenii pe pământ nu pot să exprime clar întreaga Mea fire și tot ceea ce sunt. Acestea sunt pur și simplu nume diferite după care sunt numit în diferite epoci. Și astfel, când ultima epocă – epoca zilelor de pe urmă – va sosi, numele Meu se va schimba din nou. Nu Mi se va spune Iahve sau Isus, cu atât mai puțin Mesia, ci Însuși Mărețul și Atotputernicul Dumnezeu și, sub numele acesta, voi aduce sfârșitul întregii epoci.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt

Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Unii spun că numele lui Dumnezeu nu se schimbă. Atunci de ce numele lui Iahve a devenit Isus? S-a profețit despre venirea lui Mesia, atunci de ce a venit un om cu numele de Isus? De ce s-a schimbat numele lui Dumnezeu? Nu a fost făcută o asemenea lucrare acum mult timp? Se poate ca Dumnezeu să nu facă o lucrare mai nouă astăzi? Lucrarea de ieri poate fi modificată, iar lucrarea lui Isus poate urma după aceea a lui Iahve. Nu poate atunci lucrarea lui Isus să fie urmată de o altă lucrare? Dacă numele lui Iahve poate fi schimbat în Isus, atunci nu poate fi schimbat și numele lui Isus? Nimic din acestea nu este neobișnuit; doar că oamenii sunt prea înguști la minte. Dumnezeu va fi întotdeauna Dumnezeu. Indiferent de schimbarea lucrării Sale și a numelui Său, firea și înțelepciunea Lui rămân neschimbate pentru totdeauna. Dacă tu crezi că Dumnezeu poate fi numit doar prin numele de Isus, atunci cunoașterea ta este mult prea limitată. Îndrăznești să afirmi că Isus este numele veșnic al lui Dumnezeu, că Dumnezeu va fi cunoscut de-a pururi sub numele de Isus și că acest lucru nu se va schimba niciodată? Îndrăznești să afirmi cu certitudine că numele

lui Isus a încheiat Epoca Legii și că va încheia și epoca finală? Cine poate spune că harul lui Isus poate încheia epoca?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Presupunând că lucrarea lui Dumnezeu în fiecare epocă este întotdeauna aceeași și că El este numit întotdeauna cu același nume, cum L-ar cunoaște omul? Dumnezeu trebuie să fie numit Iahve și, în afară de un Dumnezeu numit Iahve, oricine numit cu alt nume nu este Dumnezeu. Sau Dumnezeu poate fi doar Isus și, în afară de numele de Isus, El nu poate fi numit cu niciun alt nume; în afară de Isus, Iahve nu este Dumnezeu, și nici Dumnezeu Atotputernic nu este Dumnezeu. Omul crede că este adevărat că Dumnezeu este atotputernic, dar Dumnezeu este un Dumnezeu care este cu omul și El trebuie numit Isus, căci Dumnezeu este cu omul. A face aceasta înseamnă a te conforma dogmei și a-L restrânge pe Dumnezeu la un anumit domeniu. Astfel, în fiecare epocă, lucrarea pe care o face Dumnezeu, numele cu care este El numit și imaginea pe care Și-o asumă – lucrarea pe care o face El în cadrul fiecărei etape până astăzi – acestea nu urmează un singur regulament și nu sunt supuse niciunei limitări. El este Iahve, dar El este și Isus, precum și Mesia și Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea sa poate suferi o transformare treptată, cu schimbări corespunzătoare în numele Său. Nu doar un singur nume Îl poate reprezenta complet, ci toate numele cu care este numit El pot să-L reprezinte, iar lucrarea pe care El o face în fiecare epocă reprezintă firea Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Spirit în două epoci diferite. […] Deși Ei erau

cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Capitolul 3 Adevărurile despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

1. Ce este lucrarea de gestionare a omenirii?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire. Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca

Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii" nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii." Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

Lucrarea de gestionare a avut loc numai datorită omenirii, ceea ce înseamnă că s-a născut numai datorită existenței omenirii. Nu a existat gestionare înainte de apariția omenirii, sau la început, când au fost create cerurile și pământul și toate lucrurile. Dacă, în toată lucrarea lui Dumnezeu, nu ar exista nicio practică benefică pentru om, adică, dacă Dumnezeu nu ar face cerințe potrivite pentru omenirea coruptă (dacă, în lucrarea făcută de Dumnezeu, nu ar exista o cale potrivită pentru practica omului), atunci această lucrare nu ar putea fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Dacă totalitatea lucrării lui Dumnezeu ar implica numai să spună omenirii corupte cum să se ocupe de practica sa, și Dumnezeu nu ar duce la îndeplinire niciuna din strădaniile Sale, și nu ar arăta nicio urmă din atotputernicia și înțelepciunea Sa, atunci, oricât de mari ar fi cerințele lui Dumnezeu pentru om, oricât de mult ar trăi Dumnezeu printre oameni,

omul nu ar cunoaște nimic din firea lui Dumnezeu; dacă așa ar sta lucrurile, atunci, o lucrare de acest fel ar fi chiar mai puțin demnă de a fi numită gestionarea lui Dumnezeu. Mai simplu spus, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este lucrarea făcută de Dumnezeu și toată lucrarea împlinită sub îndrumarea lui Dumnezeu de aceia care au fost câștigați de Dumnezeu. O astfel de lucrare poate fi rezumată ca gestionare. Cu alte cuvinte, lucrarea lui Dumnezeu printre oameni, precum și colaborarea cu El a tuturor acelora care Îl urmează sunt numite, împreună, gestionare. Aici, lucrarea lui Dumnezeu este numită viziuni, iar colaborarea omului se numește practică. Cu cât lucrarea lui Dumnezeu este mai avansată (adică, cu cât viziunile sunt mai avansate), cu atât firea lui Dumnezeu este expusă mai clar omului, cu atât este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și cu atât mai avansate devin practica și colaborarea omului. Cu cât cerințele omului sunt mai mari, cu atât lucrarea lui Dumnezeu este mai mult în contradicție cu noțiunile omului și, ca urmare, încercările omului, precum și standardele pe care acesta trebuie să le respecte, devin și ele mai avansate. La încheierea acestei lucrări, toate viziunile se vor fi realizat, iar ceea ce omului i se cere să pună în practică va fi atins culmea perfecțiunii. Acesta va fi și momentul când fiecare va fi clasificat în funcție de tip, pentru că tot ceea ce omului i se va cere să cunoască i se va fi arătat deja. Astfel, atunci când viziunile ating apogeul, lucrarea se va apropia și ea de sfârșit, iar practica omului va fi ajuns și ea la punctul culminant. Practica omului se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, iar gestionarea lui Dumnezeu este exprimată în întregime numai datorită practicii și colaborării omului. Omul este capodopera lucrării lui Dumnezeu, și scopul întregii lucrări de gestionare a lui Dumnezeu, precum și produsul întregii gestionări a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar lucra singur, fără colaborarea omului, atunci nu ar exista nimic care să ajute la cristalizarea întregii Sale lucrări și, astfel, nu ar avea nici cea mai mică

importanță pentru gestionarea lui Dumnezeu. În afară de lucrarea lui Dumnezeu, doar prin alegerea de către Dumnezeu a obiectelor potrivite pentru a exprima lucrarea Lui și a demonstra atotputernicia și înțelepciunea acesteia poate Dumnezeu să atingă scopul gestionării Sale și să atingă scopul de a folosi toată această lucrare pentru înfrângerea totală a Satanei. Așadar, omul este o parte indispensabilă din lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, iar omul este singurul care poate face ca gestionarea lui Dumnezeu să dea roade și să își atingă scopul final; în afară de om, nicio altă formă de viață nu poate să își asume un astfel de rol. Dacă omul urmează să devină adevărata cristalizare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, atunci, neascultarea omenirii corupte trebuie înlăturată în totalitate. Acest lucru necesită ca omului să i se dea practica potrivită pentru vremuri diferite și ca Dumnezeu să înfăptuiască lucrarea corespunzătoare printre oameni. Numai în acest fel se va câștiga, în cele din urmă, un grup de oameni care să reprezinte cristalizarea lucrării de gestionare a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu poate fi mărturie lui Dumnezeu Însuși numai prin intermediul lucrării lui Dumnezeu; pentru a fi realizată, o astfel de mărturie necesită, de asemenea, ființe umane vii care sunt potrivite pentru lucrarea Sa. Dumnezeu va lucra mai întâi asupra acestor oameni, prin care lucrarea Sa va fi apoi exprimată, și, astfel, o mărturie a voinței Lui va fi purtată printre făpturi și, prin aceasta, Dumnezeu va fi atins scopul lucrării Sale. Dumnezeu nu lucrează singur pentru a-l înfrânge pe Satana, deoarece El nu poate fi mărturie directă pentru El Însuși între toate făpturile. Dacă El ar face acest lucru, ar fi imposibil de convins omul pe deplin, astfel că Dumnezeu trebuie să lucreze asupra omului pentru a-l cuceri, și abia atunci El va putea să câștige mărturia în rândul tuturor făpturilor. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat singur, fără cooperarea omului, sau dacă omului nu i s-ar cere să colaboreze, atunci,

omul nu ar putea niciodată să cunoască firea lui Dumnezeu și nu ar cunoaște niciodată voința lui Dumnezeu; lucrarea lui Dumnezeu nu s-ar putea numi, apoi, lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Dacă numai omul însuși s-ar strădui, ar căuta și ar munci din greu, fără să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu, atunci înseamnă că omul ar juca feste. Fără lucrarea Duhului Sfânt, ceea ce face omul este de la Satana, este neascultător și făcător de rele; Satana este expus în toate cele întreprinse de omenirea coruptă și nimic din toate acestea nu este compatibil cu Dumnezeu, și tot ceea ce face omul e manifestarea Satanei. Nimic din cele despre care s-a vorbit nu este în afara viziunilor și a practicii. La piatra de temelie a viziunilor, omul găsește practica și calea către ascultare, astfel încât să poată lăsa la o parte noțiunile sale și să câștige acele lucruri pe care nu le-a avut în trecut. Dumnezeu îi cere omului să colaboreze cu El, îi cere să se supună total cerințelor Sale, iar omul cere să privească lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, să simtă atotputernicia lui Dumnezeu și să cunoască firea lui Dumnezeu. Pe scurt, acestea reprezintă gestionarea lui Dumnezeu. Legătura lui Dumnezeu cu omul este gestionarea și e cea mai mare gestionare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au

existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe ce este urât și cum contrastează cu ceea ce este sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

2. Scopul celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi; Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub domeniul lui. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este ca să le permită ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și ca să-și dea cert seama de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez astfel

pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore și să-Mi înțeleagă voia și să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intenția Lui de a mântui omul nu se va schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Astăzi, mai întâi vom recapitula gândurile, ideile și fiecare mișcare a lui Dumnezeu de când a creat oamenii și ne vom uita la lucrarea pe care a desfășurat-o de la crearea lumii și până la începutul oficial al Epocii Harului. Putem atunci să descoperim care dintre gândurile și ideile lui Dumnezeu sunt necunoscute pentru om și de acolo putem să clarificăm ordinea planului lui Dumnezeu de gestionare (planului mântuirii) și putem

să înțelegem detaliat contextul în care Dumnezeu a creat lucrarea Sa de gestionare, sursa acesteia și procesul de dezvoltare și, de asemenea, să înțelegem în întregime rezultatele pe care le așteaptă El de la lucrarea Sa de gestionare – adică, partea esențială și scopul lucrării Sale de gestionare. Pentru a înțelege aceste lucruri trebuie să ne întoarcem într-o vreme îndepărtată, liniștită și tăcută când nu existau oameni…

Când Dumnezeu S-a ridicat din patul Său, primul Lui gând a fost acesta: să creeze o persoană vie, o ființă umană, reală – cineva cu care să trăiască și care să fie tovarășul Său constant. Această persoană putea să-L asculte și Dumnezeu putea să Se încreadă în el și să vorbească cu el. Apoi, pentru prima oară, Dumnezeu a luat un pumn de țărână și a folosit-o pentru a crea prima persoană vie pe care Și-a imaginat-o, apoi i-a dat acestei făpturi vii un nume – Adam. Odată ce Dumnezeu câștigase această persoană care trăia și respira, cum S-a simțit? Pentru prima dată, El a simțit bucuria de a avea o persoană iubită, un tovarăș. A simțit, de asemenea, pentru prima oară, responsabilitatea de a fi un tată și grija care vine odată cu aceasta. Această persoană care trăia și respira I-a adus fericire și bucurie lui Dumnezeu; El S-a simțit alinat pentru prima oară. Acesta a fost primul lucru pe care Dumnezeu îl făcuse vreodată care nu fusese îndeplinit cu gândurile sau chiar cu cuvintele Sale, ci fusese făcut cu propriile Sale mâini. Când acest fel de ființă – o persoană care respira și trăia – a stat în fața lui Dumnezeu, făcută din carne și oase, cu corp și formă și capabilă să vorbească cu Dumnezeu, El a trăit un fel de bucurie pe care nu o mai simțise înainte. A simțit cu adevărat responsabilitatea Sa, iar această ființă umană nu numai că Îi atingea corzile sufletului, dar fiecare mică mișcare a sa Îl impresiona și Îi încălzea inima. Deci, când această ființă a stat înaintea lui Dumnezeu, a fost prima oară când S-a gândit să câștige mai mulți oameni asemenea. Asta a fost seria de evenimente care a început cu acest

prim gând pe care Dumnezeu l-a avut. Pentru Dumnezeu, toate aceste evenimente aveau loc pentru prima oară, dar în cadrul acestor prime evenimente, indiferent ce simțea El în acel moment – bucurie, responsabilitate, grijă – nu exista nimeni cu care să le împartă. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit cu adevărat o tristețe și o singurătate pe care nu le simțise vreodată înainte. El a simțit că ființele umane nu puteau să accepte sau să înțeleagă iubirea și grija Lui sau intențiile Sale pentru omenire, așadar, tot a simțit durere și suferință în inima Sa. Deși făcuse aceste lucruri pentru om, omul nu era conștient de acestea și nu le înțelegea. Pe lângă fericirea, bucuria și alinarea pe care omul I le aducea, curând, împreună cu acestea, au apărut și primele Lui sentimente de suferință și singurătate. Acestea erau gândurile și sentimentele lui Dumnezeu din acel moment. În timp ce Dumnezeu făcea toate aceste lucruri, în inima Lui, trecea de la bucurie la suferință și de la suferință la durere, toate amestecate cu neliniște. Tot ceea ce voia să facă era să Se grăbească să permită acestei persoane, acestei rase umane, să cunoască ceea ce exista în inima Sa și să înțeleagă cât mai curând intențiile Sale. Atunci, oamenii puteau să devină discipolii Lui și să fie în acord cu El. Ei nu aveau să Îl mai asculte pe Dumnezeu vorbind, ci aveau să rămână fără cuvinte; ei aveau să cunoască modul în care să I se alăture lui Dumnezeu în lucrarea Sa; mai presus de toate, ei aveau să nu mai fie oameni indiferenți la cerințele Lui. Aceste prime lucruri pe care Dumnezeu le-a dus la îndeplinire sunt foarte importante și au o mare valoare pentru planul Lui de gestionare (planul mântuirii) și pentru ființele umane de astăzi.

După crearea tuturor lucrurilor și oamenilor, Dumnezeu nu S-a odihnit. El abia aștepta să-Și îndeplinească gestionarea și abia aștepta să câștige poporul pe care îl iubea atât de mult din rândul omenirii.

[…]

[…] Dumnezeu consideră această situație a gestionării omenirii, a mântuirii oamenilor, ca fiind mai importantă decât orice altceva. El face aceste lucruri nu numai cu mintea Sa, nici doar prin cuvintele Sale și, în special, nu o face întâmplător – El face toate aceste lucruri cu un plan, cu un scop, cu standarde și cu voia Sa. Este clar că această lucrare de a mântui omenirea are o mare importanță, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Indiferent cât de dificilă este lucrarea, indiferent cât de mari sunt obstacolele, indiferent cât de slabi sunt oamenii sau cât de profundă este răzvrătirea omenirii, nimic din toate acestea nu sunt dificile pentru Dumnezeu. Dumnezeu Se agită, depunând eforturi susținute și gestionând lucrarea pe care El Însuși dorește să o îndeplinească. El, de asemenea, aranjează totul și conduce toți oamenii și lucrarea pe care dorește să o finalizeze – niciunul dintre aceste lucruri nu a mai fost făcut înainte. Este prima dată când Dumnezeu a folosit aceste metode și a plătit un preț mare pentru acest proiect major de gestionare și mântuire a omenirii. În timp ce Dumnezeu îndeplinește această lucrare, puțin câte puțin, El exprimă și dezvăluie oamenilor, fără rezerve, lucrarea Sa cea grea, ceea ce El are și este, înțelepciunea și atotputernicia și fiecare aspect al firii Sale. El dezvăluie și exprimă aceste lucruri așa cum nu a mai făcut-o vreodată înainte. Deci, în întreg universul, pe lângă oamenii pe care Dumnezeu dorește să-i gestioneze și să-i mântuiască, nu au existat niciodată făpturi care să fie atât de apropiate de Dumnezeu, care să aibă o astfel de relație apropiată cu El. În inima Sa, omenirea pe care El dorește să o gestioneze și să o mântuiască este cea mai importantă și El apreciază această omenire mai presus de orice altceva; chiar dacă El a plătit un preț mare pentru oameni și chiar dacă este rănit și sfidat în mod continuu de ei, El nu renunță niciodată la ei și continuă neobosit în lucrarea Sa, fără plângeri sau regrete. Asta pentru că El știe că mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi

într-o zi la apelul Său și vor fi impresionați de cuvintele Sale, vor recunoaște că El este Domnul creației și se vor întoarce la dreapta Lui…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Indiferent de ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui și, astfel, de a permite omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care slujește în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl utilizează pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț ale Satanei în mijlocul ispitelor și atacurilor acestuia, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul Satanei și de acuzațiile, intervenția și atacurile lui – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor Satanei și asupra acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt mâncarea din gura Satanei – că, în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt drepți, pentru că au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu

totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving cu totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu și ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe ce este urât și cum

contrastează cu ceea ce este sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Dumnezeu a creat oamenii și i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită creaturilor lui Dumnezeu după ce a fost coruptă de Satana, devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub domeniul Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să câștige venerația lor temătoare. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificația, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape oamenii de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar

așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo rezistență din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va distruge pe acei dușmani care sunt neascultători față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a îi aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți completi. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată

eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

După ce Și-a îndeplinit cei 6000 de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite la tot ceea ce este în cer, la tot ceea ce se află pe pământ, tuturor celor din mări, precum și

oricărui ultim obiect al creației lui Dumnezeu pe pământ să vadă atotputernicia lui Dumnezeu și să vadă toate faptele lui Dumnezeu. El folosește ocazia de a-l învinge pe Satana să dezvăluie toate faptele lui umanității și să le permită oamenilor să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea de a-l învinge pe Satana. Totul pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă, laudă atotputernicia Lui, laudă toate faptele Lui și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada înfrângerii Satanei; este o dovadă a cuceririi Satanei; mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și se întoarce victorios și Îl laudă pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, așa că lucrarea Lui a continuat timp de 6000 de ani. El folosește înfrângerea lui Satan pentru a salva omenirea; El folosește înfrângerea lui Satan pentru a descoperi toate faptele Sale și pentru a descoperi toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toată creația de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va vedea toată gloria Lui și El se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va lăsa omenirea să-L laude. Astfel, el va realiza cu succes ambele aspecte. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă, adică va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Toți oamenii trebuie să înțeleagă țelurile lucrării Mele pe pământ, și anume ceea ce Îmi doresc în cele din urmă să câștig și nivelul la care trebuie să ajung în această lucrare înainte de a putea fi completă. Dacă, după ce au mers cu Mine până în ziua de azi, oamenii nu înțeleg ce

înseamnă lucrarea Mea, atunci nu au mers ei oare în zadar cu Mine? Dacă oamenii Mă urmează, ar trebui să-Mi știe voia. Lucrez pe pământ de mii de ani și până în ziua de azi continuu să-Mi săvârșesc astfel lucrarea. Deși lucrarea Mea include multe proiecte, scopul acesteia rămâne neschimbat; chiar dacă sunt plin de judecată și mustrare față de om, de exemplu, ceea ce fac este tot de dragul mântuirii lui, de dragul unei mai bune răspândiri a Evangheliei și pentru extinderea lucrării Mele între toate națiunile neamurilor, odată ce omul a fost făcut complet. Așa că astăzi, într-un moment în care mulți oameni s-au cufundat de multă vreme profund în exasperare, Eu Îmi continuu încă lucrarea, continuu lucrarea pe care trebuie să o fac pentru a judeca și a mustra omul. În ciuda faptului că omul s-a săturat de ceea ce spun și că nu dorește să se preocupe de lucrarea Mea, Eu încă Îmi îndeplinesc datoria, căci scopul lucrării Mele rămâne neschimbat, iar planul Meu original nu va fi distrus. Rolul judecății Mele este de a permite omului să Mi se supună mai bine, iar rolul mustrării Mele este să permită ca schimbarea omului să fie mai eficientă. Deși ceea ce fac este de dragul gestionării Mele, nu am făcut niciodată nimic care nu a fost benefic pentru om, pentru că Îmi doresc să fac toate popoarele de dincolo de Israel la fel de ascultătoare ca și israeliții, să le transform în ființe umane adevărate, astfel încât să pot avea un punct de sprijin în țările din afara Israelului. Aceasta este gestionarea Mea; este lucrarea pe care o realizez între neamuri. Chiar și acum, mulți oameni încă nu înțeleg gestionarea Mea, căci nu-i interesează asemenea lucruri și le pasă numai de viitorul și destinațiile lor. Orice spun Eu, ei rămân indiferenți față de lucrarea pe care o fac Eu, concentrându-se în schimb asupra destinațiilor lor de mâine. Dacă lucrurile continuă astfel, cum poate să se extindă lucrarea Mea? Cum poate fi răspândită Evanghelia Mea în întreaga lume? Să știți că, atunci când lucrarea Mea este se va extinde, vă voi împrăștia și vă voi lovi așa cum a

lovit Iahve fiecare din triburile lui Israel. Toate acestea se vor face astfel încât Evanghelia Mea să poată să se răspândească pe tot pământul și să ajungă la neamuri, pentru ca numele Meu să fie mărit de adulți și de copii deopotrivă și numele Meu cel sfânt să fie slăvit de gura oamenilor din toate semințiile și neamurile. Astfel, în această epocă din urmă, numele Meu va fi mărit printre națiunile neamurilor ca faptele Mele să poată fi văzute de neamuri și Mă vor numi Cel Atotputernic datorită faptelor Mele și pentru ca ale Mele cuvinte să se împlinească curând. Voi face cunoscut tuturor oamenilor că nu sunt numai Dumnezeul israeliților, ci și Dumnezeul tuturor națiunilor Neamurilor, chiar și al acelora pe care le-am blestemat. Voi lăsa pe toți oamenii să vadă că Eu sunt Dumnezeul întregii creații. Aceasta este lucrarea Mea cea mai mare, scopul planului Meu de lucru pentru zilele de pe urmă și singura lucrare care trebuie îndeplinită în acele zile.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea de răspândire a Evangheliei este și lucrarea de mântuire a omului”

3. Scopului și semnificației fiecăreiadintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul acelui loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care erau urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de Dumnezeu era Iahve și nici care era voința Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui prețuit Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate[a], sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve.

Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, fără a ști însă să-L onoreze; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia creaturile Lui? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații" și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte" nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu Îl venerau pe Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu" – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a

făcut-o a fost numai pentru ca ale Sale creaturi să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să-L poată onora pe Iahve, recunoscându-I măreția. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea, El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației

creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a învățat să înțeleagă cum să I se închine lui Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să-L asculte și să-L prețuiască, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Iahve a creat omenirea, adică, El a creat strămoșii omenirii, pe Eva și pe Adam, dar El nu le-a acordat mai departe intelect sau înțelepciune. Deși ei deja trăiau pe pământ, nu înțelegeau aproape nimic. Și astfel, lucrarea lui Iahve în crearea omenirii a fost doar pe jumătate terminată și era departe de a fi finalizată. El formase doar un model al omului din lut și îi dăduse suflarea Sa, dar fără a acorda omului suficientă înclinație pentru a se închina Lui. La început, omul nu avea de gând să I se închine sau să se teamă de El. Omul știa doar cum să asculte de cuvintele Sale, dar era ignorant față de cunoașterea de bază referitoare la viața pe pământ și față de regulile normale ale vieții umane. Și astfel, deși Iahve a creat bărbatul și femeia și a încheiat proiectul de șapte zile, El nu a finalizat în niciun caz crearea omului, căci omul nu era decât o carcasă și îi lipsea realitatea de a fi uman. Omul știa doar că Iahve era Cel care a creat omenirea, dar el nu avea nici cea mai mică idee despre cum să respecte cuvintele sau legile lui Iahve. Și astfel, după ce omenirea a luat ființă, lucrarea lui Iahve era departe de a se fi terminat. El încă trebuia să îndrume pe deplin omenirea pentru a veni înaintea Lui, pentru ca ei să poată trăi pe pământ împreună și să I se închine și pentru ca ei să poată, cu îndrumarea Sa, să pășească pe calea dreaptă a unei vieți normale omenești pe pământ. Doar astfel a fost complet terminată lucrarea care fusese în principal condusă sub numele de Iahve; adică, doar astfel a fost complet încheiată lucrarea lui Iahve de creare a lumii. Și astfel,

după ce a creat omenirea, El a trebuit să ghideze viața omenirii pe pământ pentru câteva mii de ani, pentru ca omenirea să poată să respecte decretele și legile Sale și să participe la toate activitățile unei vieți normale omenești pe pământ. Doar atunci a fost lucrarea lui Iahve complet terminată. El a preluat această lucrare după crearea omenirii și a continuat-o până în epoca lui Iacob, când a transformat pe cei doisprezece fii ai lui Iacob în cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Începând cu acel moment, tot poporul lui Israel a devenit rasa umană care era oficial condusă de El pe pământ, iar Israel a devenit locația specifică pe pământ unde El Își făcea lucrarea. Iahve a făcut acești oameni primul grup de oameni asupra căruia El Și-a îndeplinit oficial lucrarea pe pământ și El a făcut întreg ținutul lui Israel drept punctul de origine al lucrării Sale, folosindu-i ca început al unei lucrări și mai mari, astfel încât toți oamenii născuți din El pe pământ să știe cum să I se închine și cum să trăiască pe pământ. Și astfel, faptele israeliților au devenit un exemplu de urmat de către oamenii neamurilor, și ceea ce a fost spus printre oamenii lui Israel au devenit cuvintele ascultate de oamenii neamurilor. Căci ei au fost primii care au primit legile și poruncile lui Iahve și astfel, de asemenea, ei au fost primii care au cunoscut cum să respecte căile lui Iahve. Ei au fost strămoșii rasei umane care au știut căile lui Iahve, precum și reprezentanții rasei umane aleși de Iahve.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii

loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce

le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de șase mii de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare (planul mântuirii), pe parcursul a șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea în Epoca Legii”

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Misiunea Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare, iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau ei să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Mântuitorul Isus. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui

Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, ocazia să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor". Dacă Isus s-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată ocazia să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai cumplite, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L servească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât a iubit mai mult Isus omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte." Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Deși Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de emoție, El întotdeauna Și-a alinat discipolii, a avut grijă de ei, i-a ajutat și i-a susținut. Totuși, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător și iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii, în Epoca Harului, Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat.” Pentru oamenii din acea epocă – pentru toți oamenii – milostenia și bunătatea iubitoare au fost ce-a avut și a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui față de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El adesea a oferit oamenilor mâncare și băutură din belșug, ca ei să se poată sătura. El Și-a tratat toți discipolii cu har, vindecând bolnavii, alungând demonii și înviind pe cei morți. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El și să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea și sinceritatea, El a mers într-atât încât a adus la viață cadavrele în putrefacție, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar și morții puteau fi înviați. În acest fel, El a îndurat în liniște și Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar și înainte ca El să fie răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii și devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii pentru a răscumpăra omenirea. La sfârșit, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, și a pogorât asupra omenirii toată compasiunea, bunătatea iubitoare și sfințenia Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraslele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește

Satana, un loc pentru reședința sa. Dar lucrarea de răscumpărare a necesitat afișarea compasiunii și bunătății iubitoare către omenire; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă El doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii din ei, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind crucificat și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, defăimat și abandonat, chiar până în punctul în care nu a avut un loc unde să doarmă, să Se odihnească; apoi a fost crucificat, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie și supusă la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea lui Dumnezeu în întruparea prezentă e pentru a-Și exprima firea în primul rând prin pedeapsă și judecată. Construind pe această temelie, El îi aduce mai mult adevăr omului și îi arată mai multe moduri de practică, atingându-Și astfel obiectivul de a-l cuceri și de a-l mântui de propria-i fire stricată. Acestea se află în spatele lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea

omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi

rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

În timpul Epocii Împărăției, Dumnezeu întrupat rostește cuvinte pentru a cuceri pe toți cei care cred în El. Acesta este „Cuvântul se arată în trup”; Dumnezeu a venit în zilele de pe urmă pentru a săvârși această lucrare, adică a venit pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup. El doar rostește cuvinte și, rareori, există apariția faptelor. Aceasta este însăși esența Cuvântului care se arată în trup, și atunci când Dumnezeu întrupat Își rostește cuvintele, aceasta este apariția Cuvântului în trup și este Cuvântul care vine în trup. „La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul a fost Dumnezeu, iar Cuvântul S-a întrupat.” Aceasta (lucrarea arătării Cuvântului în trup) este lucrarea pe care Dumnezeu o va săvârși în zilele de pe urmă și este ultimul capitol al întregului Său plan de gestionare (planul mântuirii) și, astfel, Dumnezeu

trebuie să vină pe pământ pentru a-Și manifesta cuvintele în trup. Ceea ce este făcut astăzi, ceea ce va fi făcut în viitor, ceea ce va fi săvârșit de Dumnezeu, destinația finală a omului, cei care vor fi mântuiți, cei care vor fi nimiciți, și așa mai departe – toată această lucrare ce trebuie realizată în final a fost clar menționată și totul este pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care Se arată în trup. Hotărârile administrative și constituția care au fost emise anterior, cei care vor fi nimiciți, cei care vor intra în odihnă – toate aceste cuvinte trebuie să fie împlinite. Aceasta este lucrarea realizată în principal de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă. El îi face pe oameni să înțeleagă unde aparțin cei predestinați de Dumnezeu și unde aparțin cei care nu sunt predestinați de Dumnezeu, cum vor fi împărțiți poporul și fiii Săi, ce se va întâmpla cu Israelul, ce se va întâmpla cu Egiptul – în viitor, fiecare dintre aceste cuvinte vor fi îndeplinite. Ritmul lucrării lui Dumnezeu se accelerează. Dumnezeu folosește cuvântul ca pe o cale pentru a dezvălui omului ce se va realiza în fiecare epocă, ce trebuie săvârșit de Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă și lucrarea Lui de slujire care trebuie să fie săvârșită, iar toate aceste cuvinte sunt pentru a îndeplini semnificația reală a Cuvântului care se arată în trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă

adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii). De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește

miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți. De aceea, o fire precum aceasta este impregnată cu semnificația epocii, iar revelația și arătarea firii Sale se manifestă pentru lucrarea fiecărei noi epoci. Dumnezeu nu Își dezvăluie firea în mod arbitrar

și fără semnificație. Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Note de subsol:

a. Textul original nu conține expresia „care trebuiau respectate.”

4. Relația dintre fiecare din cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea realizată în zilele de pe urmă nu poate înlocui lucrarea Epocii Legii sau pe cea a Epocii Harului. Cu toate acestea, cele trei etape, care se interconectează, formează o singură entitate și toate sunt lucrarea unui singur Dumnezeu. Bineînțeles, executarea acestei lucrări este împărțită în epoci separate. Lucrarea făcută în zilele de pe urmă aduce totul la sfârșit; cea făcută în Epoca Legii a fost lucrarea de început; iar cea care făcută în Epoca Harului a fost lucrarea de răscumpărare. În ceea ce privește viziunile lucrării în întregul plan de gestionare de șase mii de ani, nimeni nu poate obține pătrundere sau înțelegere, iar aceste viziuni rămân enigme. În zilele de pe urmă, numai lucrarea cuvântului este înfăptuită pentru a conduce în Epoca Împărăției, dar nu este reprezentativă pentru toate epocile. Zilele de pe urmă nu sunt altceva decât zilele de pe urmă și nu mai mult decât Epoca Împărăției, iar acestea nu reprezintă Epoca Harului sau Epoca Legii. Doar

că, în zilele de pe urmă, toată lucrarea din planul de gestionare de șase mii de ani vă este dezvăluită. Aceasta este dezvăluirea tainei. […]

Lucrarea din zilele de pe urmă este etapa finală a celor trei. Este lucrarea unei alte epoci noi și nu reprezintă întreaga lucrare de gestionare. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu”. Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt

reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase

mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”

Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire

sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui

să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și cerințele pentru om de a fimărturie. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună

mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate orânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea

fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

5. De ce se spune că a cunoaște cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu?

Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu

(Pasaj selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire.

Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii" nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii". Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca făpturi ale lui Dumnezeu, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa coruptiei omenirii și, mai mult, procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei, în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa coruptiei omenirii, atunci asta vă lipsește ca făpturi ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregii lumi, cel mai mare mister din

întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărurilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile, atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

Dacă omul se concentrează doar asupra practicii și vede lucrarea lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui să cunoască omul ca secundare, nu e cumva este scump la tărâțe și ieftin la făină? Ceea ce trebuie să știi, trebuie să știi; ceea ce trebuie să pui în practică, trebuie să pui în practică. Numai atunci vei fi cineva care știe cum să urmeze adevărul. Când vine ziua ca tu să răspândești Evanghelia, dacă ești capabil să spui doar că Dumnezeu este un Dumnezeu măreț și drept, că El este Dumnezeul suprem, un Dumnezeu cu care nu se poate compara niciun om de seamă și că El este un Dumnezeu față de care nu este nimeni mai presus… dacă poți spune numai aceste cuvinte irelevante și superficiale, în timp ce ești complet incapabil să rostești cuvinte care sunt de o importanță crucială și care au esență, dacă nu ai nimic de spus despre cunoașterea lui Dumnezeu sau despre lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă nu poți explica adevărul sau oferi ceea ce îi lipsește omului, atunci cineva ca tine este incapabil să-și facă datoria bine. Mărturisirea lui Dumnezeu și răspândirea Evangheliei Împărăției nu sunt chestiuni simple. Trebuie mai întâi să fii echipat cu adevărul și cu viziunile care trebuie să fie înțelese. Când îți sunt clare viziunile și adevărul diferitelor aspecte ale lucrării lui Dumnezeu, și în inima ta ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de ceea ce face Dumnezeu – fie judecată dreaptă sau rafinarea omului – deții cea mai măreață viziune drept fundament și deții adevărul corect pentru a-l pune în practică, atunci vei fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu până la capăt. Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se

schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intenția Lui de a mântui omul nu se va schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-I satisface dorința lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu. Nu ar trebui să cauți doar căi ușoare de practică sau adevăruri profunde, ci ar trebui să combini viziunile cu practica, astfel încât să fie atât adevăruri care pot fi puse în practică, cât și cunoaștere care se bazează pe viziuni. Numai atunci vei fi o persoană care caută pe deplin adevărul.

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele

feluri în care El mântuiește omenirea și la voia Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică,

nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri? Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme" lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei alungați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic" al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală.

Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi? Astăzi, ar trebui să înțelegeți de ce trebuie să cunoașteți importanța celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le spun sunt în avantajul vostru și nu doar vorbărie goală. Dacă doar le citiți ca și cum ați admira florile în timp ce treceți galopând pe lângă ele, nu va fi toată munca Mea grea de pomană? Fiecare dintre voi ar trebui să-și cunoască propria natură. Majoritatea dintre voi sunteți talentați la argumentare, răspunsurile la întrebările teoretice vi se rostogolesc din gură, dar nu aveți nimic de spus la întrebări care implică esența. Chiar și astăzi, încă vă mai dedați la conversații frivole, incapabili să vă schimbați vechile firi, și majoritatea dintre voi nu aveți nicio intenție de a schimba felul în care urmați pentru a obține adevărul mai înalt, ci, în schimb, doar vă

trăiți viețile fără tragere de inimă. Cum sunt asemenea oameni capabili să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Chiar dacă reușiți să ajungeți la capătul drumului, ce beneficiu vă va aduce asta? E mai bine să vă schimbați ideile înainte de a fi prea târziu, fie urmând cu adevărat, fie retrăgându-vă mai devreme. Pe măsură ce trece timpul veți deveni niște paraziți profitori – sunteți dispuși să jucați un rol atât de josnic și de dezonorant?

Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate fabrica o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este acordării favorii speciale unei singure persoane de către Duhul Sfânt. Mai degrabă, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi primită de-a gata, și nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui

Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire; fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul; este în contradicție cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiat. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poți judeca cu nechibzuință sau pe care-L poți preamări în treacăt sau denigra cu nonșalanță. Preamărești pe oricine și oricare și totuși te străduiești să cauți cuvintele potrivite ca să descrii harul suprem al lui Dumnezeu – de lucrul acesta ajunge să-și dea seama orice ratat. Chiar dacă există mulți maeștri ai limbajului în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care Îi aparțin lui Dumnezeu, oameni care, deși au numai un vocabular limitat, pot să apeleze la o experiență bogată. Astfel se poate vedea că cunoașterea lui Dumnezeu constă în exactitate și actualitate și nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, și că a omului cunoaștere și cunoașterea lui Dumnezeu nu au absolut

nicio legătură. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așadar, nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, și nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaște Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor

asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate făpturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în

final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși este viziunea pe care omul trebuie să o cunoască, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată de către om și nu este deținută de către om. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea gestionării lui Dumnezeu și nu există nicio viziune mai măreață care ar trebui cunoscută de către om. Dacă omul nu cunoaște această viziune măreață, atunci nu este ușor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu este ușor să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, mai mult, calea pe care pășește omul va deveni din ce în ce mai anevoioasă. Fără viziuni, omul nu ar fi fost capabil să ajungă atât de departe. Viziunile sunt cele care l-au ocrotit pe om până astăzi și care i-au oferit omului cea mai mare protecție. În viitor, cunoașterea voastră trebuie să se aprofundeze și voi trebuie să ajungeți să cunoașteți deplinătatea voii Lui și esența lucrării Lui înțelepte în cele trei etape ale lucrării. Numai aceasta este adevărata voastră statură. Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire

sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui

să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte. Fiecare etapă a lucrării continuă de pe fundamentul ultimei, care nu este abolită. În acest fel, în lucrarea Lui care este mereu nouă și niciodată veche, Dumnezeu exprimă constant aspecte ale firii Lui care nu au fost niciodată exprimate omului și îi dezvăluie mereu omului noua Lui lucrare și noua Lui ființă și, chiar dacă vechile gărzi religioase fac tot ce pot să reziste și se opun deschis acestui lucru, Dumnezeu Își face întotdeauna lucrarea cea nouă pe care intenționează să o facă. Lucrarea Lui se schimbă mereu și, din această cauză, întâmpină întotdeauna opoziția omului. La fel, firea Lui se schimbă întotdeauna, așa cum se schimbă epoca și cei care Îi primesc lucrarea. Mai mult, El face întotdeauna o lucrare care nu a mai fost făcută înainte, chiar făcând o lucrare care îi pare omului a fi în contradicție cu lucrarea făcută înainte, a fi împotriva aceleia. Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit

experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință despre multele feluri prin care Dumnezeu îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? Cele trei etape ale lucrării de mântuire nu au avut vreun mare efect asupra voastră și există aceia care cred că cele două etape anterioare ale lucrării sunt o povară pe care pur și simplu nu e necesar să o cunoască. Ei cred că aceste etape nu ar trebui declarate maselor și că ar trebui retractate cât mai curând posibil, astfel încât oamenii să nu se simtă copleșiți de cele două etape anterioare din cele trei etape ale lucrării. Majoritatea cred că a face cunoscute cele două etape anterioare ale lucrării este un pas prea departe și că nu e de folos pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu – asta credeți voi. Astăzi, credeți cu toții că este corect să acționați astfel, dar va veni ziua când veți realiza importanța lucrării Mele: să știți că eu nu fac nicio lucrare care este lipsită de semnificație. De vreme ce vă declar cele trei etape ale lucrării, acestea trebuie să fie în folosul vostru; de vreme ce aceste trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu, ele trebuie să devină centrul atenției tuturor în întregul univers. Într-o zi, veți realiza cu toții importanța acestei lucrări. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea

lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

Numai lăsând deoparte vechile tale noțiuni poți obține cunoaștere nouă; totuși, vechea cunoaștere nu este în mod necesar echivalentă cu

vechile noțiuni. „Noțiuni” se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o noțiune. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de noțiunile și de vechile tale firi, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și să vezi că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci vei avea un fundament incomparabil mai ferm. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe

care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea

oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate", indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșeală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe

la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce poftește, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegeți importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea

oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceștia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt menționate în scopul de a aduce toate creaturile și toți oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți supune cu toții sub stăpânirea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor făpturilor de sub ceruri – acesta este

un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu

Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile. Ca o creatură a lui Dumnezeu, dacă vrei să îți faci datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să înțelegi voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi voința lui Dumnezeu pentru creaturi, trebuie să Îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt creaturi calificate ale lui Dumnezeu! În calitate de creatură a lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate creaturile lui Dumnezeu? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești o creatură a lui Dumnezeu, și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi

niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi alungați. Cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, grupul care are autoritatea lui Dumnezeu și este mărturie pentru Dumnezeu. Poate că dintre voi puteți

deveni toți membri ai acestui grup sau poate că numai jumătate sau numai câțiva – depinde de voința și de căutarea voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Capitolul 4 Adevărurile lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă

1. Semnificația lucrării cuvintelor lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele" pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui

Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii). De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală. În Epoca Cuvântului, omul a fost excepțional de binecuvântat. El nu suferă nicio durere fizică și se bucură, pur și simplu, de abundența cuvintelor lui Dumnezeu; fără a fi nevoit să se ducă să mai caute sau să mai călătorească orbește, din mijlocul tihnei sale, el vede arătarea lui Dumnezeu, Îl aude vorbind cu gura Lui, primește ceea ce dă El și Îl privește cum Își face, în persoană, lucrarea. Acestea sunt lucruri de care oamenii epocilor trecute nu au putut să se bucure și sunt binecuvântări pe care ei nu le-au putut primi niciodată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

La acea vreme, Isus a făcut multe lucrări care erau dincolo de înțelegerea ucenicilor Lui și a spus multe lucruri pe care oamenii nu le-au înțeles. Aceasta deoarece, în acel moment, El nu a oferit nicio explicație. Astfel, la câțiva ani după ce El a plecat, Matei a creat o genealogie pentru Isus și alții, de asemenea, au făcut lucrări care reprezentau voia omului. Isus

nu a venit să-l desăvârșească și să-l câștige pe om, ci să facă o etapă a lucrării: să dea naștere Evangheliei Împărăției cerurilor și să desăvârșească lucrarea răstignirii. Și, astfel, odată ce Isus a fost răstignit, lucrarea Sa s-a încheiat pe deplin. Dar, în etapa actuală – lucrarea de cucerire – trebuie rostite mai multe cuvinte, trebuie făcute mai multe lucrări și trebuie să existe multe procese. La fel trebuie dezvăluite și tainele lucrării lui Isus și ale lui Iahve, astfel încât toți oamenii să poată avea înțelegere și claritate în credința lor, căci aceasta este lucrarea zilelor de pe urmă, iar zilele de pe urmă reprezintă sfârșitul lucrării lui Dumnezeu, momentul încheierii lucrării. Această etapă a lucrării te va lămuri în privința legii lui Iahve și a răscumpărării lui Isus și, în primul rând, o va face astfel încât să poți înțelege întreaga lucrare a lui Dumnezeu, planul Lui de gestionare de șase mii de ani și să apreciezi întreaga semnificație și esență a acestui plan, precum și să înțelegi scopul întregii lucrări săvârșite de Isus și cuvintele pe care El le-a rostit și chiar și credința și adorația ta oarbă față de Biblie. Toate acestea îți vor permite să înțelegi în detaliu. Vei ajunge să înțelegi atât lucrarea săvârșită de Isus, cât și lucrarea lui Dumnezeu din prezent; vei înțelege și vei vedea întregul adevăr, viața și calea. În cadrul etapei lucrării făcute de Isus, de ce a plecat Isus fără a face lucrarea de încheiere? Deoarece etapa lucrării lui Isus nu era lucrarea de încheiere. Când El a fost răstignit, cuvintele Lui au ajuns, de asemenea, la final; după răstignirea Lui, lucrarea Lui s-a încheiat pe deplin. Etapa actuală este diferită: doar după ce cuvintele vor fi rostite până la final și întreaga lucrare a lui Dumnezeu va fi finalizată se va fi terminat lucrarea Lui. În timpul etapei lucrării lui Isus, multe cuvinte au rămas nespuse, sau care nu au fost formulate clar pe deplin. Totuși, lui Isus nu I-a păsat de ce a spus sau nu a spus, căci slujirea Lui nu a fost o slujire a cuvintelor și, astfel, după ce a fost răstignit, El a plecat. Acea etapă a lucrării s-a făcut în principal pentru răstignire și este

diferită de etapa actuală. Scopul principal al acestei etape actuale de lucru este împlinirea, clarificarea și încheierea întregii lucrări. Dacă cuvintele nu sunt rostite până la final, această lucrare nu va putea fi încheiată căci, în această etapă a lucrării, întreaga lucrare este finalizată și realizată folosind cuvinte. La acea vreme, o mare parte din lucrarea lui Isus a fost de neînțeles pentru om. El a plecat în tăcere și, astăzi, încă există mulți care nu Îi înțeleg cuvintele, a căror înțelegere este greșită, dar pe care totuși ei o cred corectă, și oameni care nu știu că greșesc. Ultima etapă va finaliza pe deplin lucrarea lui Dumnezeu și va oferi încheierea acesteia. Toți vor ajunge să înțeleagă și să cunoască planul de gestionare al lui Dumnezeu. Noțiunile omului, intențiile sale, înțelegerea sa greșită și absurdă, noțiunile sale față de lucrarea lui Iahve și Isus, părerile sale despre neamuri, alte abateri și greșelile sale vor fi corectate. Iar omul va înțelege toate căile drepte ale vieții și toată lucrarea făcută de Dumnezeu și întreg adevărul. Când aceea se va întâmpla, această etapă a lucrării se va termina.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

În această etapă finală a lucrării, rezultatele sunt obținute prin intermediul cuvântului. Prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă multe taine și lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o de-a lungul generațiilor trecute. Prin cuvânt, omul este luminat de Duhul Sfânt; prin cuvânt, omul ajunge să înțeleagă tainele care nu au fost niciodată dezlegate de generațiile trecute, precum și lucrarea proorocilor și a apostolilor din trecut și principiile prin care aceștia au lucrat. Prin cuvânt, omul ajunge, de asemenea, să înțeleagă firea lui Dumnezeu Însuși, precum și răzvrătirea și împotrivirea omului, și ajunge să-și cunoască propria esență. Prin acești pași ai lucrării și prin toate cuvintele spuse, omul ajunge să cunoască lucrarea Duhului, lucrarea pe care o face trupul Lui întrupat și, chiar mai mult, întreaga Sa fire. Cunoașterea ta despre lucrarea de gestionare de peste șase mii de ani a lui Dumnezeu a

fost, de asemenea, câștigată prin cuvânt. Nu au fost, de asemenea, obținute prin cuvânt cunoașterea noțiunilor tale anterioare și succesul tău în a le pune deoparte? În etapa anterioară, Isus a lucrat semne și minuni, însă, în această etapă, acestea nu există. Nu a fost, de asemenea, realizată prin cuvânt înțelegerea ta despre motivul pentru care Dumnezeu nu dezvăluie semne și minuni? De aceea, cuvintele spuse în această etapă depășesc lucrarea făcută de apostolii și proorocii generațiilor trecute. Chiar și prezicerile făcute de prooroci nu ar fi putut realiza acest rezultat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu a venit în principal pentru a-Și rosti cuvintele. El vorbește din perspectiva Duhului, din perspectiva omului și din perspectiva celei de-a treia persoane; El vorbește în moduri diferite, folosind o singură cale pentru o perioadă de timp și folosește vorbirea pentru a schimba noțiunile omului și a înlătura imaginea Dumnezeului nedeslușit din inima omului. Aceasta este lucrarea principală săvârșită de Dumnezeu. Deoarece omul crede că Dumnezeu a venit să-i vindece pe bolnavi, să alunge demoni, să facă minuni și să-i dăruiască binecuvântări materiale omului, Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării – lucrarea de mustrare și judecată – pentru a elimina astfel de lucruri din noțiunile omului, ca omul să poată cunoaște realitatea și normalitatea lui Dumnezeu și astfel încât imaginea lui Isus să poată fi îndepărtată din inima lui și înlocuită cu o nouă imagine a lui Dumnezeu. De îndată ce imaginea Lui în om se învechește, atunci aceasta devine un idol. Când Isus a venit și a îndeplinit acea etapă a lucrării, El nu L-a reprezentat în întregime pe Dumnezeu. El a făcut niște semne și minuni, a rostit câteva cuvinte și, în cele din urmă, a fost crucificat. A reprezentat o parte a lui Dumnezeu. El nu putea să reprezinte tot ceea ce este al lui Dumnezeu, ci L-a reprezentat făcând o parte din lucrarea Sa. Aceasta pentru că Dumnezeu este atât de

mare și de minunat și de nepătruns, și deoarece Dumnezeu săvârșește numai o parte a lucrării Sale în fiecare epocă. Lucrarea făcută de Dumnezeu în această epocă este în principal furnizarea cuvintelor pentru viața omului; expunerea naturii și esenței omului și a firii lui corupte; și eliminarea concepțiilor religioase, a gândirii feudale, a gândirii depășite, precum și a cunoașterii și a culturii omului. Toate aceste lucruri trebuie să fie spălate prin darea în vileag de către cuvintele lui Dumnezeu. În zilele de pe urmă, pentru a-l desăvârși pe om, Dumnezeu folosește cuvinte, și nu semne și minuni. El Își folosește cuvintele pentru a-l expune pe om, a-l judeca, a-l mustra și a-l desăvârși astfel încât, în cuvintele lui Dumnezeu, omul să ajungă să-I vadă înțelepciunea și frumusețea și să înțeleagă firea lui Dumnezeu; astfel încât, prin cuvintele Lui, omul să Îi vadă faptele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

În din zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește îndeosebi cuvântul pentru a-L desăvârși pe om. El nu folosește semne și minuni pentru a-l asupri pe om sau pentru a-l convinge pe om; acest lucru nu poate clarifica puterea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar arăta doar semne și minuni, atunci ar fi imposibil de clarificat realitatea lui Dumnezeu și, astfel, imposibil de a desăvârși pe om. Dumnezeu nu-l desăvârșește pe om prin semne și minuni, ci folosește cuvântul pentru a-l adăpa și a-l păstori, după care se obține ascultarea deplină a omului și cunoașterea de Dumnezeu a omului. Acesta este scopul muncii pe care El o face și al cuvintelor pe care El le rostește. Dumnezeu nu folosește metoda de a arăta semne și minuni pentru a-l desăvârși pe om – El folosește cuvinte și folosește multe metode diferite de lucru pentru a-l desăvârși pe om. Fie că este vorba de rafinare, tratare, emondare sau oferire de cuvinte, Dumnezeu vorbește din multe

perspective diferite pentru a-l desăvârși pe om și pentru a da omului o mai mare cunoaștere a lucrării, înțelepciunii și minunăției lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Și astfel, în zilele de pe urmă, când Dumnezeu devine trup, El folosește în mod predominant cuvântul pentru a săvârși toate și pentru a face totul clar. Numai în cuvintele Lui poți vedea ce este El; numai în cuvintele Lui poți vedea că El este Însuși Dumnezeu. Când Dumnezeu întrupat vine pe pământ, El nu face altă lucrare decât să rostească cuvinte – deci nu este nevoie de fapte; cuvintele sunt suficiente. Asta pentru că El a venit în primul rând să săvârșească această lucrare pentru a permite omului să vadă puterea și supremația Sa în cuvintele Lui, pentru a permite omului să vadă în cuvintele Lui cum se ascunde cu umilință pe Sine și să permită omului să-L cunoască în întregime în cuvintele Lui. Tot ceea ce are și tot ceea ce este El se regăsesc în cuvintele Lui. Înțelepciunea și minunăția Sa sunt în cuvintele Lui. Prin aceasta te face să vezi multele metode prin care Dumnezeu Își rostește cuvintele. Cea mai mare parte a lucrării lui Dumnezeu în tot acest timp a fost pregătirea, revelarea și tratarea omului. El nu blestemă o persoană cu ușurință, și chiar și atunci când o face, o blestemă prin cuvânt. Și astfel, în această epocă a lui Dumnezeu devenit trup, nu încerca să-L vezi pe Dumnezeu vindecând bolnavii și scoțând demonii din nou și nu mai încerca mereu să cauți semne – nu are niciun rost! Aceste semne nu-l pot desăvârși pe om! Pentru a vorbi clar: astăzi, adevăratul Dumnezeu Însuși al trupului nu acționează; El doar vorbește. Acesta e adevărul! El folosește cuvinte pentru a te desăvârși și folosește cuvinte pentru a te hrăni și a te adăpa. De asemenea, El folosește cuvinte pentru a lucra și cuvinte în locul faptelor pentru a te face să cunoști realitatea Lui. Dacă ești capabil să percepi această manieră a lucrării lui

Dumnezeu, atunci este dificil să fii negativ. În loc să te concentrezi asupra lucrurilor negative, ar trebui să te concentrezi doar pe ceea ce este pozitiv – adică, indiferent dacă sunt sau nu îndeplinite cuvintele lui Dumnezeu, sau dacă există sau nu apariția faptelor, Dumnezeu îl face pe om să câștige viață din cuvintele Sale, și acest fapt este cel mai mare dintre toate semnele; și, cu atât mai mult, este un fapt incontestabil. Aceasta este cea mai bună dovadă prin care să-L cunoască pe Dumnezeu și este un semn chiar mai mare decât semnele. Numai aceste cuvinte îl pot desăvârși pe om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Deși cuvintele Mele pot fi stricte, toate sunt zise pentru mântuirea omului, deoarece Eu doar spun cuvinte, și nu pedepsesc trupul omului. Aceste cuvinte îl determină pe om să trăiască în lumină, să știe că lumina există, să știe că lumina este prețioasă și, chiar mai mult, să știe cât de benefice sunt aceste cuvinte pentru om, cât și faptul că Dumnezeu este mântuire. Deși am rostit multe cuvinte de mustrare și judecată, ceea ce acestea reprezintă nu s-a făcut, în fapt, asupra voastră. Am venit să-Mi fac lucrarea și să-Mi rostesc cuvintele și, deși cuvintele Mele pot fi stricte, sunt rostite drept judecată a corupției și răzvrătirii voastre. Scopul acestor acțiuni ale Mele rămâne acela de a-l mântui pe om din domeniul Satanei; Îmi folosesc cuvintele pentru a mântui omul. Scopul Meu nu este de a-i face rău omului prin cuvintele Mele. Cuvintele Mele sunt stricte ca, în lucrarea Mea, să dobândesc rezultate. Doar printr-o astfel de lucrare poate omul să se cunoască pe sine și să se rupă de firea sa răzvrătită. Cea mai mare semnificație a lucrării cuvintelor este de a le permite oamenilor să pună adevărul în practică după ce l-au înțeles, să obțină schimbări în firea lor și să dobândească cunoaștere despre ei înșiși și despre lucrarea lui Dumnezeu. Doar săvârșirea lucrării prin rostirea cuvintelor poate face posibilă

comunicarea dintre Dumnezeu și om, și doar cuvintele pot explica adevărul. A lucra în acest fel este cel mai bun mijloc de cucerire a omului; în afară de rostirea cuvintelor, nicio altă metodă nu poate să-i ofere omului o înțelegere mai clară a adevărului și a lucrării lui Dumnezeu. Astfel, în stadiul final al lucrării Sale, Dumnezeu vorbește oamenilor pentru a le dezvălui toate adevărurile și tainele pe care ei încă nu le înțeleg, permițându-le să dobândească adevărata cale și viața de la Dumnezeu și, astfel, să împlinească voia Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

În această epocă și printre voi, Dumnezeu va îndeplini următorul fapt: fiecare om care va trăi cuvintele lui Dumnezeu va putea să pună adevărul în practică și Îl va iubi pe Dumnezeu cu sinceritate; toți oamenii vor folosi cuvintele lui Dumnezeu ca temelie și ca realitate a lor și vor avea inimi care-L venerează pe Dumnezeu; și, prin practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, omul va exercita, apoi, puterea împărătească, împreună cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care urmează să fie înfăptuită de Dumnezeu. Te poți lipsi de cititul cuvintelor lui Dumnezeu? Astăzi sunt mulți care simt că nu se pot lipsi nici măcar o zi sau două de cititul cuvintelor lui Dumnezeu. Ei trebuie să-I citească în fiecare zi cuvintele și, dacă timpul nu permite acest lucru, va fi suficient să le asculte. Acesta este sentimentul pe care Duhul Sfânt îl dăruiește oamenilor și este modul în care El începe să-i miște. Adică, El guvernează oamenii prin cuvinte astfel încât ei să poată intra în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă, după doar o zi în care nu mănânci și nu bei cuvintele lui Dumnezeu, simți întuneric și sete și nu suporți acest lucru, asta arată că ai fost mișcat de Duhul Sfânt și că El nu S-a îndepărtat de tine. Tu te afli, atunci, în acest curent. Totuși, dacă după o zi sau două fără să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, nu

simți nimic, dacă nu ți-e sete și nici nu ești deloc mișcat, asta arată că Duhul Sfânt S-a îndepărtat de tine. Acest lucru înseamnă, atunci, că este ceva în neregulă cu starea ta lăuntrică; nu ai intrat în Epoca Cuvântului și ești unul dintre cei care au rămas în urmă. Dumnezeu folosește cuvintele pentru a-i guverna pe oameni; te simți bine dacă mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu și, dacă nu faci acest lucru, nu ai nicio cale de urmat. Cuvintele lui Dumnezeu devin hrana oamenilor și forța care îi conduce. Biblia spune că „Omul nu va trăi doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu." Astăzi, Dumnezeu va aduce îndeplinire această lucrare și va desăvârși acest fapt în voi. Cum se face că, în trecut, oamenii se puteau lipsi mai multe zile de cititul cuvintelor lui Dumnezeu, fiind, totuși, în stare să mănânce și să lucreze, ca de obicei, dar astăzi nu mai este cazul? În această epocă, Dumnezeu folosește în primul rând cuvintele pentru a guverna totul. Prin cuvintele lui Dumnezeu, omul este judecat și desăvârșit, apoi, în cele din urmă, dus în Împărăție. Numai cuvintele lui Dumnezeu pot aproviziona viața omului și numai cuvintele lui Dumnezeu îi pot da omului lumină și o cale de a practica, mai ales în Epoca Împărăției. Atât timp cât nu te îndepărtezi de realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, mâncând și bând în fiecare zi cuvintele Sale, Dumnezeu va putea să te desăvârșească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

2. Semnificația lucrării de cucerire a lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Omenirea, atât de profund coruptă de Satana, nu știe că există un Dumnezeu și s-a oprit din a se închina lui Dumnezeu. La început, când Adam și Eva au fost creați, slava și mărturia lui Iahve erau mereu prezente. Dar, după ce a fost corupt, omul și-a pierdut slava și mărturia, căci toți s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au încetat cu totul să-L venereze. Lucrarea de cucerire de astăzi este de a recupera toată mărturia și toată gloria și de a face ca toți oamenii să se închine lui Dumnezeu, astfel încât să existe mărturie printre cei creați; aceasta e lucrarea ce trebuie făcută în această etapă. Cum anume trebuie cucerită omenirea? Prin folosirea lucrării cuvintelor din această etapă pentru a-l convinge pe om pe deplin; prin folosirea dezvăluirii, a judecății, a mustrării și a blestemului nemilos pentru a-l convinge total; prin dezvăluirea răzvrătirii omului și judecarea împotrivirii sale, ca el să poată cunoaște nedreptatea și murdăria omenirii și astfel, să folosească aceste lucruri drept contrast pentru firea dreaptă a lui Dumnezeu. Tocmai prin folosirea acestor cuvinte omul este cucerit și pe deplin convins. Cuvintele sunt mijloacele pentru cucerirea finală a omenirii, iar toți cei care acceptă cucerirea lui Dumnezeu trebuie să accepte lovitura puternică și judecata cuvintelor Lui. Procesul de vorbire de astăzi este întocmai procesul de cucerire. Și cum anume ar trebui oamenii să coopereze? Știind cum să mănânce și să bea aceste cuvinte și dobândind o înțelegere a lor. Cât despre cum sunt cuceriți oamenii, acest lucru nu e ceva ce pot face de unii singuri. Tot ce poți face este, mâncând și bând aceste cuvinte, să ajungi să-ți cunoști stricăciunea și murdăria, răzvrătirea și nedreptatea, și să cazi înaintea lui Dumnezeu. Dacă, după ce ai înțeles voia

lui Dumnezeu, ești capabil să o pui în practică, și dacă ai viziuni și ești capabil te supui în întregime acestor cuvinte și să nu faci vreo alegere de unul singur, atunci vei fi fost cucerit – iar asta se va fi întâmplat ca rezultat al acestor cuvinte. De ce a pierdut omenirea mărturia? Pentru că nimeni nu are credință în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu are loc în inimile oamenilor. Cucerirea omenirii este recuperarea credinței omenirii. Oamenii vor mereu să alerge cu capul înainte către lumea mondenă, nutresc prea multe speranțe, vor prea multe pentru viitorul lor și au prea multe cereri extravagante. Ei întotdeauna se gândesc la trup și fac planuri pentru trup și nu au niciun interes să caute calea credinței în Dumnezeu. Inimile lor au fost înșfăcate de Satana, și-au pierdut venerația față de Dumnezeu și sunt concentrați pe Satana. Dar omul a fost creat de Dumnezeu. Astfel, omul a pierdut mărturia, adică a pierdut slava lui Dumnezeu. Scopul cuceririi omenirii este de a revendica gloria venerației omului față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Lucrarea de cucerire de astăzi este menită să clarifice cum va fi sfârșitul omului. De ce se spune că mustrarea și judecata de astăzi sunt judecata înaintea marelui tron alb al zilelor de pe urmă? Nu vezi asta? De ce este lucrarea de cucerire etapa finală? Nu este tocmai pentru a face să se manifeste ce fel de sfârșit va întâmpina fiecare clasă de oameni? Nu este pentru a permite tuturor, în cursul lucrării de cucerire de mustrare și judecată, să-și arate adevăratele fețe și după aceea să fie clasificați după felul lor? Decât să spunem că acest lucru este cucerirea omenirii, ar fi mai bine să spunem că arată ce fel de sfârșit va fi pentru fiecare clasă de persoane. Este vorba de a judeca păcatele oamenilor și apoi a dezvălui diferitele clase de persoane, hotărând astfel dacă sunt rele sau drepte. După lucrarea de cucerire, vine atunci lucrarea de recompensare a binelui și

pedepsire a răului. Oamenii care se supun cu totul – adică cei cuceriți profund – vor fi plasați în următoarea etapă de răspândire a lucrării lui Dumnezeu în întregul univers; cei necuceriți vor fi așezați în întuneric și vor întâmpina nenorociri. Astfel va fi omul clasificat în funcție de fel, răufăcătorii grupați cu răul pentru a fi veșnic fără lumina soarelui, iar cei drepți grupați cu binele, pentru a primi lumina și a trăi pentru totdeauna în lumină. Sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile; sfârșitul omului i-a fost clar arătat în fața ochilor, și toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de tip. Cum pot așadar oamenii să scape de angoasa clasificării fiecăruia după fel? Sfârșitul fiecărui fel de persoană este dezvăluit când sfârșitul este aproape pentru toate lucrurile și asta se face în timpul lucrării de cucerire a întregului univers (inclusiv toată lucrarea de cucerire, începând cu lucrarea actuală). Această revelare a sfârșitului întregii omeniri se face înaintea scaunului de judecată, în timpul mustrării și în timpul lucrării de cucerire din zilele de pe urmă. […] Etapa finală a cuceririi este menită să mântuiască oamenii și, de asemenea, să le dezvăluie sfârșitul. Este pentru a dezvălui degenerarea oamenilor prin judecată, făcându-i, prin aceasta, să se pocăiască, să se ridice și să urmeze viața și calea cea dreaptă a vieții umane. Este pentru a trezi inimile oamenilor amorțiți și obtuzi și a arăta, prin judecată, răzvrătirea lor interioară. Cu toate acestea, dacă oamenii tot sunt incapabili să se pocăiască, incapabili să urmeze calea cea dreaptă a vieții umane și incapabili să se lepede de aceste corupții, atunci ei nu pot fi mântuiți și vor fi devorați de Satana. Aceasta este semnificația cuceririi lui Dumnezeu: de a mântui oamenii și, de asemenea, de a arăta sfârșitul lor. Sfârșituri bune, sfârșituri rele – toate sunt dezvăluite de lucrarea de cucerire. Fie că oamenii vor fi mântuiți sau blestemați, totul va fi dezvăluit în timpul lucrării de cucerire.

Zilele de pe urmă sunt când toate lucrurile vor fi clasificate în funcție de fel, prin cucerire. Cucerirea este lucrarea din zilele de pe urmă; cu alte cuvinte, judecarea păcatelor fiecărei persoane este lucrarea zilelor de pe urmă. Altfel, cum ar putea fi clasificați oamenii? Lucrarea de clasificare ce se face printre voi este începutul unei astfel de lucrări în întregul univers. După aceasta, cei din toate ținuturile și toate popoarele vor fi, de asemenea, supuși lucrării de cucerire. Aceasta înseamnă că fiecare persoană din creație va fi clasificată în funcție de fel, supunându-se înaintea scaunului judecății pentru a fi judecată. Nicio persoană și niciun lucru nu pot scăpa de suferința acestei mustrări și judecăți, și nici nu există vreo persoană sau vreun lucru care să nu fie clasificate după fel; fiecare persoană va fi clasificată, căci sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie, iar tot cerul și pământul au ajuns la final. Cum ar putea omul să scape de zilele finale ale existenței sale umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (1)”

Efectul dorit al lucrării de cucerire este, mai presus de toate, ca trupul omului să nu se mai răzvrătească; cu alte cuvinte, ca mintea omului să dobândească o nouă cunoaștere de Dumnezeu, ca inima lui să-L asculte, în totalitate, iar omul să năzuiască să fie pentru Dumnezeu. Oamenii nu se consideră a fi fost cuceriți dacă temperamentul sau trupul se schimbă; când gândirea, conștiința și rațiunea omului se schimbă, adică, atunci când întreaga ta atitudine mentală se schimbă – atunci vei fi fost cucerit de Dumnezeu. Când te-ai hotărât să asculți și ai adoptat o nouă mentalitate, când nu-ți mai aduci niciuna dintre propriile noțiuni sau intenții cuvintelor și lucrării lui Dumnezeu și când creierul tău poate gândi în mod normal – adică, atunci când poți depune efort pentru Dumnezeu cu toată inima ta – atunci ești tipul de persoană care este pe deplin cucerită. În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își

poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin tratate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu cunosc voia Lui. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, voia lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu voia lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până

la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit voii lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin tratarea sau emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și tratare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători, iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost tratate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit voia lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de

Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să elimine vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă ascultătoare, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să împlinească voia lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre viața umană și multele noțiuni t despre Dumnezeu, atunci naturaleța ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

Lucrarea lui Iahve a fost facerea lumii, a fost începutul; această etapă a lucrării este finalul lucrării și încheierea. La început, lucrarea lui Dumnezeu a fost îndeplinită printre cei aleși ai Israelului și a reprezentat începutul unei noi epoci în cel mai sfânt dintre toate locurile. Ultima etapă a lucrării este îndeplinită în cea mai necurată dintre țări, pentru a judeca lumea și pentru a încheia epoca. În prima etapă, lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută în cel

mai strălucitor dintre locuri, iar ultima etapă este îndeplinită în cel mai întunecat dintre toate locurile, iar acest întuneric va fi izgonit, lumina va fi adusă, iar toți oamenii vor fi cuceriți. După ce vor fi cuceriți oamenii din cel mai necurat și întunecat loc dintre toate și după ce întreaga populație va recunoaște că există un Dumnezeu, care este adevăratul Dumnezeu și fiecare persoană a fost convinsă pe deplin, atunci acest fapt va fi folosit pentru a îndeplini lucrarea de cucerire dintr-un capăt în celălalt al întregului univers. Această etapă a lucrării este simbolică: odată ce lucrarea acestei epoci se va încheia, lucrarea de gestionare de șase mii de ani va ajunge pe deplin la final. Odată ce aceia din cel mai întunecat dintre toate locurile vor fi cuceriți, se înțelege de la sine că va fi la fel peste tot. Astfel, doar lucrarea de cucerire din China are un simbolism semnificativ. China întrupează toate forțele întunericului, iar oamenii din China îi reprezintă pe toți cei care aparțin trupului, Satanei din carne și oase. Poporul chinez este cel care a fost cel mai mult corupt de marele balaur roșu, care se opune cel mai puternic lui Dumnezeu, a cărui umanitate este cea mai josnică și necurată și, astfel, reprezintă arhetipul întregii omeniri corupte. Aceasta nu înseamnă că alte țări nu au probleme deloc; noțiunile omului sunt toate la fel și, deși oamenii acestor țări pot avea o bună valoare, dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu, atunci înseamnă că I se opun Lui. De ce evreii I s-au opus și, de asemenea, L-au sfidat pe Dumnezeu? De ce I s-au opus și fariseii? De ce L-a trădat Iuda pe Isus? La acea vreme, mulți dintre ucenici nu Îl cunoșteau pe Isus. De ce, după ce Isus a fost răstignit și a înviat, oamenii tot nu credeau în El? Nu este la fel neascultarea oamenilor? Doar că oamenii din China sunt dați ca exemplu și când ei vor fi cuceriți, vor deveni modele și specimene și vor servi ca referințe pentru alții. De ce am spus întotdeauna că voi sunteți accesorii ale planului Meu de gestionare? În poporul chinez corupția, impuritatea, nedreptatea, opoziția și răzvrătirea se manifestă cel

mai pe deplin și sunt dezvăluite în toate diferitele lor forme. Pe de o parte, ei sunt de un calibru slab și, pe de altă parte, viețile și mentalitatea lor sunt înapoiate, iar obiceiurile lor, mediul social, originea familiei – toate sunt cele mai înapoiate și slabe. Statutul lor, de asemenea, este umil. Lucrarea din acest loc este simbolică și, după ce această lucrare de testare va fi îndeplinită în întregime, lucrarea ulterioară a lui Dumnezeu va fi mult mai ușoară. Dacă poate fi finalizată această etapă a lucrării, atunci lucrarea ulterioară e de la sine înțeleasă. Odată ce această etapă a lucrării va fi îndeplinită, marele succes va fi complet realizat, iar lucrarea de cucerire din întregul univers va ajunge la o încheiere totală. De fapt, odată ce lucrarea printre voi va avea succes, aceasta va fi echivalentul succesului pretutindeni în întreg universul. Aceasta este semnificația motivului pentru care vă fac să fiți un model și specimen. Răzvrătirea, opoziția, necurățenia, nedreptatea – toate se găsesc în acești oameni și în ei este reprezentată toată răzvrătirea omenirii. Ei sunt cu adevărat ceva de groază. Astfel, ei sunt considerați drept întruchiparea cuceririi și, odată ce vor fi cuceriți, ei vor deveni în mod natural specimene și modele pentru alții.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

Omului nu-i pasă de nimic altceva decât de viitorul final, de destinația finală și dacă există ceva bun la care să spere. Dacă omului i s-ar da o speranță frumoasă în timpul lucrării de cucerire și dacă, înainte de cucerirea omului, lui i s-ar da o destinație bună de urmărit, atunci nu numai că cucerirea omului nu și-ar atinge efectul, ci și efectul lucrării de cucerire ar fi, de asemenea, influențat. Adică, lucrarea de cucerire își atinge efectul înlăturând soarta și perspectivele omului și judecând și mustrând firea răzvrătită a omului. Nu se realizează făcând o înțelegere cu omul, adică, oferind omului binecuvântare și har, ci mai degrabă dezvăluind loialitatea omului prin deposedarea lui de „libertatea” sa și eradicarea perspectivelor

lui. Aceasta este esența lucrării de cucerire. Dacă omului i s-ar oferi o speranță frumoasă chiar de la bun început, iar lucrarea de mustrare și cea de judecată ar fi făcute ulterior, atunci omul ar accepta această mustrare și judecată pe baza faptului că are perspective, iar în final, închinarea și ascultarea necondiționată față de Creator, de către toate făpturile Sale, nu ar fi realizate; ar exista doar o ascultare oarbă, ignorantă, sau omul ar face orbește cereri către Dumnezeu, și inima omului ar fi imposibil de cucerit complet. În consecință, ar fi imposibil ca o astfel de lucrare de cucerire să câștige omul, ba, mai mult decât atât, de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Astfel de făpturi nu ar putea să își îndeplinească datoria, și doar ar face înțelegeri cu Dumnezeu; aceasta nu ar fi cucerire, ci milă și binecuvântare. Cea mai mare problemă cu omul este faptul că el nu se gândește la nimic, decât la soarta și la perspectivele sale, și că idolatrizează aceste lucruri. Omul Îl caută pe Dumnezeu de dragul sorții și perspectivelor sale; el nu I se închină lui Dumnezeu datorită iubirii sale pentru El. Și astfel, în cucerirea omului, egoismul omului, lăcomia și lucrurile care îl împiedică cel mai mult în venerarea lui Dumnezeu, toate trebuie tratate și, astfel, eliminate. Făcând acest lucru, vor fi obținute efectele cuceririi omului. Drept rezultat, în primele etape ale cuceririi omului este necesar să fie purificat de ambițiile fantastice și de cele mai fatale slăbiciuni ale sale și, prin aceasta, să fie dezvăluită iubirea omului față de Dumnezeu și să fie schimbată cunoașterea lui despre viața umană, modul în care Îl vede pe Dumnezeu și semnificația existenței sale. În acest mod, iubirea omului față de Dumnezeu este curățată, adică, inima omului este cucerită. Dar, în atitudinea lui Dumnezeu față de toate făpturile, Dumnezeu nu cucerește doar de dragul cuceririi; mai degrabă, El cucerește pentru a-l câștiga pe om, pentru propria Sa slavă și pentru a recupera cea mai timpurie, inițială asemănare a omului. Dacă El ar cuceri doar de dragul cuceririi, atunci semnificația lucrării de cucerire ar fi

pierdută. Aceasta înseamnă că dacă, după cucerirea omului, Dumnezeu S-ar fi spălat pe mâini de om și nu ar fi ținut cont de viața sau de moartea omului, atunci aceasta nu ar reprezenta gestionarea omenirii și nici cucerirea omului nu ar fi de dragul mântuirii sale. În centrul lucrării de mântuire se află doar câștigarea omului după cucerirea sa și sosirea lui finală la o destinație minunată, și doar aceasta poate atinge scopul mântuirii omului. Cu alte cuvinte, doar sosirea omului la o destinație frumoasă și intrarea sa în odihnă reprezintă perspectivele pe care ar trebui să le aibă toate făpturile, și lucrarea care ar trebui făcută de Creator.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de

gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Lucrarea de cucerire făcută asupra voastră, a oamenilor, este de cea mai profundă însemnătate: pe de o parte, scopul acestei lucrări este de a desăvârși un grup de oameni, și anume, de a-i desăvârși astfel încât să poată deveni un grup de biruitori – ca primul grup de oameni făcuți compleți, adică cele dintâi roade. Pe de altă parte, este de a le permite ființelor create să se bucure de iubirea lui Dumnezeu, să primească cea mai mare și deplină mântuire a lui Dumnezeu, de a-i permite omului să se bucure nu doar de milă și bunătate iubitoare ci, mai important, de mustrare și de judecată. De la crearea lumii și până acum, tot ce a făcut Dumnezeu în lucrarea Lui este iubire, fără pic de ură față de om. Chiar și mustrarea și judecata pe care le-ai văzut sunt tot iubire, o iubire mai adevărată și mai reală, o iubire care îi conduce pe oameni pe calea dreaptă a vieții omenești. Totuși, într-o altă privință, scopul este de a fi mărturie înaintea Satanei. Și, într-o alta, de a

pune o bază în vederea răspândirii viitoarei lucrări a Evangheliei. Toată lucrarea pe care a făcut-o El are ca scop îndrumarea oamenilor pe calea dreaptă a vieții omenești, astfel încât ei să poată trăi ca niște oameni normali, pentru că omul nu știe cum să trăiască și, fără această îndrumare, n-ar trăi decât o viață deșartă; viața ta va fi lipsită de valoare și de sens și vei fi complet incapabil să fii o persoană normală. Aceasta este cea mai profundă semnificație a cuceririi omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

3. Semnificația lucrării de judecată și de mustrare a lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea zilelor de pe urmă constă în împărțirea tuturor după felul lor și în încheierea planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii), deoarece clipa se apropie și ziua lui Dumnezeu a sosit. Dumnezeu îi aduce pe toți cei care intră în Împărăția Sa, adică pe toți cei care Îi sunt credincioși până la sfârșit, în epoca lui Dumnezeu Însuși. Cu toate acestea, înainte de venirea epocii lui Dumnezeu Însuși, lucrarea lui Dumnezeu nu este de a observa faptele oamenilor sau de a le cerceta traiul, ci de a le judeca neascultarea, deoarece Dumnezeu îi va purifica pe toți cei care vin în fața tronului Său. Toți cei care au călcat pe urmele lui Dumnezeu până în ziua de azi sunt aceia care vin în fața tronului lui Dumnezeu, și așa stând lucrurile, fiecare persoană care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală este obiectul purificării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toți cei care acceptă lucrarea lui Dumnezeu în faza finală fac obiectul judecății lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei

și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă. Doar lucrarea de purificare a lui Dumnezeu va curăți oamenii de nedreptatea lor și doar lucrarea Lui de mustrare și judecată va aduce la lumină acele elemente neascultătoare ale omenirii, separându-i astfel pe cei care pot fi mântuiți de cei care nu pot și pe cei care

vor rămâne de cei care nu vor rămâne. Când această lucrare se va termina, acei oameni cărora le este permis să rămână vor fi cu toții curățiți și vor intra într-un stadiu de umanitate mai înalt în care se vor bucura de o a doua viață umană mai minunată pe pământ; cu alte cuvinte, ei vor începe ziua lor umană de odihnă și vor coexista cu Dumnezeu. După ce aceia cărora nu li se permite să rămână vor fi fost mustrați și judecați, adevăratele lor fețe vor fi expuse complet, după care toți vor fi distruși și, ca și Satanei, nu li se va mai permite să supraviețuiască pe pământ. Umanitatea viitorului nu va mai include niciunul dintre aceste tipuri de oameni; astfel de oameni nu sunt potriviți să intre pe pământul odihnei finale, nici nu sunt potriviți să se alăture zilei odihnei pe care Dumnezeu și omenirea o vor împărtăși, căci ei sunt ținte ale pedepsei și sunt oameni răi, nedrepți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub

stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Astăzi, Dumnezeu vă judecă, vă mustră și vă condamnă, dar să știi că scopul acestei condamnări este ca tu să te cunoști pe tine. El condamnă, blestemă, judecă și mustră pentru ca tu să poți să te cunoști pe tine însuți, astfel încât firea ta să se poată schimba și, în plus, pentru ca tu să îți poți cunoaște valoarea și să vezi că toate acțiunile lui Dumnezeu sunt drepte, în conformitate cu firea Sa și cu cerințele lucrării Sale, că El lucrează potrivit planului Său pentru mântuirea omului și că este Dumnezeul drept care îl iubește, îl mântuiește, îl judecă și îl mustră pe om. Dacă tu știi doar că ai un statut umil, că ești corupt și neascultător, dar nu știi că Dumnezeu vrea să-Și facă mântuirea clară prin judecata și mustrarea pe care El le săvârșește în tine astăzi, atunci nu ai cum să capeți experiență, și cu atât mai puțin ești capabil să mergi mai departe. Dumnezeu nu a venit să omoare sau să distrugă, ci să judece, să blesteme, să mustre și să mântuiască. Până la încheierea planului Său de gestionare de 6000 de ani – înainte ca El să arate clar sfârșitul fiecărei categorii de oameni – lucrarea lui Dumnezeu pe pământ va fi de dragul mântuirii; scopul acesteia este doar de a-i face compleți pe cei care Îl iubesc – pe deplin – și de a-i aduce la supunere sub stăpânirea Lui. Indiferent de modul în care Dumnezeu mântuiește oamenii, totul se săvârșește prin a-i face să scape de vechea lor natură satanică; adică, El îi mântuiește făcându-i să caute viața. Dacă ei nu fac asta, atunci

nu vor avea cum să accepte mântuirea lui Dumnezeu. Mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu Însuși, iar căutarea vieții este ceva ce omul trebuie să-și asume pentru a accepta mântuirea. În ochii omului, mântuirea este dragostea lui Dumnezeu, iar dragostea lui Dumnezeu nu poate fi mustrare, judecată și blesteme; mântuirea trebuie să conțină iubire, compasiune și, mai mult, cuvinte de consolare, cât și binecuvântări nesfârșite oferite de Dumnezeu. Oamenii cred că, atunci când Dumnezeu îi mântuiește, El face aceasta atingându-i prin binecuvântările și harul Său, ca ei să-și poată dărui inimile lui Dumnezeu. Adică faptul că îl atinge pe om înseamnă că-l mântuiește. O mântuire ca aceasta se săvârșește făcând un târg. Doar atunci când Dumnezeu le dăruiește de o sută de ori mai mult, oamenii vor veni să se supună înaintea numelui lui Dumnezeu și se vor strădui să facă bine pentru El și să-I aducă glorie. Nu asta este intenția lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu a venit să lucreze pe pământ pentru a mântui omenirea coruptă; nimic fals în asta. Dacă ar fi, El cu siguranță nu ar fi venit să-Și facă lucrarea în persoană. În trecut, metoda Sa de mântuire era de a arăta cea mai mare iubire și compasiune, până într-acolo încât a dat Satanei tot ce avea El, în schimbul întregii omeniri. Prezentul nu este deloc asemănător trecutului: mântuirea oferită vouă astăzi vine în timpul zilelor de pe urmă, în timpul clasificării fiecăruia după fel; mijloacele prin care sunteți mântuiți nu sunt iubire sau compasiune, ci mustrare și judecată pentru ca omul să fie pe deplin mântuit. Astfel, tot ceea ce primiți este mustrare, judecată și nimicire fără milă, dar să știți un lucru: în această nimicire nemiloasă nu există nici cea mai mică pedeapsă. Indiferent cât de dure ar putea fi cuvintele Mele, asupra voastră nu se abat decât câteva cuvinte care s-ar putea să vi se pară complet nemiloase și, indiferent cât de mânios aș putea fi, ce vine asupra voastră sunt tot cuvinte de învățătură, iar Eu nu vreau să vă rănesc sau să vă ucid. Nu sunt toate acestea o realitate? Să știți că astăzi,

fie că este vorba de judecată dreaptă sau de rafinare și mustrare nemiloase, toate sunt de dragul mântuirii. Indiferent dacă astăzi fiecare este clasificat în funcție de felul său ori dacă sunt dezvăluite categoriile de oameni, scopul tuturor cuvintelor și lucrărilor lui Dumnezeu este de a-i mântui pe cei care-L iubesc cu adevărat. Judecata dreaptă este adusă pentru a-l purifica pe om, iar rafinarea nemiloasă este pentru a-l curăți; cuvintele aspre sau mustrarea sunt pentru a-l purifica pe om și de dragul mântuirii. Astfel, metoda de mântuire de astăzi este diferită de cea din trecut. Astăzi, mântuirea vi se aduce prin judecata dreaptă, iar aceasta este un instrument bun pentru a vă clasifica pe fiecare după fel. Mai mult decât atât, mustrarea nemiloasă servește ca mântuire supremă a voastră – și ce aveți de spus în fața unei astfel de mustrări și judecăți? Nu v-ați bucurat mereu de mântuire, de la început până la sfârșit? L-ați văzut pe Dumnezeu întrupat și ați înțeles omnipotența și înțelepciunea Sa; în plus, ați experimentat nimicirea și disciplina în repetate rânduri. Dar, totuși, nu ați primit și har suprem? Nu sunt binecuvântările voastre mai mari decât ale oricui altcuiva? Harurile voastre sunt chiar mai generoase decât gloria și bogățiile de care s-a bucurat Solomon! Gândiți-vă la asta: dacă intenția Mea de a veni ar fi să vă condamn și să vă pedepsesc, nu să vă mântuiesc, ați fi avut atât de multe zile? Ați fi putut voi, ființe păcătoase din trup și sânge, să supraviețuiți până astăzi? Dacă scopul Meu ar fi fost doar să vă pedepsesc, de ce aș fi devenit trup și aș fi luat o inițiativă atât de măreață? Nu aș fi putut să vă pedepsesc pe voi, simpli muritori, doar rostind un singur cuvânt? Aș mai fi nevoit să vă distrug, după ce v-am condamnat intenționat? Încă nu credeți aceste cuvinte ale Mele? Aș putea să-l mântuiesc pe om numai prin dragoste și compasiune? Sau aș putea folosi doar răstignirea pentru a-l mântui pe om? Firea Mea dreaptă nu este mai favorabilă pentru a-l face pe om pe deplin ascultător? Nu este mai capabilă să-l salveze pe om întru totul?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să lăsați deoparte binecuvântările statutului și să înțelegeți voia lui Dumnezeu de a aduce mântuirea omului”

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât are omul parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare,

oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

Voi toți trăiți într-un tărâm al păcatului și al imoralității și toți sunteți păcătoși și imorali. Astăzi, nu numai că puteți să-L priviți pe Dumnezeu, dar, mai important, ați primit mustrarea și judecata, ați primit mântuirea cu adevărat profundă, ați primit cea mai mare iubire a lui Dumnezeu. În tot ceea ce face El, Dumnezeu e cu adevărat iubitor față de voi. El nu are nicio intenție rea. El vă judecă din cauza păcatelor voastre, ca să vă analizați și să primiți această extraordinară mântuire. Toate acestea au scopul de a-l face complet pe om. De la început până la sfârșit, Dumnezeu a făcut totul pentru a-l mântui pe om și nu-Și dorește să-i distrugă pe deplin pe oamenii pe care i-a creat cu propriile Sale mâini. Astăzi, El a venit printre voi ca să lucreze; nu este această mântuire cu atât mai mare? Dacă v-ar urî, ar mai face El o lucrare atât de amplă ca să vă îndrume personal? De ce să sufere așa? Dumnezeu nu vă urăște și nu are nicio intenție rea față de voi. Ar trebui să știți că iubirea lui Dumnezeu este cea mai sinceră iubire. Numai din cauza neascultării oamenilor trebuie să îi mântuiască El prin judecată; altfel, mântuirea lor ar fi imposibilă. Pentru că nu știți cum să trăiți și nici măcar nu sunteți conștienți de modul în care să trăiți și pentru că trăiți în acest tărâm păcătos și imoral și voi înșivă sunteți niște diavoli imorali și murdari, pe El nu-L lasă inima să vă lase să deveniți și mai depravați, nu-L lasă inima să vă vadă trăind în acest ținut mizerabil, așa cum trăiți acum, călcați în picioare de Satana după bunul plac sau să vă lase să cădeți în Infern. El

vrea doar să câștige acest grup de oameni și să vă mântuiască pe deplin. Acesta este principalul scop al săvârșirii lucrării de cucerire asupra voastră – doar pentru mântuire. Dacă nu vezi că tot ceea ce se face asupra ta este iubire și mântuire, dacă tu crezi că este doar o metodă, o cale de a-l chinui pe om și ceva îndoielnic, atunci ai putea foarte bine să te întorci în lumea ta și să rabzi dureri și greutăți! Dacă ești dispus să te afli în acest curent și să te bucuri de această judecată și de această mântuire imensă, să te bucuri de toate aceste binecuvântări, binecuvântări care nu pot fi găsite nicăieri în lumea umană, și să te bucuri de iubirea aceasta, atunci fii bun: rămâi în acest curent pentru a accepta lucrarea de cucerire astfel încât să poți fi desăvârșit. Astăzi, se poate să înduri un strop de durere și rafinare din cauza judecății lui Dumnezeu, dar durerea aceasta este valoroasă și semnificativă. Deși oamenii sunt rafinați și demascați fără milă de mustrarea și judecata lui Dumnezeu – cu scopul de a-i pedepsi pentru păcatele lor, de a le pedepsi trupul – nimic din această lucrare nu este menit să le condamne trupul la pieire. Severele dezvăluiri prin cuvânt sunt toate în scopul de a te conduce pe calea cea dreaptă. Ați experimentat personal atât de mult din lucrarea aceasta și, în mod clar, nu v-a condus pe o cale rea! Totul este cu scopul de a vă face să trăiți o umanitate normală și totul este ceva ce umanitatea voastră normală poate să obțină. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu se face pe baza nevoilor voastre, în funcție de slăbiciunile voastre și de statura voastră reală, și nicio povară de nesuportat nu vă este pusă pe umeri. Lucrul acesta nu-ți este clar astăzi și ți se pare că sunt dur cu tine și, într-adevăr, crezi mereu că motivul pentru care te mustru, te judec și îți fac zilnic reproșuri este pentru că te urăsc. Dar, cu toate că ceea ce înduri este mustrare și judecată, în realitate, este iubire pentru tine și cea mai mare protecție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (4)”

Dumnezeu S-a întrupat în cel mai înapoiat și murdar loc dintre toate, și numai în acest fel Dumnezeu este capabil să arate în mod clar deplinătatea firii Sale sfinte și drepte. Și prin ce este arătată firea Sa dreaptă? Este arătată atunci când El judecă păcatele omului, când îl judecă pe Satana, când detestă păcatul și disprețuiește pe dușmanii care se opun și se răzvrătesc împotriva Lui. Cuvintele pe care le rostesc astăzi sunt pentru a judeca păcatele omului, a judeca nedreptatea omului și a blestema neascultarea lui. Necinstea și înșelăciunea omului, cuvintele și faptele omului – tot ceea ce este în contradicție cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie supus judecății, iar neascultarea omului denunțată ca păcat. Cuvintele Sale se învârt în jurul principiilor de judecată; El folosește judecata nedreptății omului, blestemul răzvrătirii omului și demascarea fețelor urâte ale omului pentru a-Și manifesta propria fire dreaptă. Sfințenia este o reprezentare a firii Sale drepte și, de fapt, sfințenia lui Dumnezeu este chiar firea Sa dreaptă. Firile voastre corupte sunt contextul cuvintelor de astăzi – le folosesc pentru a vorbi, pentru a judeca și pentru a duce la îndeplinire lucrarea de cucerire. Doar aceasta este adevărata lucrare și doar aceasta face sfințenia lui Dumnezeu să strălucească. Dacă nu există nicio urmă de fire coruptă în tine, atunci Dumnezeu nu te va judeca și nu îți va arăta firea Sa dreaptă. Întrucât ai o fire coruptă, Dumnezeu nu îți va da drumul, și prin aceasta se arată sfințenia Sa. Dacă Dumnezeu ar vedea că murdăria și răzvrătirea omului sunt prea mari, dar nu ar vorbi sau nu te-ar judeca și nu te-ar mustra pentru nedreptatea ta, atunci asta ar demonstra că El nu este Dumnezeu, fiindcă nu ar avea ură pentru păcat; ar fi la fel de murdar ca omul. Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza coruptiei și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați

pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea și ați ajuns ca niște porci născuți în cele mai murdare unghere ale lumii, așadar, acesta e motivul pentru care sunteți judecați și pentru care Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită acestei judecăți ați fost în stare să vedeți că Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale. Pentru că El Își poate dezvălui firea cea dreaptă atunci când vede răzvrătirea omului și pentru că Își poate dezvălui sfințenia când vede murdăria omului, lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu cel întrupat a venit să-Și facă

lucrarea Sa pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o face El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu trebuie să posede cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală, și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

4. Semnificația lucrării de încercări și de rafinare a lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Ce stare internă din oameni țintesc aceste încercări? Acestea sunt orientate spre firea rebelă a oamenilor, care nu este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu. Există multe lucruri care sunt impure în sinea oamenilor și multe care sunt ipocrite și, astfel, Dumnezeu îi supune pe oameni încercărilor pentru a-i purifica. […]

Dacă nu cunoști firea lui Dumnezeu, atunci vei cădea în mod inevitabil în timpul încercărilor, pentru că nu ești conștient de modul în care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni, de metodele prin care Dumnezeu îi desăvârșește, iar când încercările lui Dumnezeu se vor abate asupra ta și acestea nu vor corespunde noțiunilor tale, nu vei putea rămâne ferm. Adevărata dragoste a lui Dumnezeu este întreaga Lui fire, și atunci când întreaga Lui fire se arată oamenilor, ce aduce acest lucru trupului tău? Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se arată oamenilor, trupul lor va suferi în mod inevitabil multă durere. Dacă nu suferi această durere, atunci nu poți fi desăvârșit de Dumnezeu și nici nu vei putea să-I dedici dragoste adevărată lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu te va desăvârși, El îți va arăta cu siguranță întreaga Sa fire. Din momentul facerii până în ziua de astăzi, Dumnezeu nu Și-a arătat niciodată întreaga Sa fire omului – dar, în zilele de pe urmă, Își va dezvălui firea în fața acestui grup de oameni pe care El i-a predestinat și i-a ales și, făcându-i pe oameni desăvârșiți, Își dezvăluie firile prin intermediul cărora desăvârșește un grup de oameni. Aceasta este dragostea adevărată a lui Dumnezeu față de oameni. A trăi dragostea adevărată a lui Dumnezeu necesită ca oamenii să sufere dureri extreme și să plătească un preț ridicat. Doar după aceasta ei vor fi câștigați de Dumnezeu și vor putea

să-I înapoieze lui Dumnezeu dragostea lor și numai atunci inima lui Dumnezeu va fi mulțumită. Dacă oamenii doresc să fie desăvârșiți de Dumnezeu și, dacă doresc să-I facă voia și să-și dea pe deplin dragostea adevărată lui Dumnezeu, atunci trebuie să îndure multe suferințe și multe chinuri din împrejurările lor, să sufere o durere mai rea decât moartea. În cele din urmă vor fi nevoiți să-și dea inima adevărată înapoi lui Dumnezeu. Dacă cineva iubește sau nu cu adevărat pe Dumnezeu se va vedea în timpul greutăților și al rafinării. Dumnezeu purifică dragostea oamenilor, iar acest lucru se realizează numai în mijlocul greutăților și al rafinării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Confruntat cu starea omului și cu atitudinea sa față de Dumnezeu, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare, permițându-i omului să aibă deopotrivă atât cunoștințe despre El și ascultare față de El, cât și dragoste și mărturie. Astfel, omul trebuie să experimenteze rafinarea sa de către Dumnezeu, precum și judecata, tratarea și emondarea sa, fără de care omul nu L-ar cunoaște niciodată pe Dumnezeu și nu ar fi niciodată capabil să-L iubească și să fie mărturie pentru El cu adevărat. Rafinarea omului de către Dumnezeu nu este doar de dragul unui efect unilateral, ci de dragul unui efect multifațetat. Doar în acest fel Dumnezeu înfăptuiește lucrarea de rafinare în cei care doresc să caute adevărul, pentru ca hotărârea și dragostea lor să fie desăvârșite de către Dumnezeu. Pentru cei care doresc să caute adevărul și care tânjesc după Dumnezeu, nimic nu este mai semnificativ sau de mai mare ajutor decât o asemenea rafinare. Firea lui Dumnezeu nu este atât de ușor cunoscută sau înțeleasă de către om, căci Dumnezeu, în cele din urmă, este Dumnezeu. Până la urmă, este imposibil ca Dumnezeu să aibă aceeași fire ca omul și, astfel, nu este ușor pentru om să Îi cunoască firea. Adevărul nu este deținut în mod inerent de către om și

nu este ușor de înțeles de cei care au fost corupți de către Satana; omul este lipsit de adevăr și lipsit de hotărârea de a pune adevărul în practică, și dacă nu suferă și nu este rafinat sau judecat, atunci hotărârea lui nu va fi niciodată desăvârșită. Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare și tratare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a voii Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării. Toată lucrarea pe care o face Dumnezeu în om are propriile scopuri și semnificații; Dumnezeu nu face o lucrare fără sens, și nici nu face o lucrare care este lipsită de beneficii pentru om. Rafinarea nu înseamnă îndepărtarea oamenilor din fața lui Dumnezeu, nici nu înseamnă distrugerea lor în iad. Mai degrabă, înseamnă schimbarea firii omului în timpul rafinării, schimbarea intențiilor sale, a vechilor sale păreri, schimbarea dragostei lui pentru Dumnezeu și schimbarea întregii sale vieți. Rafinarea este o adevărată testare a omului și o formă de pregătire reală, și numai în timpul rafinării iubirea lui poate servi funcției sale inerente.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Cu cât rafinarea lui Dumnezeu este mai mare, cu atât inimile oamenilor sunt mai capabile să-L iubească pe Dumnezeu. Chinul din inimile lor este benefic pentru viețile lor, ei sunt mai capabili să fie în pace înaintea lui Dumnezeu, relația lor cu Dumnezeu este mai apropiată și sunt mai în măsură să vadă dragostea supremă a lui Dumnezeu și mântuirea Lui supremă. Petru a experimentat rafinarea de sute de ori, iar Iov a trecut prin

multe încercări. Dacă doriți să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu, și voi trebuie să suferiți rafinarea de sute de ori; numai dacă treceți prin acest proces și vă bazați pe acest pas, veți putea să mulțumiți voia lui Dumnezeu și să fiți desăvârșiți de către Dumnezeu. Rafinarea este cel mai bun mijloc prin care Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni; numai rafinarea și încercările amare pot scoate la iveală adevărata dragoste pentru Dumnezeu din inimile oamenilor. Fără greutăți, oamenii sunt lipsiți de adevărata dragoste pentru Dumnezeu; dacă nu sunt testați în interior și nu sunt cu adevărat supuși rafinării, atunci inimile lor vor fi mereu în derivă în exterior. După ce ai fost rafinat până la un anumit punct, îți vei vedea propriile slăbiciuni și dificultăți, vei vedea cât de multe îți lipsesc și că nu ești în stare să depășești numeroasele probleme cu care te confrunți și vei vedea cât de mare este neascultarea ta. Numai în timpul încercărilor oamenii sunt capabili să-și cunoască într-adevăr stările reale; încercările îi fac pe oameni mai capabili să fie desăvârșiți.

În timpul vieții sale, Petru a experimentat rafinarea de sute de ori și a suferit multe suplicii chinuitoare. Această rafinare a devenit temelia iubirii sale supreme pentru Dumnezeu și cea mai importantă experiență a întregii sale vieți. Faptul că el a putut să aibă o iubire supremă pentru Dumnezeu s-a datorat, într-un anumit sens, hotărârii sale de a-L iubi pe Dumnezeu; mai important, totuși, s-a datorat rafinării și suferinței pe care le-a îndurat. Această suferință a devenit călăuza sa pe calea iubirii de Dumnezeu și lucrul cel mai memorabil pentru el. Dacă oamenii nu trec prin durerea rafinării când Îl iubesc pe Dumnezeu, atunci dragostea lor este plină de impurități și de preferințele lor; o astfel de iubire este plină de ideile Satanei și pur și simplu incapabilă de a mulțumi voia lui Dumnezeu. Să ai hotărârea de a-L iubi pe Dumnezeu nu este același lucru cu a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Chiar dacă tot ceea ce gândesc în inimile lor este de dragul de

a-L iubi și a-L mulțumi pe Dumnezeu, și chiar dacă gândurile lor par să fie în întregime dedicate lui Dumnezeu și golite de orice idei umane, totuși, când gândurile lor sunt aduse înaintea lui Dumnezeu, El nu laudă și nu binecuvântează astfel de gânduri. Chiar și atunci când oamenii au înțeles pe deplin toate adevărurile – când au ajuns să le cunoască pe toate – acest lucru nu se poate considera un semn al iubirii de Dumnezeu, nu se poate spune că acești oameni Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. În ciuda faptului că au înțeles multe adevăruri fără a trece prin rafinare, oamenii sunt incapabili să pună aceste adevăruri în practică; numai în timpul rafinării, oamenii pot înțelege adevăratul sens al acestor adevăruri, numai atunci oamenii pot aprecia cu adevărat înțelesul lor lăuntric. În momentul acela, când ei încearcă din nou, pot să pună adevărurile în practică în mod corespunzător și în conformitate cu voia lui Dumnezeu; în acel moment, ideile lor lumești sunt diminuate, corupția lor omenească este redusă, iar emoțiile lor omenești sunt diminuate; numai în momentul acela practica lor este o adevărată manifestare a dragostei de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire”

Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va crește dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care

suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt tratați și disciplinați mult, și vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența tratării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El". Dacă oamenii au experiența tratării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"

Dumnezeu îl poate desăvârși pe om atât în aspectele pozitive, cât și în cele negative. Depinde dacă ești capabil să experimentezi și dacă urmărești să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă tu cauți cu adevărat să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci negativul nu te poate face să suferi pierderi, ci îți poate aduce lucruri care sunt mai reale și te poate face mai capabil de a ști ce

lipsește în interiorul tău, mai capabil de a pricepe starea ta reală și de a vedea că omul nu are nimic și nu este nimic; dacă nu experimentezi încercări, nu știi, și vei simți întotdeauna că ești deasupra altora și mai bun decât toți ceilalți. Prin toate acestea, vei vedea că tot ceea ce a venit înainte a fost făcut de Dumnezeu și protejat de Dumnezeu. Intrarea în încercări te lasă fără iubire sau credință, îți lipsește rugăciunea și nu ești capabil să cânți imnuri și, fără să realizezi, în toiul acestora, ajungi să te cunoști pe tine însuți. Dumnezeu are multe mijloace de desăvârșire a omului. El utilizează toate tipurile de medii pentru a Se ocupa de firea coruptă a omului și utilizează diverse lucruri pentru a da în vileag omul; într-o privință, El îl tratează pe om, în alta, îl dă în vileag, iar în alta, El îl dezvăluie pe om, săpând și dezvăluind „tainele" din adâncurile inimii omului și arătându-i omului natura sa prin dezvăluirea multora din stările lui. Dumnezeu îl desăvârșește pe om prin multe metode – prin dezvăluire, prin tratarea omului, prin rafinarea omului și prin mustrare – astfel încât omul să știe că Dumnezeu este practic.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care se concentrează pe practică pot fi desăvârșiți"

În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor

putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care ești încă supus robiei Satanei și în oricare dintre aspectele în care ai încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să suferi. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

5. Cum trebuie să credeți în Dumnezeu pentru a fi mântuiți și desăvârșiți?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Pe scurt, a urma calea lui Petru în propria credință înseamnă a păși pe calea urmăririi adevărului, care este și calea de a ajunge la cunoașterea de sine și a-și schimba firea. Numai pășind pe calea lui Petru va fi omul pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Omului trebuie să-i fie clar cum anume să pășească pe calea lui Petru, precum și în ce fel s-o pună în practică. În primul rând, omul trebuie să-și lase deoparte propriile intenții, căutările nepotrivite și chiar familia și toate lucrurile ce țin de trup. Trebuie să fie devotat din toată inima, adică să se dedice complet cuvântului lui Dumnezeu, să se concentreze pe a mânca și a bea din cuvintele lui Dumnezeu și a căuta adevărul și intenția din cuvintele Sale și să încerce să înțeleagă voia lui Dumnezeu în toate. Aceasta este metoda fundamentală și vitală de practică. Asta a făcut Petru după ce L-a văzut pe Isus și doar prin practicarea în acest fel se pot dobândi cele mai bune rezultate. Devoțiunea sinceră față de cuvintele lui Dumnezeu implică, în primul rând, căutarea adevărului, a intențiilor din cuvintele Sale, concentrarea asupra priceperii voii lui Dumnezeu, a înțelegerii și obținerii de mai mult adevăr din cuvintele Lui. Când a citit cuvintele Sale, Petru nu s-a concentrat pe înțelegerea doctrinelor, cu atât mai puțin s-a concentrat pe obținerea cunoștințelor teologice; în schimb, el s-a concentrat pe înțelegerea adevărului și voii lui Dumnezeu, precum și pe obținerea unei înțelegeri a firii și a frumuseții Sale. Petru a încercat, de asemenea, să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului din cuvintele lui Dumnezeu, precum și natura coruptă și neajunsurile propriu-zise ale omului, îndeplinind astfel toate aspectele cerințelor pe care Dumnezeu le are de la om pentru a-L

mulțumi. Petru a avut atât de multe practici corecte ce respectau cuvintele lui Dumnezeu; acest lucru era cel mai potrivit cu voia Lui și era cea mai bună cale prin care o persoană putea coopera în timp ce experimenta lucrarea lui Dumnezeu. Când a experimentat sutele de încercări de la Dumnezeu, Petru s-a examinat cu strictețe în lumina fiecărui cuvânt al judecății lui Dumnezeu față de om, fiecărui cuvânt al dezvăluirii omului de către Dumnezeu și în lumina fiecărui cuvânt al cerințelor Lui de la om și s-a străduit să priceapă semnificația acelor cuvinte. El a încercat cu adevărat să reflecteze și să memoreze fiecare cuvânt pe care i l-a spus Isus și a obținut rezultate foarte bune. Prin această modalitate de practicare, el a reușit să se înțeleagă pe sine din cuvintele lui Dumnezeu și nu numai că a ajuns să înțeleagă diferitele stări corupte ale omului, ci a ajuns și să înțeleagă esența, natura și diferitele neajunsuri ale omului. Aceasta înseamnă o adevărată înțelegere de sine. Din cuvintele lui Dumnezeu, Petru nu doar că a dobândit o adevărată înțelegere de sine, ci, din lucrurile exprimate în cuvintele lui Dumnezeu – firea Sa dreaptă, ceea ce El are și este, voia lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa, cererile Lui către omenire – din aceste cuvinte, el a ajuns să-L cunoască în totalitate pe Dumnezeu. El a ajuns să cunoască firea și esența lui Dumnezeu; a ajuns să cunoască și să înțeleagă ceea ce are Dumnezeu și ce este El, precum și frumusețea Lui și cererile Lui pentru om. Deși Dumnezeu nu a vorbit pe vremea aceea la fel de mult ca astăzi, rezultate în aceste privințe au fost chiar și așa dobândite în Petru. Acesta a fost un lucru rar și prețios. Petru a trecut prin sute de încercări, dar nu a suferit în zadar. Nu numai că a ajuns să se înțeleagă pe sine din cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, dar a ajuns, de asemenea, să Îl cunoască pe Dumnezeu. În plus, s-a concentrat îndeosebi pe cerințele lui Dumnezeu de la omenire din cuvintele Sale. În orice aspect omul ar trebui să Îl mulțumească pe Dumnezeu pentru a se conforma voii Sale, Petru a fost în

stare să depună mult efort și să dobândească deplină claritate; acest lucru a fost extrem de benefic în privința pătrunderii lui. Despre orice lucru vorbea Dumnezeu, atât timp cât acele cuvinte puteau să devină viață și erau adevărul, Petru era în stare să le graveze în inima sa pentru a le cumpăni și a le prețui frecvent. După ce a auzit cuvintele lui Isus, el a fost capabil să le pună la inimă, ceea ce arată că era deosebit de concentrat pe cuvintele lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a dobândit într-adevăr rezultate. Adică, a fost capabil să pună nestingherit cuvintele lui Dumnezeu în practică, să practice adevărul cu exactitate și să se conformeze voii lui Dumnezeu, să acționeze pe deplin în acord cu intenția lui Dumnezeu și să renunțe la propriile opinii și închipuiri. În felul acesta, Petru a pătruns în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Slujirea lui Petru s-a aliniat cu voia lui Dumnezeu în mare parte pentru că făcuse acest lucru.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”

Pentru a căuta să fii desăvârșit de Dumnezeu, trebuie să înțelegi mai întâi ce înseamnă lucrul acesta, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinești pentru a fi desăvârșit. Odată ce ai înțeles aceste aspecte, trebuie să cauți calea de practică. Trebuie să ai o anumită valoare pentru a fi desăvârșit de Dumnezeu. Mulți dintre voi nu au valoarea înnăscută necesară, deci trebuie să plătiți un anumit preț și să depuneți un efort subiectiv. Cu cât valoarea ta este mai mică, cu atât mai mare este efortul subiectiv pe care trebuie să îl depui. Cu cât înțelegi și pui în practică mai bine cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai repede poți păși pe calea de a fi desăvârșit de Dumnezeu. Prin rugăciune, poți fi desăvârșit în domeniul rugăciunii; de asemenea, poți fi desăvârșit dacă mănânci și bei din cuvintele lui Dumnezeu, dacă le înțelegi substanța și trăiești în realitatea lor. Prin experiența zilnică a cuvintelor lui Dumnezeu, ar trebui să ajungi să știi ce

lipsește în tine; chiar mai mult, ar trebui să-ți admiți defectul fatal și celelalte slăbiciuni, să te rogi și să implori înaintea lui Dumnezeu. Făcând astfel, vei fi, încetul cu încetul, desăvârșit. Căile către desăvârșire sunt: să te rogi, să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi esența acestor cuvinte, să pătrunzi în cunoașterea lor, să ajungi să îți cunoști lipsurile, să te supui lucrării lui Dumnezeu, să fii atent la povara lui Dumnezeu, să te lepezi de trup prin dragostea ta de Dumnezeu și să ai multe părtășii, care îți îmbogățesc experiențele, cu frații și surorile. Fie că este vorba de viața în comunitate sau de viața ta personală, la adunări mari sau mici, toate te ajută să capeți experiențe și să primești instruire, astfel încât inima ta să fie împăcată înaintea lui Dumnezeu și să te întorci la El. Toate acestea fac parte din procesul desăvârșirii. Experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu despre care s-a vorbit înseamnă să fii în stare să guști cuvintele lui Dumnezeu și să le lași să lucreze în tine pentru ca tu să ai credință și dragoste mai mare față de Dumnezeu. În acest fel, te vei lepăda încetul cu încetul de firea ta coruptă satanică, te vei elibera treptat de motivațiile nepotrivite și vei trăi asemănarea unei persoane normale. Cu cât dragostea ta pentru Dumnezeu este mai mare – însemnând cu cât ai fost desăvârșit mai mult de Dumnezeu – cu atât vei fi mai puțin corupt de Satana. Prin experiențele tale practice, vei intra, încetul cu încetul, pe calea desăvârșirii. Astfel, dacă dorești să fii desăvârșit, este cu adevărat important să fii atent la voia lui Dumnezeu și să-I experimentezi cuvintele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea”

Dacă tu crezi în suveranitatea lui Dumnezeu, atunci trebuie să crezi că întâmplările de zi cu zi, fie ele bune sau rele, nu au loc la întâmplare. Nu e vorba de faptul că cineva este aspru cu tine dinadins sau că te vizează; totul a fost rânduit de Dumnezeu. De ce orchestrează Dumnezeu toate aceste

lucruri? Nu este pentru a te dezvălui drept cine ești sau pentru a te expune; a te expune nu este scopul final. Scopul final este să te desăvârșească și să te mântuiască. Cum face Dumnezeu acest lucru? În primul rând, El începe prin a te face conștient de propria ta fire coruptă, de natura și de esența ta, de neajunsurile tale și de ceea ce îți lipsește. Doar știind aceste lucruri și având o înțelegere clară a lor, poți urmări adevărul și te poți elibera treptat de firea ta coruptă. Acesta este Dumnezeu oferindu-ți o ocazie. Tu trebuie să știi cum să profiți de această ocazie și nu ar trebui să te bați cap în cap cu Dumnezeu. În particular, când te confrunți cu oamenii, chestiunile și lucrurile pe care Dumnezeu le aranjează în jurul tău, să nu simți în permanență că lucrurile nu sunt așa cum îți dorești să fie; nu-ți dori în permanență să scapi de ele și nu-L învinui sau înțelege greșit pe Dumnezeu. Dacă faci aceste lucruri în permanență, atunci nu experimentezi lucrarea lui Dumnezeu și asta va face să-ți fie foarte greu să intri în realitatea adevărului. Oricare ar fi lucrul întâmpinat pe care nu-l poți înțelege pe deplin, atunci când se ivește o dificultate trebuie să înveți să te supui. Ar trebui să începi prin a veni înaintea lui Dumnezeu și a te ruga mai mult. În acest fel, înainte să-ți dai seama, o schimbare va avea loc în starea ta interioară și vei putea să cauți adevărul pentru a-ți rezolva problema. Ca atare, vei fi capabil să experimentezi lucrarea lui Dumnezeu. Pe măsură ce se întâmplă acest lucru, realitatea adevărului va fi făurită înlăuntrul tău și acesta este felul în care vei progresa și vei suferi o transformare a stării vieții tale. Odată ce ai suferit această schimbare și ai această realitate a adevărului, atunci vei avea și statură, iar cu statura va veni viața. Dacă cineva trăiește întotdeauna pe baza unei firi satanice corupte, atunci, indiferent cât de mult entuziasm sau energie au, ei tot nu pot fi considerați a avea statură sau viață. Dumnezeu lucrează în fiecare persoană în parte și, indiferent care este metoda Lui, ce fel de oameni, chestiuni și lucruri

întrebuințează El în slujirea Lui sau ce fel de ton au cuvintele Lui, El are doar un scop final: să te mântuiască. Și cum te mântuiește? El te schimbă. Deci, cum ai putea să nu suferi puțin? Va trebui să ai de suferit. Această suferință poate implica multe lucruri. Uneori, Dumnezeu creează un mediu în jurul tău ca să te dea în vileag, astfel încât să poți ajunge să te cunoști pe tine însuți sau, altminteri, ai putea fi tratat, emondat și expus în mod direct. La fel ca cineva aflat pe o masă de operație – doar trecând printr-o anumită durere și suferință poate fi atins un rezultat bun. Dacă, de fiecare dată când ești emondat și tratat și de fiecare dată când un mediu te dă în vileag, acest lucru îți deșteaptă sentimentele și îți dă un impuls, atunci, prin acest proces, vei avea statură și vei intra în realitatea adevărului.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”

Petru, în credința lui în Dumnezeu, a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu în tot și a căutat să asculte de tot ceea ce venea de la Dumnezeu. Fără nici cea mai mică obiecție, el a putut să accepte atât mustrarea și judecata, cât și rafinarea, necazul și lipsurile din viața lui, niciuna din acestea neputând să-i altereze dragostea pentru Dumnezeu. Nu era aceasta dragostea supremă pentru Dumnezeu? Nu era aceasta împlinirea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu? Fie că ești mustrat, judecat sau în necaz, ești mereu capabil să obții ascultare până la moarte, aceasta fiind ceea ce o făptură a lui Dumnezeu ar trebui să realizeze și aceasta fiind puritatea dragostei pentru Dumnezeu. Dacă omul poate obține atât de mult, atunci este o creatură calificată a lui Dumnezeu și nimic nu satisface mai bine dorința Creatorului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul”

Dacă oamenii doresc să devină ființe vii și să fie mărturie pentru Dumnezeu și să fie aprobați de Dumnezeu, atunci trebuie să accepte mântuirea lui Dumnezeu, să se supună cu bucurie judecății și mustrării Sale și trebuie să accepte cu bucurie să fie emondați și tratați de Dumnezeu. Doar atunci vor putea să pună în practică toate adevărurile cerute de Dumnezeu și numai atunci vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu și vor deveni cu adevărat ființe vii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești o persoană care a prins viață?”

Cei care nu ascultă deloc de Dumnezeu, care doar recunosc numele Lui și au un fel de simțământ al bunătății și minunății lui Dumnezeu, dar nu țin ritmul cu pașii Duhului Sfânt și nu se supun lucrării și cuvintelor de acum ale Duhului Sfânt – astfel de oameni locuiesc în mijlocul harului lui Dumnezeu, dar nu vor fi câștigați sau desăvârșiți de către El. Dumnezeu desăvârșește oamenii prin ascultarea lor, prin faptul că mănâncă, beau și se bucură de cuvintele lui Dumnezeu și prin suferința și rafinarea din viețile lor. Numai printr-o astfel de credință se poate schimba firea oamenilor și numai atunci pot ajunge la adevărata cunoaștere de Dumnezeu. A nu te mulțumi doar cu viața în harul lui Dumnezeu, a tânji după adevăr și a-l căuta și a căuta să fii câștigat de Dumnezeu – aceasta înseamnă a asculta de Dumnezeu în mod conștient; și aceasta este întocmai credința pe care o vrea El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credința ta în Dumnezeu ar trebui să asculți de Dumnezeu”

Capitolul 5 Adevărurile despre întruparea lui Dumnezeu

1. Ce este întruparea? Care este esența întrupării?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare

divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea

esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați, mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Viața pe care Isus a trăit-o pe pământ a fost o viață normală a trupului. El a trăit în umanitatea normală a trupului Său. Autoritatea Lui – de a-Și face lucrarea și de a-Și rosti cuvântul sau de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, de a face aceste lucruri extraordinare – nu s-a manifestat pe sine, în cea mai mare parte, până când El nu Și-a început lucrarea Sa de slujire. Viața Lui înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani, înainte de a-Și efectua lucrarea de slujire, a fost o dovadă suficientă că El a fost doar un trup normal de carne. Din acest motiv și pentru că El nu începuse încă efectuarea lucrării Sale de slujire, oamenii n-au văzut nimic divin în El, nu

au văzut nimic mai mult decât o ființă umană normală, un om obișnuit – întocmai ca de data aceea când unii oameni L-au crezut a fi fiul lui Iosif. Oamenii au crezut că El era fiul unui om obișnuit, nu aveau cum să spună că El era trupul întrupat al lui Dumnezeu; chiar și atunci când, pe parcursul efectuării lucrării Sale de slujire, El a săvârșit multe minuni, cei mai mulți oameni încă spuneau că El era fiul lui Iosif, pentru că El era Hristos cu învelișul exterior al umanității normale. Umanitatea Lui normală și lucrarea Lui, ambele au existat pentru a îndeplini semnificația primei întrupări, pentru a dovedi că Dumnezeu venise în întregime în trup, că El devenise un om absolut obișnuit. Umanitatea Lui normală înainte de a-Și începe lucrarea a fost dovada că El a fost un trup obișnuit; și faptul că El a lucrat după aceea a dovedit, de asemenea, că El a fost un trup obișnuit, pentru că El a realizat semne și minuni, a vindecat pe cei bolnavi și a scos demoni, în trupul cu umanitate normală. Motivul pentru care El putea face minuni era că trupul Lui purta autoritatea lui Dumnezeu, era trupul în care Duhul lui Dumnezeu S-a îmbrăcat. El stăpânea această autoritate datorită Duhului lui Dumnezeu și aceasta nu a însemnat că El nu era un trup. Vindecarea bolnavilor și scoaterea demonilor era lucrarea pe care El avea nevoie să o efectueze în lucrarea Sa de slujire, era o expresie a divinității Sale ascunse în umanitatea Sa și indiferent ce semne a arătat El sau cum Și-a demonstrat autoritatea, El a trăit totuși în umanitate normală și era încă un trup normal. Până la punctul în care El a fost înviat după ce a murit pe cruce, El a locuit într-un trup normal. Dăruind har, vindecând bolnavii și scoțând demoni au fost toate parte a lucrării Sale de slujire, au fost toate lucrarea pe care El a efectuat-o în trupul Său normal. Înainte de a merge către cruce, El nu S-a îndepărtat niciodată de trupul Său uman normal, indiferent de ceea ce făcea. El era Însuși Dumnezeu, făcând lucrarea proprie lui Dumnezeu, totuși, deoarece El a fost trupul întrupat al lui Dumnezeu, El a mâncat și a purtat

haine, a avut trebuințe umane normale, a avut rațiune umană normală și o minte umană normală. Toate acestea au fost dovada că El a fost un om normal, care a demonstrat că trupul întrupat al lui Dumnezeu era un trup cu umanitate normală, și nu supranaturală. Slujba Sa a fost de a finaliza lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu, de a îndeplini lucrarea de slujire pe care se cuvenea să o îndeplinească prima întrupare. Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Umanitatea lui Dumnezeu întrupat există pentru a menține lucrarea divină normală în trup; gândirea Sa umană normală susține umanitatea Sa normală și toate activitățile Sale trupești normale. S-ar putea spune că gândirea Sa umană normală există pentru a susține întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup. Dacă acest trup nu ar poseda o minte umană normală, atunci Dumnezeu nu ar putea lucra în trup și ceea ce El este nevoie să facă în trup nu ar putea fi niciodată realizat. Deși Dumnezeul întrupat posedă o minte umană normală, lucrarea Sa nu este alterată de gândul uman; El întreprinde lucrarea umanității cu o minte normală, cu condiția preliminară de a avea umanitatea cu o minte, nu prin exercițiul gândirii umane normale. Indiferent cât de măreațe sunt gândurile trupului Său, lucrarea Sa nu este întinată de logică sau gândire. Cu alte cuvinte, lucrarea Sa nu este

concepută de mintea trupului Său, ci este o expresie directă a lucrării divine în umanitatea Sa. Toată lucrarea Sa este lucrarea de slujire pe care trebuie ca El s-o îndeplinească și nimic din aceasta nu este conceput de creierul Său. De exemplu, vindecarea bolnavilor, scoaterea demonilor și răstignirea n-au fost produse ale minții Sale umane, și n-ar fi putut fi efectuate de niciun om cu o minte umană. De asemenea, lucrarea de cucerire de astăzi este o lucrare de slujire care trebuie să fie efectuată de către Dumnezeul întrupat, dar nu este lucrarea unei voințe umane, este lucrarea pe care divinitatea Sa ar trebui s-o facă, lucrare de care niciun om în trup nu este capabil. Astfel că Dumnezeul întrupat trebuie să aibă o minte umană normală, trebuie să posede umanitate normală, pentru că El trebuie să efectueze lucrarea Sa în cadrul umanității cu o minte normală. Aceasta este esența lucrării Dumnezeului întrupat, însăși esența Dumnezeului întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Înainte ca Isus să efectueze lucrarea, El a trăit doar în umanitatea Sa normală. Nimeni nu putea spune că El era Dumnezeu, nimeni nu a aflat că El era Dumnezeul întrupat; oamenii L-au cunoscut doar ca pe un om complet obișnuit. Umanitatea Lui cu totul obișnuită, normală, a fost dovada că Dumnezeu S-a întrupat în trup și că Epoca Harului a fost epoca lucrării Dumnezeului întrupat, nu epoca lucrării Duhului. A fost dovada că Duhul lui Dumnezeu a fost realizat complet în trup, că, în epoca întrupării lui Dumnezeu, trupul Lui ar efectua întreaga lucrare a Duhului. Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat.

În perioada de timp în care Domnul Isus lucra, oamenii puteau vedea că Dumnezeu avea multe exprimări omenești. De exemplu, putea să danseze, putea să participe la nunți, putea să se împărtășească cu oamenii, să vorbească cu ei și să discute lucruri cu ei. În plus față de acelea, Domnul Isus a finalizat și o mare parte din lucrare care reprezenta divinitatea Sa și, desigur, toată această lucrare era o expresie și o dezvăluire a firii lui Dumnezeu. În acest timp, când divinitatea lui Dumnezeu a fost realizată într-un trup obișnuit pe care oamenii îl puteau vedea și atinge, ei nu mai simțeau că El apărea și dispărea, că nu se puteau apropia de El. Din contră, ei puteau să încerce să priceapă voia lui Dumnezeu sau să-I înțeleagă divinitatea prin fiecare mișcare, prin cuvintele și lucrarea Fiului Omului. Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii Sale, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeul care nu poate fi văzut sau atins care sălășluiește în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, în formă tangibilă, făcut din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum identitatea lui Dumnezeu Însuși, statutul, imaginea, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Nu putem nega că Fiul Omului reprezenta identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși, atât în forma umanității Sale, cât și în divinitatea Sa. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea înaintea omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și

lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși, pe care omenirea nu Îl mai văzuse niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om, și nici pe vreunul din rândul omenirii corupte. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Deși înfățișarea exterioară a Dumnezeului întrupat este exact la fel ca cea a unui om și cu toate că El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin metodele sau mijloacele de a vorbi ale omenirii, totuși, modul în care El vede oamenii și esența lucrurilor cu siguranță nu e ca modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, pentru că trupul pe care El îl îmbracă are, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt prevederi ale adevărului și ale vieții. Aceste prevederi nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. În inima oricărei persoane corupte există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu ea. Îi

pasă și se preocupă doar de acești câțiva oameni. Când se anunță un dezastru, se gândește mai întâi la proprii copii, la soția sau părinții săi. În cel mai bun caz, o persoană mai plină de compasiune s-ar gândi la niște rude sau la un prieten bun, dar depășesc aceste limite gândurile unei persoane chiar atât de pline de compasiune? Nu, niciodată! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul de la înălțimea și din perspectiva unei ființe umane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de un om corupt. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul Dumnezeului întrupat, sau cu cât dispreț Îl nesocotesc oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și pe care niciun om nu le-ar putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și mentalitatea lui Dumnezeu. Categoric nu poate să vadă omenirea de la înălțimea joasă a unei persoane obișnuite ori din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, fac asta cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea și regulile și teoriile umane ca măsură a lor. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor și sfera care poate fi atinsă de oamenii corupți. Când Dumnezeu se uită la omenire, El se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu – aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este sfânt, și astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc

(Pasaj selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare, Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în

identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

Însăși esența lui Dumnezeu Însuși exercită autoritate, dar El este capabil să Se supună pe deplin autorității care vine de la El. Fie lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, niciuna nu intră în conflict cu cealaltă. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voinței Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Asta se înțelege atunci când se spune că „Hristos ascultă de voia lui Dumnezeu Tatăl". Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum Dumnezeu poate deveni om. În orice caz, Dumnezeu Însuși Își face propria Sa lucrare; El nici nu întrerupe, nici nu intervine, cu atât mai puțin desfășoară o lucrare care se contrazice, deoarece esența lucrării Duhului e similară celei a trupului. Fie Duhul sau trupul, ambele lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nimic care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul de a-Și sacrifica viața, El ar fi dispus din toată inima să o facă și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de neprihănire de Sine și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Tot ce se răzvrătește față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana

este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități similare celor ale Satanei este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu, și niciuna dintre cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în neascultare. El ar prefera să sufere dureri trupești decât să încalce voia lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Oamenii fac propriile alegeri, dar nu și Hristos. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu; poate avea doar una care nu se supune și se opune lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot face ceea ce I se opune lui Dumnezeu, și niciun om nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; neascultarea față de Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor viitoare, dar Hristos lucrează pentru a face voia lui Dumnezeu Tatăl.

Umanitatea lui Hristos este guvernată de divinitatea Sa. Deși El este în trup, umanitatea Sa nu este în întregime ca cea a unui om format din trup. El are propriul Său caracter unic, iar acest lucru este, de asemenea, guvernat de divinitatea Sa. Divinitatea Sa nu are nicio slăbiciune; slăbiciunea lui Hristos se referă la cea a umanității Sale. Într-o anumită măsură, această slăbiciune Îi constrânge divinitatea, dar astfel de limite se regăsesc într-un anumit scop și timp și nu sunt nelimitate. Când vine timpul să-Și îndeplinească lucrarea divinității Sale, aceasta se face indiferent de umanitatea Sa. Umanitatea lui Hristos este în întregime dirijată de divinitatea Sa. În afară de viața normală a umanității Sale, toate celelalte acțiuni ale umanității Sale sunt influențate, afectate și regizate de divinitatea Sa. Deși Hristos are o umanitate, ea nu întrerupe lucrarea divinității Sale, și aceasta este tocmai pentru că umanitatea lui Hristos este dirijată de divinitatea Sa; deși umanitatea Lui nu este matură în modul în care se comportă cu alții, nu afectează lucrarea normală a divinității Sale. Când spun că umanitatea Sa nu a fost coruptă, vreau să spun că umanitatea lui Hristos poate fi direct comandată de către divinitatea Sa și că El are un simț mai înalt decât cel al omului obișnuit. Umanitatea Sa este cea mai potrivită pentru a fi condusă de divinitate în lucrarea Sa; umanitatea Sa este cea mai competentă să exprime lucrarea divinității, precum și cea mai capabilă să se supună unei astfel de lucrări. Întrucât Dumnezeu lucrează în trup, El nu pierde niciodată din vedere datoria pe care un om în trup ar trebui să o îndeplinească; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă sinceră. El are esența lui Dumnezeu, iar identitatea Sa este cea a lui Dumnezeu Însuși. Doar că El a venit pe pământ și a devenit o ființă creată, cu învelișul exterior al unei ființe create și acum înzestrate cu o umanitate pe care El nu a avut-o înainte; El este capabil să Se închine lui Dumnezeu din cer; aceasta este ființa lui Dumnezeu Însuși și este inimitabilă pentru

om. Identitatea Sa este Însuși Dumnezeu. El I se închină lui Dumnezeu din perspectiva trupului; prin urmare, cuvintele „Hristos I se închină lui Dumnezeu din cer” nu sunt greșite. Ceea ce îi cere omului este tocmai ființa Sa; El a realizat deja tot ceea ce îi cere omului înainte de a-i cere așa ceva. El niciodată nu le-ar cere altora ceva în timp ce El Însuși este liber, căci toate acestea constituie ființa Sa. Indiferent de modul în care El Își îndeplinește lucrarea, El nu ar acționa într-o manieră de nesupunere față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce îi cere omului, nicio cerere nu depășește ceea ce poate fi atins de om. Tot ceea ce face El este ce împlinește voia lui Dumnezeu și este de dragul gestionării Sale. Divinitatea lui Hristos este mai presus de toți oamenii, prin urmare, El este autoritatea cea mai înaltă dintre toate ființele create. Această autoritate este divinitatea Sa, adică firea și ființa lui Dumnezeu Însuși, care Îi determină identitatea. Prin urmare, indiferent de cât de normală este umanitatea Sa, este incontestabil faptul că El are identitatea lui Dumnezeu Însuși; indiferent de punctul de vedere din care vorbește și de modul în care I se supune voii lui Dumnezeu, nu se poate spune că El nu este Însuși Dumnezeu. Oamenii neînțelepți și ignoranți privesc adesea umanitatea normală a lui Hristos ca pe un defect. Indiferent de modul în care El Își exprimă și dezvăluie ființa divinității Sale, omul nu poate să recunoască faptul că El este Hristos. Și, cu cât Hristos Își demonstrează mai mult ascultarea și umilința Sa, cu atât mai mult oamenii nesăbuiți Îl privesc pe Hristos cu nesocotință. Există chiar și aceia care adoptă față de El o atitudine de excludere și dispreț, totuși, îi situează pe acei „oameni mari” cu chipuri trufașe pe masă pentru a fi venerați. Împotrivirea omului și neascultarea lui față de Dumnezeu provin din faptul că esența Dumnezeului întrupat se supune voinței lui Dumnezeu, precum și din umanitatea normală a lui Hristos; asta e sursa împotrivirii și neascultării omului față de Dumnezeu. Dacă Hristos nu ar fi avut nici învelișul

umanității Sale, și nici nu ar fi căutat voia lui Dumnezeu Tatăl din perspectiva unei ființe create, ci ar fi fost, în schimb, înzestrat cu o super umanitate, atunci probabil neascultarea nu ar fi existat în rândul oamenilor. Motivul pentru care omul este întotdeauna dispus să creadă într-un Dumnezeu invizibil din cer este acela că Dumnezeu din cer nu are umanitate și nici măcar nu are nicio singură calitate a unei ființe create. Prin urmare, omul Îl privește întotdeauna cu cea mai mare considerație, dar are o atitudine de dispreț față de Hristos.

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a

înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa. Deși El are esența lui Dumnezeu Însuși și este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, El este, în cele din urmă, trup, spre deosebire de Duh. El nu este Dumnezeu cu calitățile Duhului; El este Dumnezeu cu un înveliș trupesc. Prin urmare, indiferent de cât de normal și de cât de slab este El și indiferent de cum caută voia lui Dumnezeu Tatăl, divinitatea Sa este incontestabilă. În Dumnezeul întrupat nu există numai o umanitate normală și slăbiciunile sale; există și nepătrunsa și minunata Sa divinitate, precum și toate faptele Sale în trup. Prin urmare, atât umanitatea, cât și divinitatea există de fapt și practic în Hristos. Nu este în niciun caz ceva gol sau supranatural. El vine pe pământ cu scopul principal de a-Și desfășura lucrarea; este imperativ să fie înzestrat cu o umanitate normală pentru a lucra pe pământ; altfel, oricât de mare ar fi puterea divinității Sale, funcția sa inițială nu poate fi folosită. Deși umanitatea Sa este de mare importanță, nu este esența Sa. Esența Sa este divinitatea; prin urmare, momentul în care El începe să-Și îndeplinească lucrarea de slujire pe pământ este momentul în care El începe să-Și exprime ființa divinității Sale. Umanitatea Sa există doar pentru a susține viața normală a trupului Său, astfel încât divinitatea Sa să poată lucra în mod normal în trup; divinitatea este cea care îndrumă în întregime lucrarea Sa. Când Își va termina lucrarea, Își va fi împlinit lucrarea de slujire. Ceea ce se cuvine să știe omul este ansamblul lucrării Sale și, prin lucrarea Sa, El îi permite omului să-L cunoască. Pe parcursul lucrării Sale,

Își exprimă pe deplin ființa divinității Sale, care nu este o fire întinată de umanitate sau o ființă întinată de gândire și comportament uman. Când va veni timpul ca toată lucrarea Sa de slujire să se sfârșească, El va fi exprimat deja perfect și deplin firea pe care ar trebui să o exprime. Lucrarea Sa nu este îndrumată de instrucțiunile niciunui om; expresia firii Sale este, de asemenea, destul de liberă, și nu este controlată de minte sau procesată de gândire, ci descoperită în mod natural. Acest lucru nu poate fi atins de niciun om. Chiar dacă împrejurările sunt dure sau condițiile sunt nefavorabile, El este în stare să-Și exprime firea la momentul potrivit. Cel care este Hristos exprimă ființa lui Hristos, în timp ce cei care nu sunt, nu au firea lui Hristos. Prin urmare, chiar dacă toți I se împotrivesc Lui sau au noțiuni despre El, niciunul nu poate nega pe baza noțiunilor omenești că firea exprimată de Hristos nu este cea a lui Dumnezeu. Toți cei care Îl caută pe Hristos cu o inimă adevărată sau Îl caută pe Dumnezeu cu intenție vor recunoaște că El este Hristos, pe baza expresiei divinității Sale. Ei nu L-ar nega niciodată pe Hristos pe baza vreunui aspect al Său care nu se conformează noțiunilor omului. Deși omul este foarte nesăbuit, toți știu exact care este voința omului și ceea ce provine de la Dumnezeu. Numai că mulți oameni se opun în mod deliberat lui Hristos, ca urmare a propriilor intenții. Dacă nu ar fi aceasta, atunci niciun om nu ar avea motive să nege existența lui Hristos, pentru că divinitatea exprimată de Hristos există într-adevăr, iar lucrarea Sa poate fi văzută cu ochiul liber.

Lucrarea și manifestarea lui Hristos determină esența Sa. El este capabil să îndeplinească cu o inimă adevărată ceea ce I-a fost încredințat. El este capabil să I Se închine lui Dumnezeu din cer cu o inimă adevărată și să caute cu o inimă adevărată voia lui Dumnezeu Tatăl. Toate acestea sunt determinate de esența Sa. Și tot astfel este și revelația Sa firească determinată de esența Sa; numesc astfel „revelația Sa firească” deoarece

manifestarea Sa nu este o imitație sau rezultatul educației omului, ori rezultatul multor ani de cultivare de către om. Nu a învățat-o, nici nu S-a împodobit cu ea; mai degrabă, Îi este inerentă. Omul poate nega lucrarea Sa, manifestarea Sa, umanitatea Sa și întreaga viață a umanității Sale normale, dar nimeni nu poate nega faptul că I Se închină lui Dumnezeu din ceruri cu o inimă adevărată; niciunul nu poate nega faptul că a venit să îndeplinească voința Tatălui ceresc, și nimeni nu poate nega sinceritatea cu care Îl caută pe Dumnezeu Tatăl. Deși imaginea Sa nu este plăcută simțurilor, discursul Său nu este înzestrat cu un aer extraordinar, iar lucrarea Sa nu este atât de înfricoșătoare și de zguduitoare, precum își închipuie omul, El este într-adevăr Hristos, care împlinește voia Tatălui ceresc cu o inimă adevărată, Se supune în întregime Tatălui ceresc și este ascultător până la moarte. Aceasta deoarece esența Sa este esența lui Hristos. Omului îi este greu să creadă acest adevăr, dar este o realitate. Când lucrarea de slujire a lui Hristos s-a împlinit pe deplin, omul va putea vedea din lucrarea Sa că firea și ființa Sa reprezintă firea și ființa lui Dumnezeu din cer. În momentul acela, însumarea întregii Sale lucrări poate afirma că El este într-adevăr trupul în care Cuvântul se întrupează, și nu la fel ca acela al unui om din carne și oase. Fiecare pas al lucrării lui Hristos pe pământ are semnificația lui reprezentativă, dar omul care trăiește lucrarea reală a fiecărui pas nu poate înțelege semnificația lucrării Sale. Acest lucru este valabil mai ales pentru următorii pași ai lucrării efectuați de Dumnezeu în a doua întrupare a Sa. Majoritatea celor care doar au auzit sau văzut cuvintele lui Hristos, dar care încă nu L-au văzut vreodată, nu au nicio noțiune despre lucrarea Sa; celor cărora L-au văzut pe Hristos și au auzit cuvintele Sale și au experimentat, de asemenea, lucrarea Sa, le este greu să-I accepte lucrarea. Nu este aceasta deoarece apariția și umanitatea normală a lui Hristos nu sunt pe gustul omului? Cei care acceptă lucrarea Sa după ce

Hristos a plecat nu vor avea astfel de dificultăți, pentru că ei doar acceptă lucrarea Sa și nu vin în contact cu umanitatea normală a lui Hristos. Omul nu este în stare să renunțe la noțiunile sale despre Dumnezeu și, în schimb, Îl examinează intens; acest lucru se datorează faptului că omul se concentrează numai pe aspectul Său și nu este în stare să-I recunoască esența pe baza lucrării și a cuvintelor Sale. Dacă omul își închide ochii la apariția lui Hristos sau evită să discute despre umanitatea Sa și vorbește numai despre divinitatea Lui, a cărei lucrare și cuvinte sunt inaccesibile oricărui om, atunci noțiunile omului vor scădea cu jumătate, chiar și în măsura în care toate dificultățile omului vor fi rezolvate. În timpul lucrării Dumnezeului întrupat, omul nu-L poate tolera și este plin de numeroase noțiuni despre El, iar cazurile de împotrivire și neascultare sunt comune. Omul nu poate tolera existența lui Dumnezeu, nu poate arăta toleranță față de umilința și discreția lui Hristos, nici nu poate ierta esența lui Hristos, care se supune Tatălui ceresc. De aceea, El nu poate rămâne cu omul pentru veșnicie după ce Își termină lucrarea, pentru că omul nu dorește să-L lase să trăiască alături de el. Dacă omul nu-I poate arăta indulgență în timpul perioadei Sale de lucru, atunci cum ar putea să-L tolereze ca să trăiască alături de el după ce Și-a împlinit lucrarea de slujire, în timp ce-l urmărește treptat cum experimentează cuvintele Sale? Nu ar cădea atunci mulți din cauza Lui? Omul Îi permite doar să lucreze pe pământ; aceasta este cea mai mare extindere a indulgenței omului. Dacă nu ar fi fost lucrarea Sa, omul L-ar fi alungat de pe pământ cu mult timp în urmă, deci, cât de puțină indulgență ar arăta el odată ce lucrarea Sa este terminată? Atunci, omul nu L-ar condamna și tortura până la moarte? Dacă nu ar fi numit Hristos, atunci nu ar putea să lucreze printre oameni; dacă nu ar lucra cu identitatea lui Dumnezeu Însuși, ci, în schimb, ar lucra doar ca un om normal, atunci omul nu ar tolera ca El să rostească o singură propoziție, cu atât mai puțin

ar tolera câtuși de puțin din lucrarea Sa. Deci, nu poate purta decât această identitate cu El în lucrarea Sa. În felul acesta, lucrarea Sa este mai puternică decât dacă nu ar fi făcut astfel, căci toți sunt dispuși să se supună unei identități mari și statornice. Dacă nu ar fi purtat identitatea lui Dumnezeu Însuși, pe măsură ce lucra sau apărea ca Dumnezeu Însuși, atunci El nu ar fi avut ocazia să întreprindă deloc lucrarea. În ciuda faptului că El are esența lui Dumnezeu și ființa lui Hristos, omul nu s-ar îmblânzi și nu I-ar permite să lucreze cu ușurință printre oameni. El poartă identitatea lui Dumnezeu Însuși în lucrarea Sa; deși o astfel de lucrare este de zeci de ori mai puternică decât cea făcută fără o astfel de identitate, omul nu Îi este totuși supus în întregime, pentru că omul se supune numai statutului Său, nu și esenței Sale. Dacă așa stau lucrurile, atunci, poate, într-o bună zi, când Hristos va coborî de la postul Său, ar putea omul să-L lase să rămână în viață măcar pentru o zi? Dumnezeu este dispus să trăiască pe pământ cu omul, astfel încât El să poată vedea efectele pe care le va produce lucrarea întreprinsă de mâna Sa în anii care urmează. Cu toate acestea, omul nu este în stare să-I tolereze prezența nici măcar pentru o zi, astfel că El nu a putut decât să renunțe. Este deja cea mai mare extindere a indulgenței și harului omului de a-I permite lui Dumnezeu să întreprindă printre oameni lucrarea pe care ar trebui să o întreprindă și să-Și îndeplinească lucrarea de slujire. Deși aceia care au fost cuceriți personal de El Îi arată o astfel de grație, ei, totuși, Îi permit să rămână doar până când lucrarea Sa se va termina și nicio clipă în plus. Dacă așa stau lucrurile, ce este cu acele persoane pe care El nu le-a cucerit? Nu este motivul pentru care omul Îl tratează astfel pe Dumnezeu întrupat, pentru că El este Hristos cu învelișul unui om normal? Dacă ar fi avut numai divinitatea, nu și o umanitate normală, atunci dificultățile omului nu ar fi fost rezolvate cu cea mai mare ușurință? Omul recunoaște fără tragere de inimă divinitatea Sa și nu manifestă niciun interes

față de învelișul Său de om obișnuit, în ciuda faptului că esența Sa este exact aceea a lui Hristos, care Se supune voinței Tatălui ceresc. Ca atare, nu putea decât să-Și anuleze lucrarea de a fi printre oameni, de a împărtăși cu ei atât bucuriile, cât și necazurile, deoarece omul nu mai putea să-I tolereze existența.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

2. Importanța întrupării lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele

Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de

care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. Deși ceea ce vede omul în această zi este un Dumnezeu asemenea omului, un Dumnezeu cu un nas și doi ochi, un Dumnezeu obișnuit, în cele din urmă, El vă va arăta că dacă acest om n-ar exista, cerul și pământul ar trece printr-o schimbare teribilă; dacă acest om n-ar exista, cerurile s-ar tulbura, pământul s-ar cufunda în haos, iar toată omenirea ar trăi în mijlocul foametei și a ciumei. El vă va arăta că dacă

Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să vă mântuiască în zilele de pe urmă, atunci Dumnezeu ar fi distrus de mult timp omenirea întreagă în iad; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci ați fi veșnic conducători ai păcătoșilor și ați fi cadavre pentru totdeauna. Trebuie să știți că dacă acest trup n-ar fi existat, toată omenirea s-ar confrunta cu o calamitate inevitabilă și i-ar fi imposibil să scape de pedeapsa mult mai aspră pe care Dumnezeu o aplică omenirii în zilele de pe urmă. Dacă acest trup obișnuit nu s-ar fi născut, ați fi cu toții într-o stare în care implorați pentru viața voastră fără să fiți capabili să trăiți sau să vă rugați pentru moartea voastră, fără să puteți muri; dacă acest trup nu ar fi existat, atunci nu ați putea să câștigați adevărul și să veniți înaintea tronului lui Dumnezeu astăzi, ci, mai degrabă, ați fi pedepsiți de Dumnezeu din cauza păcatelor voastre cumplite. Știați că dacă n-ar fi fost reîntruparea lui Dumnezeu, nimeni nu ar avea o șansă la mântuire; și dacă nu ar fi existat venirea acestui trup, Dumnezeu ar fi încheiat de mult epoca veche? Dat fiind acest fapt, mai sunteți capabili să respingeți a doua întrupare a lui Dumnezeu? Din moment ce puteți trage multe foloase de pe urma acestui om obișnuit, de ce nu L-ați accepta cu dragă inimă?

Lucrarea lui Dumnezeu este un lucru pe care nu-l poți înțelege. Dacă nu poți să îți dai seama pe deplin dacă alegerea ta este corectă și nici nu poți să știi dacă lucrarea lui Dumnezeu va reuși, atunci de ce să nu îți încerci norocul și să vezi dacă acest om obișnuit ți-ar putea fi de mare ajutor și dacă El a săvârșit într-adevăr o lucrare minunată? Cu toate acestea, trebuie să îți spun că pe vremea lui Noe, oamenii mâncau și beau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie într-o asemenea măsură, că a devenit de nesuportat pentru Dumnezeu să fie martor, astfel că a trimis un mare potop pentru a distruge omenirea, cruțându-i doar pe cei opt membri ai familiei lui Noe și tot soiul de păsări și animale. În zilele de pe urmă, însă, cei cruțați de Dumnezeu sunt toți cei care I-au fost credincioși până la sfârșit. Deși

ambele epoci au fost timpuri de mare corupție de nesuportat pentru Dumnezeu ca martor, iar omenirea în ambele epoci a devenit atât de coruptă și a negat faptul că Dumnezeu era Domnul lor, Dumnezeu a distrus doar oamenii din vremea lui Noe. Omenirea din ambele epoci I-a provocat lui Dumnezeu multă mâhnire, dar, cu toate acestea, El a rămas răbdător cu oamenii din zilele de pe urmă până acum. De ce este astfel? V-ați întrebat niciodată de ce? Dacă nu știți, atunci permiteți-Mi să vă spun. Motivul pentru care Dumnezeu le poate oferi har oamenilor în zilele de pe urmă nu este pentru că aceștia sunt mai puțin corupți decât oamenii din vremea lui Noe sau pentru că și-au arătat pocăința în fața lui Dumnezeu și cu atât mai puțin datorită faptului că tehnologia din zilele de pe urmă este atât de avansată încât Dumnezeu nu Se poate îndupleca să distrugă oamenii. Mai degrabă, Dumnezeu are de săvârșit o lucrare într-un grup de oameni în zilele de pe urmă și că Dumnezeu va face El Însuși această lucrare în întruparea Sa. Mai mult decât atât, Dumnezeu va alege o parte din acest grup ca să devină obiect al mântuirii Lui, fructul planului Său de gestionare (planului de mântuire), și îi va aduce pe acești oameni în epoca următoare. Drept urmare, indiferent cum, acest preț plătit de Dumnezeu a fost pregătit în întregime pentru lucrarea pe care întruparea Lui o va face în zilele de pe urmă. Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este

nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

Toată lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este făcută prin intermediul acestui om obișnuit. El îți va oferi totul ție și, mai mult, El va putea decide totul în legătură cu tine. Poate un asemenea om să fie așa cum credeți voi că e: un om atât de simplu încât să nu fie demn de a fi menționat? Nu este adevărul Lui suficient pentru a vă convinge în totalitate? Mărturia faptelor Lui nu este suficientă pentru a vă convinge în totalitate? Sau calea pe care El o aduce nu este vrednică să fie urmată? La urma urmelor, ce vă determină să-L urâți, să-L alungați și să-L evitați? Acest om este Cel care exprimă adevărul, acest om este Cel care furnizează adevărul și acest om este Cel care vă oferă o cale pe care să o urmați. Este oare posibil ca voi încă să nu fiți capabili să găsiți urmele lucrării lui Dumnezeu în aceste adevăruri? Fără lucrarea lui Isus, omenirea nu ar fi putut să coboare de pe cruce, iar fără întruparea de astăzi, cei care au coborât de pe cruce nu ar putea să câștige niciodată aprobarea lui Dumnezeu sau să intre în epoca nouă. Fără venirea acestui om obișnuit, voi nu ați fi avut niciodată ocazia de a vedea adevăratul chip al lui Dumnezeu și nici nu ați fi fost calificați să o faceți, pentru că voi sunteți toți obiecte care ar fi trebuit să fie distruse cu mult timp în urmă. Datorită celei de-a doua întrupări ale lui Dumnezeu, El v-a iertat și v-a arătat milă. Cu toate acestea, cuvintele pe care trebuie să vi le transmit în final sunt tot acestea: acest om obișnuit, care este întruparea lui Dumnezeu, este de o importanță vitală

pentru voi. Acesta este lucrul minunat pe care Dumnezeu l-a săvârșit deja în rândul oamenilor.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări câtă vreme ești incapabil să primești adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată să primească viața. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea. Îți mai spun că, dacă te împotrivești lui Hristos al zilelor de pe urmă și Îl respingi pe Hristos al zilelor de pe urmă, nu va fi nimeni altcineva care să suporte consecințele în numele tău. Mai mult decât atât,

începând cu această zi, nu vei mai avea o altă șansă să câștigi aprobarea lui Dumnezeu; chiar dacă încerci să te ispășești, nu vei mai privi niciodată chipul lui Dumnezeu. Deoarece Cel căruia I te împotrivești nu este un om, ceea ce respingi nu este o ființă firavă, ci Hristos. Știi care vor fi consecințele acestui lucru? Nu vei fi făcut o greșeală mică, ci vei fi comis o crimă îngrozitoare. Astfel, sfătuiesc pe toată lumea să nu își arate colții în fața adevărului sau să critice cu nepăsare, deoarece doar adevărul îți poate aduce viața și nimic altceva în afară de adevăr nu îți poate permite să renaști și să privești chipul lui Dumnezeu din nou.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

3. Diferența dintre lucrarea Dumnezeului întrupat și lucrarea Duhului

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu începe o nouă etapă a lucrării în zilele de pe urmă. El va dezvălui chiar mai mult din firea Lui, și nu va fi compasiunea și iubirea din timpul lui Isus. Din moment ce are o nouă lucrare de făcut, această nouă lucrare va fi însoțită de o nouă fire. Deci, dacă această lucrare ar fi făcută de Duh – dacă Dumnezeu nu devenea trup și, în schimb, Duhul vorbea direct

prin intermediul tunetului, astfel încât omul nu avea niciun mod de a intra în contact cu El, ar putea omul să-I cunoască firea? Dacă ar fi doar Duhul care ar face lucrarea, atunci omul nu ar avea niciun mod de a ajunge să cunoască firea lui Dumnezeu. Oamenii pot contempla firea lui Dumnezeu cu proprii ochi doar atunci când El devine trup, când Cuvântul apare în trup și Își exprimă întreaga fire prin trup. Dumnezeu realmente și cu adevărat trăiește printre oameni. El este tangibil; omul chiar poate să interacționeze cu firea Sa, să interacționeze cu ceea ce are și este El; doar în acest mod poate omul să ajungă cu adevărat să Îl cunoască.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care

poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei

vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului.

Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște

și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu. Aceasta este făcută pentru a face cunoscută autoritatea Dumnezeului întrupat, pentru a face cunoscute rezultatele obținute de către lucrarea cuvântului și pentru a face cunoscut că Duhul a venit în trup și demonstrează autoritatea Lui prin judecarea omului prin cuvânt. Deși trupul Său este forma exterioară a unei umanități obișnuite și normale, rezultatele pe care le obțin cuvintele Lui îi arată omului că El este plin de autoritate, că El este Dumnezeu Însuși și că vorbele Lui sunt exprimarea lui Dumnezeu Însuși. Prin aceasta, înseamnă că întregii umanități îi este arătat că El este Însuși Dumnezeu, că El este Dumnezeu Însuși care a devenit trup, că El nu va fi ofensat de nimeni și că nimeni nu poate depăși judecata Lui prin cuvânt și nicio forță a întunericului nu poate triumfa asupra autorității Sale. Omul I se supune Lui în întregime pentru că El este Cuvântul devenit trup, datorită autorității Sale și datorită judecății Lui prin cuvânt. Lucrarea adusă de către trupul Său omenesc este autoritatea pe care El o deține. Motivul pentru care El devine trup se datorează faptului că trupul poate, de asemenea, să dețină autoritate, iar El este capabil să îndeplinească lucrarea în omenire, într-o manieră concretă, astfel încât aceasta este vizibilă și tangibilă pentru om. Această lucrare este mult mai realistă decât lucrarea făcută direct de Duhul lui Dumnezeu, care deține întreaga autoritate, iar rezultatele sale sunt, de asemenea, evidente. Acest lucru se datorează faptului că trupul omenesc al lui Dumnezeu poate vorbi și lucra într-un mod concret. Forma exterioară a trupului Său nu deține nicio autoritate și poate fi abordată de om, în timp ce esența Lui are autoritate, dar autoritatea Sa nu este vizibilă pentru nimeni. Când El vorbește și lucrează, omul nu poate

detecta existența autorității Sale; acest lucru Îi înlesnește realizarea unei lucrări de o natură concretă. Toată această lucrare concretă poate obține rezultate. Chiar dacă niciun om nu-și dă seama că El deține autoritate sau nu vede că El nu trebuie să fie ofensat, ori nu-I vede mânia, El atinge rezultatele dorite ale cuvintelor Sale prin autoritatea Lui voalată, prin mânia Sa ascunsă și prin cuvintele pe care El le spune deschis. Cu alte cuvinte, prin tonul glasului Său, asprimea discursului Său și toată înțelepciunea cuvintelor Sale, omul este complet convins. În felul acesta, omul se supune cuvântului lui Dumnezeu întrupat care, aparent, nu are nicio autoritate, îndeplinind, prin aceasta, scopul lui Dumnezeu de a mântui omul. Acesta este un alt aspect al semnificației întrupării Sale: pentru a vorbi într-un mod mai realist și pentru a permite ca realitatea cuvintelor Sale să aibă un efect asupra omului, astfel încât omul să poată mărturisi puterea cuvântului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă această lucrare nu ar fi făcută prin intermediul întrupării, nu ar obține nici cele mai mici rezultate și nu ar fi capabilă să-i mântuiască pe deplin pe oamenii păcătoși. Dacă Dumnezeu nu ar deveni trup, El ar rămâne Duhul care este atât nevăzut, cât și de neatins pentru om. Deoarece omul este o creatură a trupului, el și Dumnezeu aparțin unor lumi diferite și au naturi diferite. Duhul lui Dumnezeu este incompatibil cu omul, care este din trup și, pur și simplu, nu există nicio cale de a stabili relații între ei, fără a menționa că omul este incapabil să se transforme într-un duh. Dată fiind situația, Duhul lui Dumnezeu trebuie să devină o ființă creată pentru a-Și face lucrarea inițială. Dumnezeu poate și să urce în cel mai înalt loc și să Se umilească pe Sine pentru a deveni o creatură umană, făcând lucrarea printre oameni și trăind în mijlocul lor, însă omul nu poate să urce în cel mai înalt loc și să devină un duh și, chiar mai puțin, poate el să coboare în cel mai de jos loc. De aceea Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și îndeplini lucrarea. În mod similar, în timpul

primei întrupări, numai trupul omenesc al lui Dumnezeu ar putea răscumpăra omul prin răstignirea Lui, în timp ce Duhul lui Dumnezeu nu ar fi avut cum să fie răstignit ca o jertfă de păcat pentru om. Dumnezeu a putut deveni trup în mod direct pentru a sluji ca jertfă de păcat pentru om, dar omul nu a putut să urce direct la cer ca să ia jertfa de păcat pe care Dumnezeu i-a pregătit-o. Acestea fiind spuse, tot ceea ce este posibil ar fi să-I cerem lui Dumnezeu să alerge, de câteva ori, înainte și înapoi, între Cer și pământ, nu să-l ridice la cer pe om ca să ia această mântuire, căci omul a căzut și, în plus, omul nu ar putea, pur și simplu, să urce la cer, cu atât mai puțin să obțină jertfa de păcat. De aceea a fost necesar ca Isus să vină printre oameni și să facă personal lucrarea care, pur și simplu, nu putea fi îndeplinită de om. De fiecare dată când Dumnezeu devine trup, este din necesitate absolută. Dacă oricare dintre etape ar fi putut fi îndeplinită direct de către Duhul lui Dumnezeu, El nu ar fi fost supus înjosirii de a fi întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al

caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se afle în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a

celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după

acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

4. Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și,

prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

(Pasaj selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa

normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate, iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror

credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

Omul este netulburat de credința sa lipsită de griji în Dumnezeu și crede în Dumnezeu oricum îi place. Acesta este unul dintre „drepturile și libertățile omului", în privința căruia nimeni nu se poate amesteca, deoarece oamenii cred în propriul lor Dumnezeu și nu în Dumnezeul altcuiva; este propria lor proprietate privată și aproape toată lumea are o astfel de proprietate privată. Oamenii consideră această proprietate drept o comoară prețioasă, dar pentru Dumnezeu nu există nimic mai josnic sau nevrednic, deoarece nu există nicio indicație mai clară despre opoziția față de Dumnezeu decât această proprietate privată a omului. Faptul că Dumnezeu devine un trup cu o formă tangibilă și care poate fi văzut și atins de către om se datorează lucrării Dumnezeului întrupat. El nu este un Duh fără formă, ci un trup pe care omul poate să-l vadă și cu care poate să intre în contact. Cu toate acestea, majoritatea Dumnezeilor în care cred oamenii sunt zeități lipsite de trup, care sunt fără formă, care au, de asemenea, o formă liberă. În felul acesta, Dumnezeul întrupat a devenit dușmanul majorității celor care cred în Dumnezeu, iar cei care nu pot accepta faptul întrupării lui Dumnezeu au devenit, în mod similar, adversarii lui Dumnezeu. Omul are noțiuni nu din cauza modului său de gândire sau din cauza răzvrătirii sale, ci din cauza acestei proprietăți private a omului. Din cauza acestei proprietăți, majoritatea oamenilor mor și acest Dumnezeu nedeslușit care nu poate fi atins, nu poate fi văzut și care, în realitate, nu există, este Cel care ruinează viața omului. Viața omului este confiscată nu de către Dumnezeul întrupat, cu atât mai puțin de către Dumnezeul din cer, ci de Dumnezeul propriei închipuiri a omului. Singurul motiv pentru care

Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate

experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt

compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și

un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza

Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de

către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolul. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu, într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se

împotrivește deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de tratat sau schimbat decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și învingerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui

Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, restabilind astfel respectul inițial față de Dumnezeu în inima omului cucerit și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei creaturi a lui Dumnezeu. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul din domeniul Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul din domeniul Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit

pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea neascultării Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o

bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să

vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu

implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală,

ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar

Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este implementată de dragul întregii omeniri și este îndreptată către întreaga omenire. Cu toate că este lucrarea Lui în trup, ea este încă îndreptată către întreaga omenire; El este Dumnezeul întregii omeniri și El este Dumnezeul tuturor ființelor create și

necreate. Deși lucrarea Sa în trup este într-o sferă limitată, iar obiectul acestei lucrări este, de asemenea, limitat, de fiecare dată când El devine trup pentru a-Și face lucrarea, El alege un obiect al lucrării Sale, care este reprezentativ în cel mai înalt grad. El nu selectează un grup de oameni simpli și neînsemnați pe care să lucreze, ci alege în schimb, ca obiect al lucrării Sale, un grup de oameni capabili să fie reprezentanții lucrării Sale în trup. Acest grup de oameni este ales pentru că sfera lucrării Sale în trup este limitată și este pregătit în special pentru trupul Său întrupat și este ales, în mod special, pentru lucrarea Sa în trup. Selecția lui Dumnezeu cu privire la obiectele lucrării Sale nu este neîntemeiată, ci făcută conform principiului: obiectul lucrării trebuie să fie de folos lucrării lui Dumnezeu în trup și trebuie să fie capabil să reprezinte întreaga omenire. De exemplu, evreii au putut să reprezinte întreaga omenire în acceptarea răscumpărării personale a lui Isus, iar chinezii pot să reprezinte întreaga omenire în acceptarea cuceririi personale a Dumnezeului întrupat. Există o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către evrei și există, de asemenea, o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către poporul chinez în acceptarea cuceririi personale a lui Dumnezeu. Nimic nu dezvăluie semnificația răscumpărării mai mult decât lucrarea de răscumpărare făcută printre evrei și nimic nu dezvăluie mai mult îndeplinirea și succesul lucrării de cucerire decât lucrarea de cucerire care se săvârșește în rândul poporului chinez. Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu întrupat par să se adreseze doar unui mic grup de oameni, dar, de fapt, lucrarea Sa în acest grup mic este lucrarea întregului univers, iar cuvântul Său este îndreptat spre întreaga omenire. După ce lucrarea Sa în trup ajunge la sfârșit, cei care Îl urmează vor începe să răspândească lucrarea pe care a făcut-o El printre ei. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel

încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și

vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării de Dumnezeu în trup reprezintă lucrarea Lui din întreaga epocă, și nu reprezintă o anumită perioadă, ca lucrarea omului. Și, astfel, sfârșitul lucrării ultimei Sale întrupări nu înseamnă că lucrarea Lui a ajuns complet la sfârșit, căci lucrarea Lui în trup reprezintă întreaga epocă, și nu reprezintă doar perioada în care El Își face lucrarea în trup. Numai că El Își încheie lucrarea întregii epoci în timpul în care El este în trup, după care ea se răspândește în toate locurile. După ce Dumnezeul întrupat Își împlinește lucrarea Sa de slujire, El va încredința lucrarea Sa viitoare celor care Îl urmează. În felul acesta, lucrarea Lui din întreaga epocă va fi purtată neîncetat. Lucrarea întregii epoci a întrupării va fi considerată completă doar odată ce ea s-a răspândit în întregul univers. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare. Acest Dumnezeu întrupat îndeplinește mai întâi un pas al lucrării care nu se potrivește noțiunilor omului, după care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului. Scopul lucrării este cucerirea omului. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu nu se potrivește noțiunilor omului, pe lângă care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului și, astfel, omul dezvoltă chiar și mai multe puncte de vedere critice despre El. El doar face

lucrarea de cucerire printre oameni care au nenumărate noțiuni despre El. Indiferent de modul în care ei Îl tratează, odată ce El Și-a împlinit lucrarea Sa de slujire, toți oamenii vor fi devenit obiectul stăpânirii Sale. Faptul acestei lucrări nu este reflectat doar în rândul poporului chinez, ci reprezintă și modul în care întreaga omenire va fi cucerită. Efectele care sunt obținute asupra acestor oameni sunt un precursor al efectelor care vor fi obținute asupra întregii omeniri, iar efectele lucrării pe care El o face în viitor vor depăși chiar și efectele asupra acestor oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în trup nu implică o mare ostentație, nici nu este împrejmuită de obscuritate. Este reală și actuală și este o lucrare în care unu și cu unu fac doi. Nu este ascunsă de nimeni și nici nu înșală pe nimeni. Ceea ce oamenii văd sunt lucruri reale și autentice, iar ceea ce câștigă omul este adevăr real și cunoaștere. Când se termină lucrarea, omul va avea o nouă cunoaștere despre El, iar cei care caută cu adevărat nu vor mai avea nicio noțiune despre El. Acesta nu este doar efectul lucrării Sale asupra poporului chinez, ci reprezintă și efectul lucrării Sale în cucerirea întregii omeniri, căci nimic nu este mai folositor pentru lucrarea de cucerire a întregii omeniri decât acest trup, lucrarea acestui trup și tot ce este al acestui trup. Ele sunt folositoare lucrării Sale astăzi și lucrării Sale în viitor. Acest trup va cuceri întreaga omenire și va câștiga întreaga omenire. Nu există o lucrare mai bună prin care întreaga omenire Îl va vedea pe Dumnezeu, Îl va asculta și-L va cunoaște pe Dumnezeu. Lucrarea făcută de către om reprezintă doar o sferă limitată, iar când Dumnezeu Își face lucrarea, El nu vorbește unei anumite persoane, ci vorbește întregii omeniri și tuturor celor care acceptă cuvintele Lui. Sfârșitul pe care El îl proclamă este sfârșitul întregii omeniri, nu doar sfârșitul unei anumite persoane. El nu oferă nimănui un tratament special, nici nu victimizează pe nimeni, iar El lucrează pentru și vorbește cu întreaga omenire. Prin urmare, acest Dumnezeu întrupat a clasat deja

întreaga omenire după natură, a judecat deja întreaga omenire și a stabilit o destinație potrivită pentru întreaga omenire. Deși Dumnezeu face lucrarea Sa doar în China, de fapt, El a hotărât deja lucrarea întregului univers. El nu poate aștepta până când lucrarea Lui se va răspândi în întreaga omenire, înainte de a-Și face cuvântările și aranjamentele Sale pas cu pas. Oare nu ar fi prea târziu? Acum, El este pe deplin capabil să completeze lucrarea viitoare în avans. Deoarece Cel care lucrează este Dumnezeu în trup, El face o lucrare nelimitată într-o sferă limitată, iar apoi îl va face pe om să-și îndeplinească datoria pe care trebuie să o îndeplinească; acesta este principiul lucrării Sale. El poate trăi cu omul doar pentru o vreme și nu poate însoți omul până când lucrarea întregii ere nu este încheiată. Tocmai pentru că El este Dumnezeu, El Își prezice lucrarea viitoare în avans. După aceea, El va clasifica întreaga omenire după natură, prin cuvintele Sale, iar omenirea va intra în lucrarea Sa pas cu pas, potrivit cuvintelor Sale. Nimeni nu va scăpa și toți trebuie să practice potrivit cu aceasta. Așadar, în viitor, epoca va fi ghidată de către cuvintele Lui și nu va fi ghidată de către Duh.

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate creaturile doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează

personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este neascultător față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei creații, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și real, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să

împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și I se împotrivesc Lui nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate creaturile Sale, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul

lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

5. Cele două întrupări încheie semnificația întrupării

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât

mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă. După aceea, lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi ajuns în întregime la sfârșit. După a doua întrupare, El nu va deveni trup, a treia oară, pentru lucrarea Sa. Căci întreaga Sa gestionare va fi ajuns la sfârșit. Întruparea zilelor de pe urmă va fi câștigat pe deplin poporul Său ales, iar umanitatea din zilele de pe urmă va fi fost, în totalitate, clasificată după fel. El nu va mai face lucrarea de mântuire și nici nu Se va întoarce la trup pentru a îndeplini orice altă lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după

moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului,

adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și real, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai real trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai real trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa

întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să elimine complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. După gen, unul este de gen masculin și celălalt de gen feminin, întregind astfel semnificația întrupării lui Dumnezeu a fost întregită și risipind e noțiunile greșite ale omului despre Dumnezeu: Dumnezeu poate deveni atât de sex masculin cât și feminin, și, în esență, Dumnezeul întrupat este fără gen. El a făcut atât bărbatul cât și femeia, iar pentru El nu există divizare de gen. În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu

întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de

cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe

deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai substanța din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Dacă în acest stadiu Dumnezeu întrupat îndură greutăți sau efectuează lucrarea Sa de slujire, El face acest lucru pentru a întregi sensul întrupării, pentru că aceasta este ultima întrupare a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi întrupat doar de două ori. Nu poate fi o a treia oară. Prima întrupare a fost masculină, a doua feminină și, astfel, imaginea trupului lui Dumnezeu este întregită în mintea omului; în plus, cele două întrupări au terminat deja lucrarea lui Dumnezeu în trup. Prima dată, Dumnezeu întrupat a posedat umanitate normală, pentru a întregi sensul întrupării. De această dată El posedă, de asemenea, umanitate normală, dar sensul acestei întrupări este diferit: este mai profund și lucrarea Lui este de o importanță mai profundă. Motivul pentru care Dumnezeu a devenit trup încă o dată este pentru a întregi sensul întrupării. Când Dumnezeu a încheiat pe deplin această etapă a lucrării Sale, întregul sens al întrupării, care este lucrarea lui Dumnezeu în trup, va fi completă și nu va mai fi nicio altă lucrare spre a fi făcută în trup. Adică, de acum încolo, Dumnezeu nu va mai intra vreodată în trup pentru a-Și face lucrarea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Cele două întrupări încheie semnificația întrupării

(Pasaj selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus

S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă. În acele vremuri, Isus, făcându-Și lucrarea, era numit unicul Fiu, iar „Fiu" implică genul masculin. De ce nu este menționat unicul Fiu și în această etapă actuală? Deoarece cerințele lucrării au necesitat o schimbare a genului, față de cel al lui Isus. La Dumnezeu, nu există nicio distincție a genului. El Își realizează lucrarea cum dorește și în realizarea ei nu întâmpină nicio restricție, ci este cu atât mai liber. Cu toate acestea, fiecare etapă a lucrării își are propria semnificație practică. Dumnezeu S-a întrupat de două ori, și este evident că întruparea Sa din timpul zilelor de pe urmă este pentru ultima oară. A venit să-Și facă toate faptele cunoscute. Dacă în această etapă, El nu S-ar întrupa pentru a realiza în mod personal lucrarea la care omul să fie martor, omul s-ar agăța întotdeauna de ideea că Dumnezeu este doar bărbat, nu femeie. Înainte de asta, toată omenirea credea că Dumnezeu ar putea să fie doar bărbat și că o femeie nu ar putea fi numită Dumnezeu deoarece toată omenirea considera că bărbații au autoritate asupra femeilor. Oamenii credeau că nicio femeie nu-și poate asuma autoritatea, doar bărbații puteau să o facă. În plus, spuneau chiar că bărbatul este capul femeii și că ea trebuie să i se supună și să nu se ridice deasupra lui. În vremuri trecute, când se spunea că bărbatul este capul femeii, acest lucru se referea la Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe – nu la bărbatul și femeia așa cum fuseseră creați de Iahve la început. Bineînțeles, femeia trebuie să se supună și să-și iubească soțul, iar un soț trebuie să învețe să hrănească și să-și susțină familia. Acestea sunt legile și decretele

expuse de Iahve, pe care omenirea trebuie să le respecte în viața de pe pământ. Iahve i-a spus femeii: „Dorința ta va fi pentru soțul tău, iar el va stăpâni peste tine”. A vorbit astfel doar pentru ca omenirea (adică, atât bărbatul, cât și femeia) să poată duce vieți normale sub stăpânirea lui Iahve și pentru ca viețile oamenilor să aibă o structură și să nu iasă din ordinea corectă. Așadar, Iahve a creat reguli adecvate pentru modul în care ar trebui să acționeze bărbatul și femeia, deși doar cu privire la toate ființele care trăiesc pe pământ, și nu aveau nicio legătură cu trupul întrupat al lui Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să fie la fel ca făpturile create de El? Cuvintele Sale au fost direcționate doar către omenirea creației Sale; El a stabilit reguli pentru bărbat și femeie pentru ca omenirea să ducă vieți normale. La început, când Iahve a creat omenirea, El a făcut două tipuri de ființe umane, atât bărbați, cât și femei; astfel, întruparea Sa a fost, de asemenea, diferențiată, fie în bărbat, fie în femeie. El nu a decis privitor la lucrarea Sa în funcție de cuvintele pe care le-a spus lui Adam și Evei. Cele două dăți în care S-a întrupat au fost stabilite în întregime potrivit gândirii Sale din vremea când a creat omenirea pentru prima oară; adică, El a realizat lucrarea celor două întrupări ale Sale în funcție de bărbatul și femeia de dinainte de a fi corupți. Dacă omenirea ar lua cuvintele spuse de Iahve către Adam și Eva, care fusese ademenită de șarpe, și le-ar aplica lucrării întrupării lui Dumnezeu, nu ar trebui Isus, de asemenea, să-Și iubească soția cum s-ar cuveni? Astfel, Dumnezeu ar mai fi Dumnezeu? Și așa stând lucrurile, ar mai putea El să-Și realizeze lucrarea? Dacă ar fi rău ca întruparea lui Dumnezeu să fie femeie, atunci nu ar fi fost, de asemenea, o eroare de cea mai mare magnitudine ca Dumnezeu să fi creat femeia? Dacă oamenii încă mai cred că ar fi greșit ca Dumnezeu să Se întrupeze ca femeie, atunci Isus, care nu S-a însurat și nu putea astfel să-Și iubească soția, nu ar fi în greșeală la fel de mult ca întruparea prezentă? Fiindcă

folosești cuvintele spuse Evei de către Iahve pentru a măsura adevărul întrupării lui Dumnezeu în zilele de azi, atunci trebuie să folosești cuvintele spuse de Iahve lui Adam pentru a-L judeca pe Domnul Isus care S-a întrupat în Epoca Harului. Nu sunt la fel aceste lucruri? Fiindcă iei măsura Domnului Isus potrivit bărbatului care nu a fost ademenit de către șarpe, atunci nu poți judeca adevărul întrupării de azi în funcție de femeia care a fost ademenită de șarpe. Acest lucru ar fi nedrept! A-L măsura astfel pe Dumnezeu dovedești că ești lipsit de rațiune. Când Iahve S-a întrupat de două ori, genul trupului Său avea legătură cu bărbatul și femeia care nu au fost ademeniți de șarpe; în conformitate cu bărbatul și femeia care nu fuseseră ademeniți de șarpe, S-a întrupat El de două ori. Să nu crezi că bărbăția lui Isus a fost la fel ca cea a lui Adam care a fost ademenit de șarpe. Cei doi nu au nicio legătură, iar cei doi sunt bărbați de naturi diferite. Cu siguranță nu este posibil ca bărbăția lui Isus să dovedească că El este capul tuturor femeilor, și nu și al tuturor bărbaților? Nu este El regele tuturor iudeilor (atât bărbați, cât și femei)? El este Dumnezeu Însuși, nu doar capul femeii, ci și capul bărbatului. El este Domnul tuturor viețuitoarelor și capul tuturor viețuitoarelor. Cum ai putea stabili că bărbăția lui Isus este simbolul capului femeii? Nu ar fi asta o hulire? Isus este un bărbat care nu a fost corupt. El este Dumnezeu; El este Hristos; El este Domnul. Cum ar putea El să fie un bărbat precum Adam care a fost corupt? Isus este trupul purtat de cel mai sfânt Duh al lui Dumnezeu. Cum ai putea spune că El este un Dumnezeu care posedă bărbăția lui Adam? În acel caz, nu ar fi fost toată lucrarea lui Dumnezeu greșită? Ar fi încorporat Iahve în Isus bărbăția lui Adam care a fost ademenit de către șarpe? Întruparea din acest moment nu este o altă instanță a lucrării lui Dumnezeu întrupat care este diferit în gen de Isus, dar care este ca El în natură? Încă mai îndrăznești să spui că Dumnezeu întrupat n-ar putea fi femeie deoarece femeia a fost

prima care a fost ademenită de către șarpe? Încă îndrăznești să spui că, deoarece femeia este cea mai necurată și sursa coruperii omenirii, Dumnezeu nu S-ar putea întrupa ca femeie? Îndrăznești să continui să spui că „femeia se va supune întotdeauna bărbatului și nu poate niciodată să-L manifeste sau să-L reprezinte direct pe Dumnezeu”? Nu ai înțeles în trecut, dar poți continua acum să hulești lucrarea lui Dumnezeu, mai ales a întrupării lui Dumnezeu? Dacă acest lucru nu îți este clar, mai bine ai grijă ce spui, ca nu cumva prostia și ignoranța ta să fie dezvăluite și urâțenia ta demascată. Să nu crezi că înțelegi totul. Îți spun că tot ceea ce ai văzut și experimentat este insuficient pentru ca tu să înțelegi chiar și a mia parte a planului Meu de gestionare (planul mântuirii). Deci, de ce acționezi așa de arogant? Puținul tău talent și cunoștințele minime pe care le ai sunt insuficiente pentru ca Isus să le folosească măcar o singură secundă în lucrarea Sa! Câtă experiență ai, de fapt? Ceea ce ai văzut și tot ceea ce ai auzit în viața ta și ceea ce ți-ai imaginat sunt mai puțin decât lucrarea pe care Eu o fac într-o singură clipă! Ai face bine să nu cauți nod în papură. Poți să fii cât de arogant vrei, dar nu ești decât o viețuitoare, nici măcar egalul unei furnici! Tot ceea ce duci în burtă e mai puțin decât ceea ce are o furnică în burta sa! Să nu crezi că, doar fiindcă ai obținut niște experiență și ai vechime, asta îți dă dreptul să gesticulezi cu frenezie și să te fălești. Oare experiența și vechimea ta nu sunt rezultatul cuvintelor pe care Eu le-am rostit? Crezi că le-ai dobândit prin propria ta muncă și sudoare? Astăzi, vezi că M-am întrupat, și doar din acest motiv ești plin de concepte și, din ele, de noțiuni nenumărate. Dacă nu ar fi fost întruparea Mea, chiar dacă ai fi avut talente deosebite, nu ai fi avut atâtea concepte; și nu din acestea se nasc noțiunile tale? Dacă Isus nu S-ar fi întrupat prima oară, ai fi aflat oare de întrupare? Oare nu datorită primei întrupări care ți-a dat cunoștințele, ai imprudența să încerci să judeci a doua întrupare? De ce, în loc să urmezi

ascultător, supui treaba asta studiului? Dacă ai intrat în curentul acesta și ai venit înaintea lui Dumnezeu întrupat, ți-ar permite El oare să-L cercetezi? Poți să cercetezi istoria propriei tale familii, dar dacă încerci să cercetezi „istoria familiei" lui Dumnezeu, ți-ar permite Dumnezeul de astăzi să faci un asemenea studiu? Nu ești orb? Nu arunci dispreț asupra ta?

Dacă doar lucrarea lui Isus ar fi fost făcută, fără a fi completată de lucrarea din această etapă a zilelor de pe urmă, omul s-ar agăța mereu de noțiunea că doar Isus este unicul Fiu al lui Dumnezeu, anume, că Dumnezeu are doar un fiu și că oricine vine după aceea cu un alt nume nu va fi unicul Fiu al lui Dumnezeu, cu atât mai puțin Dumnezeu Însuși. Omul are noțiunea că oricine care slujește ca jertfă de păcat sau care își însușește putere în numele lui Dumnezeu și răscumpără toată omenirea este unicul Fiu al lui Dumnezeu. Există unii care cred că, atâta vreme cât Cel care vine este bărbat, El poate fi considerat a fi unicul Fiu al lui Dumnezeu și reprezentantul Acestuia. Sunt chiar și unii care spun că Isus este Fiul lui Iahve, unicul Său Fiu. Nu sunt exagerate astfel de noțiuni? Dacă această etapă a lucrării nu ar fi realizată în epoca finală, atunci, față de Dumnezeu, întreaga omenire ar fi învăluită sub o umbră întunecată. Dacă așa ar sta lucrurile, bărbatul s-ar considera mai important decât femeia, iar femeia nu ar mai putea niciodată să-și țină capul sus și atunci nici măcar o singură femeie n-ar mai putea fi mântuită. Oamenii cred mereu că Dumnezeu e bărbat și, în plus, că El a disprețuit întotdeauna femeia și că nu-i va oferi mântuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, nu ar fi adevărat că toate femeile, care au fost create de Iahve și care au fost, de asemenea, corupte, nu ar avea niciodată șansa de a fi mântuite? Atunci, nu ar fi fără sens ca Iahve să fi creat femeia, adică, să o fi creat pe Eva? Și nu ar pieri femeia pentru veșnicie? Din acest motiv, etapa lucrării din zilele de pe urmă este realizată pentru a mântui întreaga omenire, nu doar femeia. Dacă cineva ar crede că,

dacă Dumnezeu S-ar întrupa ca femeie, ar fi doar de dragul de a mântui femeia, atunci acel cineva ar fi cu adevărat nechibzuit!

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani. Lucrarea din această etapă este realizată pe fundația lucrării din Epoca Harului. Dacă aceste două etape ale lucrării nu ar avea legătură, atunci de ce răstignirea nu ar fi repetată în această etapă? De ce nu port Eu păcatele omului? Eu nu am fost conceput de Duhul Sfânt și nici nu port păcatele omului prin răstignire; mai degrabă, sunt aici pentru a-l mustra pe om direct. Dacă nu aș fi făcut lucrarea judecării și mustrării omului după răstignire, iar acum nu aș veni prin conceperea Duhului Sfânt, atunci nu aș fi apt să-l mustru pe om. Tocmai pentru că sunt una cu Isus pot să vin direct

pentru a-l mustra și a-l judeca pe om. Lucrarea de la această etapă este clădită în întregime pe lucrarea din etapa precedentă. De aceea, doar acest gen de lucrare îl poate aduce pe om, pas cu pas, la mântuire. Isus și cu Mine venim din același Duh. Deși trupurile noastre nu au legătură, Duhurile noastre sunt unul și același; deși ceea ce facem și lucrarea pe care o realizăm nu sunt la fel, Noi ne asemănăm în esență; trupurile Noastre au forme diferite, dar acest lucru se datorează schimbării epocii și a diferitelor cerințe ale lucrării Noastre; lucrările Noastre de slujire nu se aseamănă, deci lucrarea pe care Noi o prezentăm și firile pe care le dezvăluim omului sunt, de asemenea, diferite. Din acest motiv, ceea ce omul vede și înțelege azi este diferit de trecut, lucru care se întâmplă datorită schimbării epocii. Chiar dacă Ei sunt diferiți în gen și în forma trupurilor Lor și nu S-au născut din aceeași familie și cu atât mai puțin în aceeași perioadă, totuși, Duhurile Lor sunt unul. Chiar dacă trupurile Lor nu au același sânge sau înrudire fizică de niciun fel, nu se poate nega faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu în două perioade de timp diferite. Faptul că Ei sunt întrupările lui Dumnezeu reprezintă un adevăr incontestabil. Totuși, Ei nu au aceeași descendență și nu împărtășesc un limbaj uman comun (unul a fost un bărbat care vorbea limba iudeilor, iar celălalt o femeie care vorbește doar chineza). Din aceste motive, Ei au trăit în țări diferite pentru a realiza lucrarea pe care fiecare are datoria s-o facă și, de asemenea, în perioade de timp diferite. În ciuda faptului că Ei sunt același Duh, au aceeași esență, nu există asemănări absolute între învelișul trupurilor Lor. Tot ceea ce împărtășesc este aceeași umanitate, dar în ceea ce privește aspectul exterior al trupurilor Lor și circumstanțele nașterii Lor, Ei nu se aseamănă. Aceste lucruri nu influențează deloc lucrarea Lor sau cunoștințele pe care omul le are despre Ei, deoarece, în final, Ei sunt același Duh și nimeni nu Îi poate separa. Deși nu au legături de sânge, întregile lor ființe sunt conduse de Duhurile lor,

care le alocă lucrări diferite în perioade de timp diferite și trupurile Lor aparțin unor descendențe diferite. Duhul lui Iahve nu este tatăl Duhului lui Isus, iar Duhul lui Isus nu este fiul Duhului lui Iahve: sunt unul și același Duh. În mod similar, Dumnezeul întrupat de azi și Isus nu sunt înrudiți prin sânge, ci Ei sunt una, deoarece Duhurile lor sunt una. Dumnezeu poate realiza lucrarea de milă și de bunătate iubitoare, precum și cea de judecată dreaptă și de mustrare a omului, și pe cea de blestemare a omului; iar în final, poate realiza lucrarea de distrugere a lumii și de pedepsire a celor răi. Nu face El toate astea singur? Nu este aceasta omnipotența lui Dumnezeu? A putut și să promulge legi pentru om și să-i dea porunci și a putut și să-i conducă pe primii israeliți în traiul vieții lor pe pământ și să-i îndrume să construiască templul și altare, ținându-i pe toți israeliții sub stăpânirea Sa. Datorită autorității Sale, El a trăit pe pământ cu poporul lui Israel timp de două mii de ani. Israeliții nu au îndrăznit să se răzvrătească împotriva Sa; toți L-au venerat pe Iahve și I-au ascultat poruncile. Astfel a fost lucrarea care a fost realizată mulțumită autorității și omnipotenței Sale. Atunci, în timpul Epocii Harului, Isus a venit pentru a răscumpăra întreaga omenire căzută (și nu doar pe israeliți). El a arătat milă și bunătate iubitoare omului. Isus pe care omul L-a văzut în Epoca Harului era plin de bunătate iubitoare și era mereu iubitor față de om deoarece El venise să mântuiască omenirea de păcat. A putut să-l ierte pe om de păcate până când răstignirea Sa a răscumpărat omenirea complet din păcat. În acea perioadă, Dumnezeu S-a arătat omului cu milă și bunătate iubitoare; adică, El a devenit o jertfă de păcat pentru om și a fost răstignit pentru păcatele omului pentru ca acestea să fie iertate pentru totdeauna. A fost milos, plin de compasiune, răbdător și iubitor. Iar toți cei care L-au urmat pe Isus în Epoca Harului au căutat să fie la fel de răbdători și iubitori în toate lucrurile. Erau îndelung răbdători și nu au ripostat nici măcar când au fost bătuți, blestemați sau loviți cu pietre.

Dar, în timpul etapei finale, acest lucru nu mai poate fi așa. Lucrarea lui Isus și a lui Iahve nu au fost complet la fel, deși Ei aveau un singur Duh. Lucrarea lui Iahve nu a pus capăt epocii, ci a îndrumat-o, aducând viața omenirii pe pământ, iar lucrarea de astăzi este de a-i cuceri pe cei din neamurile care au fost profund corupte și de a conduce nu doar aleșii lui Dumnezeu din China, ci întregul univers și toată omenirea. Poate ți se pare că această lucrare este realizată doar în China, dar, de fapt, a început deja să se extindă și în străinătate. De ce oare oamenii din afara Chinei caută adevărata cale în mod repetat? Deoarece Duhul a început deja să lucreze, iar cuvintele rostite astăzi sunt direcționate spre oamenii din întregul univers. Cu aceasta, jumătate din lucrare este deja realizată. De la crearea lumii până în prezent, Duhul lui Dumnezeu a pus această lucrare măreață în mișcare și, în plus, a realizat diferite lucrări în diferite epoci și în rândul diferitelor țări. Oamenii din fiecare epocă văd o fire diferită a Sa, care este dezvăluită în mod natural prin diferitele lucrări pe care El le realizează. El este Dumnezeu, plin de milă și bunătate iubitoare; El este jertfa de păcat pentru om și păstorul omului; dar El este, de asemenea, judecata, mustrarea și blestemul omului. El a putut conduce omul să trăiască pe pământ timp de două mii de ani și, de asemenea, a putut răscumpăra omenirea coruptă din păcat. Astăzi, El poate să cucerească omenirea, care nu-L cunoaște, și să o facă să se prosterneze sub imperiul Lui pentru ca toată lumea să I se supună complet. În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte, tratarea și emondarea. Iar pentru

cei care sunt alungați, El este pedeapsă și răzbunare. Spune-Mi, nu este Dumnezeu atotputernic? El poate realiza orice și toată lucrarea, nu doar răstignirea așa cum îți imaginezi. Îl subestimezi prea mult pe Dumnezeu! Crezi că tot ceea ce poate face El este să răscumpere întreaga omenire prin răstignire și asta e tot? Și după aceea, tu Îl vei urma în ceruri pentru a mânca fructe din pomul vieții și pentru a bea din râul vieții?… Ar putea fi așa de simplu? Spune-mi, ce ai realizat tu? Ai tu viața lui Isus? Ai fost într-adevăr răscumpărat de El, dar răstignirea a fost lucrarea lui Isus Însuși. Ce datorie ai îndeplinit ca ființă creată? Exprimi doar pietate exterioară, dar nu Îi înțelegi calea. Așa Îl manifești tu? Dacă nu ai atins viața lui Dumnezeu sau nu ai văzut întregimea firii Sale drepte, atunci nu poți pretinde că ești o persoană care are viață și nu ești demn să treci prin poarta Împărăției cerurilor.

Dumnezeu nu este doar un Duh, El Se poate și întrupa; în plus, El este un trup de slavă. Isus, deși nu L-ați văzut, a fost mărturisit de israeliți – de iudeii din acele vremuri. A fost la început un trup în carne și oase, dar după ce a fost răstignit, El a devenit un trup de slavă. El este Duhul atotcuprinzător și poate realiza lucrarea în fiecare loc. El poate fi Iahve sau Isus sau Mesia; în final, El poate deveni, de asemenea, Dumnezeu Atotputernic. El este dreptate, judecată și mustrare; El este blestem și mânie; dar este și milă și bunătate iubitoare. Toată lucrarea pe care a făcut-o poate să Îl reprezinte. Ce tip de Dumnezeu spui că este El? Tu nu poți să explici. Dacă într-adevăr nu poți să explici, nu ar trebui să ajungi la concluzii despre Dumnezeu. Nu trage concluzia că Dumnezeu este pentru totdeauna un Dumnezeu al milei și al bunătății iubitoare, doar pentru că a realizat lucrarea de răscumpărare într-o etapă. Poți fi sigur că El este doar un Dumnezeu milos și iubitor? Dacă este doar un Dumnezeu milos și iubitor, de ce va pune El capăt epocii în zilele de pe urmă? De ce va trimite

El pe pământ atât de multe dezastre? Potrivit noțiunilor și gândurilor oamenilor, Dumnezeu ar trebui să fie milos și iubitor față de om până la final, ca până și ultimul membru al omenirii să poată fi salvat. Dar de ce, în zilele de pe urmă, trimite El pe pământ niște dezastre atât de mari, cum ar fi cutremurele, molimele, ca să distrugă această omenire rea, care-L vede pe Dumnezeu ca pe un dușman? De ce îl lasă pe om să sufere toate aceste dezastre? În ceea ce privește tipul de Dumnezeu care este El, niciunul dintre voi nu îndrăznește să spună și nimeni nu este capabil să explice acest lucru. Poți fi sigur că El este Duhul? Îndrăznești să spui că El nu este altceva decât trupul lui Isus? Și îndrăznești să spui că El este un Dumnezeu care va fi pentru totdeauna răstignit de dragul omului?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Capitolul 6 Câteva forme de diferențiere pe care ar trebui să le aveți în credința voastră în Dumnezeu

1. Diferențierea între lucrarea lui Dumnezeu și a omului

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși implică lucrarea întregii omeniri și, de asemenea, reprezintă lucrarea unei întregi ere, ceea ce înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu reprezintă fiecare dinamică și tendință a lucrării Duhului Sfânt, în timp ce lucrarea apostolilor vine după lucrarea lui Dumnezeu, urmează din ea și nu conduce era, nici nu reprezintă tendințe ale lucrării Duhului Sfânt în întreaga eră. Ei săvârșesc doar lucrarea pe care oamenii ar trebui să o săvârșească, ceea ce nu are nicio legătură cu lucrarea de gestionare. Lucrarea pe care Dumnezeu o face El Însuși este un proiect din cadrul lucrării de gestionare. Lucrarea omului este doar datoria pe care o îndeplinesc oamenii care sunt folosiți și nu are legătură cu lucrarea de gestionare. În ciuda faptului că ambele sunt lucrarea Duhului Sfânt, datorită diferențelor din identitățile și reprezentările lucrării, există diferențe clare și esențiale între lucrarea proprie a lui Dumnezeu și cea a omului. În plus, amploarea lucrării săvârșite de Duhul Sfânt variază asupra subiecților cu identități diferite. Acestea sunt principiile și sfera lucrării Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea pe care o face Dumnezeu Însuși este în întregime lucrarea pe care intenționează să o facă în planul Său de gestionare (planul mântuirii) și are legătură cu marea gestionare. Lucrarea făcută de om constă în alimentarea experiențelor lor individuale. Constă în găsirea unei noi căi de experiență dincolo de cea umblată de aceia dinainte și în îndrumarea fraților și a surorilor lor sub îndrumarea Duhului Sfânt. Ceea ce oferă acești oameni este experiența lor individuală sau scrierile duhovnicești ale oamenilor

spirituali. Cu toate că acești oameni sunt folosiți de Duhul Sfânt, lucrarea pe care o fac nu are legătură cu marea lucrare de gestionare în planul de șase mii de ani. Ei sunt doar aceia care au fost ridicați de Duhul Sfânt în perioade diferite pentru a conduce oamenii în curentul Duhului Sfânt, până când funcțiile pe care pot să le îndeplinească se vor încheia sau până la sfârșitul vieții lor. Lucrarea pe care o fac ei este doar de a pregăti o cale potrivită pentru Dumnezeu Însuși sau de a continua un anumit aspect al gestiunii lui Dumnezeu Însuși pe pământ. În sine, acești oameni nu sunt în stare să facă lucrarea mai importantă din gestionarea Lui, și nici nu pot să deschidă noi căi, cu atât mai puțin poate oricare dintre ei să încheie toată lucrarea lui Dumnezeu din epoca precedentă. Prin urmare, lucrarea pe care o fac ei reprezintă doar o ființă creată care își îndeplinește rolul, și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu Însuși înfăptuindu-Și lucrarea de slujire. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care o fac ei e diferită de cea făcută de Dumnezeu Însuși. Lucrarea de a vesti o nouă epocă nu este ceva care poate fi făcut de om, în locul lui Dumnezeu. Nu poate fi făcută de nimeni altcineva decât de Dumnezeu Însuși. Toată lucrarea făcută de om constă în îndeplinirea propriei datorii ca ființă creată și este făcută atunci când el este mișcat sau luminat de Duhul Sfânt. Călăuzirea pe care o oferă acești oameni constă în întregime în a-i arăta omului calea practicii în viața de zi cu zi și cum ar trebui să se poarte în armonie cu voia lui Dumnezeu. Lucrarea omului nici nu implică gestionarea lui Dumnezeu, și nici nu reprezintă lucrarea Duhului. De exemplu, lucrarea lui Witness Lee și a lui Watchman Nee a fost de a arăta calea. Fie calea veche sau nouă, lucrarea s-a bazat pe principiul de a rămâne în cadrul Bibliei. Fie că trebuia să restaureze biserica locală sau să o construiască, lucrarea lor a avut de-a face cu înființarea de biserici. Lucrarea pe care au făcut-o a continuat-o pe cea pe care Isus și apostolii Săi au lăsat-o neterminată sau pe care nu au

continuat să o dezvolte în Epoca Harului. Ceea ce au făcut în lucrarea lor a fost să restabilească ceea ce Isus le ceruse, în lucrarea Lui de atunci, generațiilor care au venit după El, cum ar fi să-și acopere capetele, să primească botezul, să frângă pâinea sau să bea vin. S-ar putea spune că lucrarea lor a fost să respecte Biblia și să caute căi în Biblie. Ei nu au făcut niciun fel de noi progrese. Prin urmare, în lucrarea lor se pot vedea doar descoperirea de noi căi în cadrul Bibliei, cât și practici mai bune și mai realiste. Însă, în lucrarea lor nu se poate găsi voia actuală a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin noua lucrare pe care plănuiește să o facă Dumnezeu în zilele de pe urmă. Aceasta este deoarece calea pe care au umblat era încă una veche – nu a existat nicio reînnoire, niciun progres. Ei au continuat să se țină de faptul răstignirii lui Isus, să respecte practica de a le cere oamenilor să se căiască și să-și mărturisească păcatele, să rămână credincioși zicalelor cum că acela care îndură până la final va fi mântuit și că bărbatul este capul femeii și că femeia trebuie să-și asculte soțul și, chiar mai mult, au continuat să se țină de noțiunea tradițională că surorile nu pot să predice, ci doar să fie ascultătoare. Dacă un astfel de stil de conducere ar fi continuat să fie respectat, Duhul Sfânt nu ar fi fost niciodată în stare să îndeplinească o nouă lucrare, să-i elibereze pe oameni de reguli sau să-i conducă într-un ținut al libertății și frumuseții. Prin urmare, această etapă a lucrării, care schimbă epoca, necesită ca Dumnezeu Însuși să lucreze și să vorbească; altfel, niciun om nu poate face lucrul acesta în locul Lui. Până acum, toată lucrarea Duhului Sfânt din afara acestui curent a stagnat și cei care au fost folosiți de Duhul Sfânt au devenit confuzi. Așadar, de vreme ce lucrarea oamenilor folosită de Duhul Sfânt nu seamănă cu lucrarea făcută de Dumnezeu Însuși, identitățile lor și supușii în numele cărora acționează sunt, de asemenea, altfel. Acest lucru se întâmplă deoarece lucrarea pe care intenționează să o facă Duhul Sfânt este diferită și, în acest sens, acelora

care lucrează la fel li se acordă identități și statute diferite. Oamenii folosiți de Duhul Sfânt pot, de asemenea, să facă o lucrare care este nouă și, de asemenea, să elimine o anumită lucrare din epoca anterioară, dar ceea ce fac ei nu poate să exprime firea și voia lui Dumnezeu în noua epocă. Lucrează numai pentru a aboli lucrarea din epoca anterioară, și nu pentru a face o nouă lucrare cu scopul de a reprezenta direct firea lui Dumnezeu Însuși. Astfel, indiferent de cât de multe practici învechite abolesc sau de câte noi practici introduc, ei tot reprezintă omul și ființele create. Totuși, când Dumnezeu Însuși lucrează, nu declară deschis abolirea practicilor din vechea epocă și nu declară direct începutul unei noi epoci. El este direct și simplu în lucrarea Lui. Este sincer în săvârșirea lucrării pe care intenționează să o facă; adică, exprimă direct lucrarea pe care a înfăptuit-o, Își face nemijlocit lucrarea, așa cum a intenționat de la început, exprimându-Și ființa și firea. După cum o vede omul, firea și, de asemenea, lucrarea Lui sunt diferite de cele din epocile trecute. Cu toate acestea, din perspectiva lui Dumnezeu Însuși, aceasta este doar o continuare și o ulterioară dezvoltare a lucrării Sale. Atunci când Dumnezeu Însuși lucrează, Își exprimă cuvântul și aduce noua lucrare în mod direct. Spre deosebire, când omul lucrează, o face prin deliberare și cercetare sau este o extindere a cunoștințelor și sistematizare a practicii bazate pe lucrarea altora. Adică, esența lucrării făcute de om este de a urma o ordine stabilită și de a „umbla pe vechi căi în pantofi noi.” Aceasta înseamnă că până și calea umblată de oamenii folosiți de Duhul Sfânt se bazează pe cea inițiată de Dumnezeu Însuși. Așadar, la urma urmelor, omul este tot om, iar Dumnezeu este tot Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

În Epoca Harului, Isus a grăit de asemenea multe cuvinte și a făcut multe lucrări. Cum a fost El diferit de Isaia? Cum a fost El diferit de

Daniel? A fost El un profet? De ce se spune că este Hristos? Care sunt diferențele dintre ei? Toți erau doar oameni care grăiau cuvinte și cuvintele lor păreau a fi pentru om mai mult sau mai puțin la fel. Toți au grăit cuvinte și au făcut lucrări. Profeții Vechiului Testament au rostit profeții și, în mod similar, și Isus a putut face asta. De ce este oare așa? Deosebirea, aici, se bazează pe natura lucrării. Pentru a discerne această chestiune, nu trebuie să iei în calcul natura trupului, nici nu ar trebui să iei în calcul profunzimea sau superficialitatea cuvintelor lor. Întotdeauna trebuie să iei în calcul în primul rând lucrarea lor și efectele pe care le atinge lucrarea lor în om. Profețiile rostite de profeți la timpul lor nu au alimentat viața omului, iar inspirațiile primite de cei precum Isaia și Daniel erau pur și simplu profeții, și nu calea vieții. Dacă nu ar fi fost revelația directă a lui Iahve, nimeni nu ar fi putut îndeplini acea lucrare, care nu este posibilă pentru muritori. Și Isus a rostit multe cuvinte, dar astfel de cuvinte reprezentau calea vieții din care omul putea găsi o cale de urmat. Cu alte cuvinte, în primul rând, El a putut oferi viață omului, deoarece Isus este viața; în al doilea rând, El a putut inversa deviațiile omului; în al treilea rând, lucrarea Sa a putut să o succeadă pe cea a lui Iahve cu scopul de a continua epoca; în al patrulea rând, El a putut sesiza nevoile interioare ale omului și înțelege ce-i lipsește omului; în al cincilea rând, El a putut să inaugureze o epocă nouă și să o încheie pe cea veche. Din acest motiv Se numește Dumnezeu și Hristos; nu este diferit doar de Isaia, ci și de toți ceilalți profeți. Luați-l pe Isaia drept termen de comparație pentru lucrarea profeților. În primul rând, nu putea oferi viață omului; în al doilea rând, nu putea inaugura o epocă nouă. Lucra sub conducerea lui Iahve și nu pentru a inaugura o epocă nouă. În al treilea rând, cuvintele pe care le rostea erau dincolo de el. Primea revelații direct de la Duhul lui Dumnezeu și alții nu le înțelegeau, nici măcar după ce le ascultau. Aceste puține lucruri sunt suficiente în sine pentru a demonstra că

nu erau mai mult decât niște profeții cuvintele lui, nimic mai mult decât un aspect al lucrării făcute în locul lui Iahve. În orice caz, nu putea să-L reprezinte pe Iahve în totalitate. A fost un rob al lui Iahve, un instrument în lucrarea Lui. Doar lucra în Epoca Legii și în cadrul sferei lucrării lui Iahve; nu a lucrat dincolo de Epoca Legii. Lucrarea lui Isus, dimpotrivă, era diferită. El a depășit sfera lucrării lui Iahve; El a lucrat ca Dumnezeu întrupat și a suferit răstignirea pentru a răscumpăra toată omenirea. Cu alte cuvinte, a făcut o lucrare nouă, în afara celei făcute de Iahve. Aceasta a fost introducerea unei epoci noi. În plus, El putea vorbi despre ceea ce omul nu putea dobândi. Lucrarea Sa era o lucrare în cadrul gestionării lui Dumnezeu și cuprindea întreaga umanitate. Nu Și-a făcut lucrarea doar în câțiva oameni, nici nu era lucrarea Lui menită să conducă un număr limitat de oameni. Cât despre modul în care Dumnezeu S-a întrupat ca om, cum Duhul a transmis revelațiile în acel timp și cum Se pogora Duhul asupra unui om ca să lucreze – acestea sunt chestiuni pe care omul nu le poate vedea sau atinge. Este absolut imposibil ca aceste adevăruri să servească drept dovadă că El este Dumnezeu întrupat. Ca atare, se poate face distincție doar între cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, care sunt tangibile pentru om. Doar acest aspect este real. Aceasta se datorează faptului că ție nu îți sunt vizibile chestiunile Duhului și acestea sunt cunoscute în mod clar doar de Dumnezeu Însuși, și nici chiar trupul întrupat a lui Dumnezeu nu știe totul; poți doar să verifici dacă El este Dumnezeu din lucrarea făcută de El. Din lucrarea Sa, se poate vedea că, în primul rând, El este capabil să deschidă o nouă eră; în al doilea rând, este capabil să ofere viață omului și să-i arate omului calea de urmat. Aceasta este suficient pentru stabilirea faptului că El este Dumnezeu Însuși. Cel puțin, lucrarea pe care o face El poate reprezenta în totalitate Duhul lui Dumnezeu și, dintr-o astfel de lucrare, se poate vedea că Duhul lui Dumnezeu este înăuntrul Lui. Deoarece

lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat a fost îndeosebi pentru a inaugura o nouă epocă, a dirija o lucrare nouă și a deschide un nou tărâm, acestea sunt suficiente ca atare pentru a stabili că El este Dumnezeu Însuși. Așadar, aceasta Îl deosebește pe El de Isaia, Daniel și ceilalți mari profeți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

Trebuie să știți cum să diferențiați lucrarea lui Dumnezeu de lucrarea omului. Ce poți vedea în lucrarea omului? Există multe elemente ale experienței omului în lucrarea sa; ceea ce exprimă omul este ceea ce este el. Lucrarea lui Dumnezeu, de asemenea, exprimă ce este El; dar ființa Lui e diferită cea a omului. Ființa omului reprezintă experiența și viața lui (ceea ce omul experimentează sau întâlnește în viața lui sau filosofiile de viață pe care le are), iar oamenii care trăiesc în medii diferite exprimă ființe diferite. Indiferent dacă ai sau nu experiențe sociale, iar ceea ce trăiești și experimentezi de fapt în familia ta poate fi văzut în ceea ce exprimi, tu nu poți vedea în lucrarea lui Dumnezeu întrupat dacă El are sau nu experiențe sociale. El cunoaște foarte bine substanța omului și poate revela toate tipurile de practici legate de toate tipurile de persoane. El se pricepe și mai bine la revelarea firilor corupte și a comportamentelor răzvrătite ale oamenilor. El nu trăiește printre oamenii lumii, dar El este conștient de natura muritorilor și de corupția oamenilor lumii. Aceasta este ființa Sa. Deși El nu are de-a face cu lumea, El cunoaște regulile lumii, deoarece El înțelege natura umană pe deplin. El știe despre lucrarea Duhului pe care ochii omului nu o pot vedea și pe care urechile omului nu o pot auzi, atât pe cea de azi, cât și pe cea din trecut. Aceasta include înțelepciunea care nu este o filosofie de viață și miracole care sunt greu de pătruns pentru oameni. Aceasta este ființa Lui, care a fost dezvăluit oamenilor și, de asemenea, ascuns de oameni. Ceea ce exprimă El nu este ființa unei persoane

extraordinare, ci atributele inerente și ființa Duhului. El nu cutreieră lumea, dar știe totul despre aceasta. El contactează „antropoizii” care nu au cunoștințe sau înțelegere, dar El exprimă cuvinte care sunt mai mărețe decât cunoașterea și deasupra celor mai mari oameni. El trăiește într-un grup de oameni obtuzi și amorțiți care sunt lipsiți de umanitate și care nu înțeleg convențiile și viața omenirii, dar El poate cere omenirii să trăiască umanitatea normală și, în același timp, să dezvăluie baza și umanitatea inferioară a omenirii. Toate acestea sunt ființa Lui, mai măreață decât ființa oricărei persoane în carne și oase. Pentru El, nu este necesar să experimenteze o viață socială complicată, greoaie și sordidă pentru a săvârși lucrarea pe care trebuie să o săvârșească și să dezvăluie complet substanța coruptă a omenirii. O viață socială sordidă nu edifică trupul Său. Lucrarea și cuvintele Lui dezvăluie doar nesupunerea omului și nu îi oferă omului experiența și lecțiile pentru a face față lumii. El nu trebuie să cerceteze societatea sau familia omului atunci când îi oferă omului viață. Expunerea și judecarea omului nu sunt o expresie a experienței trupului Lui; este dezvăluirea Sa a caracterului nedrept al omului după ce a știut despre nesupunerea omului multă vreme și despre corupția detestată a omenirii. Lucrarea pe care El o săvârșește are în întregime scopul de a dezvălui omului firea Lui și de a-Și exprima ființa. Doar El poate face această lucrare; nu este ceva ce poate fi săvârșit de o persoană în carne și oase.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este reprezentativă pentru experiența trupului Lui; lucrarea pe care omul o săvârșește este reprezentativă pentru experiența sa. Toată lumea vorbește despre experiența personală. Dumnezeu poate exprima adevărul direct, în timp ce omul poate exprima doar experiența care corespunde cu experimentarea adevărului.

Lucrarea lui Dumnezeu nu are reguli și nu este supusă restricțiilor temporale sau geografice. El poate exprima ce este El oricând, oriunde. El lucrează după cum dorește. Lucrarea omului are condiții și context; fără ele, el ar fi incapabil să lucreze și să-și exprime cunoștințele cu privire la Dumnezeu sau experiența lui referitoare la adevăr. Pentru a putea să-ți dai seama dacă un lucru este lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului, trebuie pur și simplu să compari diferențele dintre cele două.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Dumnezeu devine trup doar pentru a conduce epoca și a pune în mișcare o nouă lucrare. Este necesar să înțelegeți acest punct. Acest lucru este mult diferit de funcția omului, iar cele două nu pot fi menționate într-o suflare. Omul trebuie să fie antrenat și desăvârșit o perioadă lungă de timp înainte de a putea fi folosit la realizarea lucrării, iar felul umanității care este necesar este de un ordin deosebit de înalt. Omul nu trebuie doar să poată susține rațiunea umanității normale, ci trebuie să mai înțeleagă încă multe dintre principiile și regulile care guvernează comportamentul său față de ceilalți și, în plus, trebuie să se angajeze în a studia chiar mai mult despre înțelepciunea și cunoștințele etice ale omului. Acesta este lucrul cu care omul ar trebui să fie dotat. Cu toate acestea, nu este astfel pentru Dumnezeu devenit trup, căci lucrarea Lui nici nu reprezintă omul, nici nu este lucrarea lui; este, mai degrabă, o expresie directă a ființei Sale și o aplicare directă a lucrării pe care El trebuie s-o facă. (Desigur, lucrarea Lui este îndeplinită la momentul potrivit, nu la întâmplare sau în mod arbitrar, și e începută atunci când este timpul să-Și împlinească lucrarea de slujire.) El nu participă la viața sau la lucrarea omului, adică, umanitatea Lui nu este dotată cu niciuna dintre acestea (deși acest lucru nu-I afectează lucrarea). El doar Își împlinește lucrarea de slujire atunci când este timpul ca El să facă astfel;

indiferent de statutul Său, El, pur și simplu, înaintează hotărât cu lucrarea pe care trebuie s-o facă. Orice știe omul și oricare ar fi părerea omului despre El, lucrarea Lui este în întregime neatinsă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (3)”

Lucrarea omului rămâne într-un anumit registru și este limitată. O persoană poate doar săvârși lucrarea unei anumite etape și nu poate săvârși lucrarea întregii ere – altfel, ar conduce oamenii în mijlocul regulilor. Lucrarea omului se poate aplica doar unui anumit interval sau unei anumite etape. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului are propria sferă. Nimeni nu poate compara lucrarea omului cu lucrarea lui Dumnezeu. Căile de practică ale omului și cunoștințele lui referitoare la adevăr sunt toate aplicabile într-o anumită sferă. Nu se poate spune că drumul pe care omul pășește este în totalitate dorința Duhului Sfânt, deoarece omul poate doar să fie luminat de Duhul Sfânt și nu poate fi umplut complet de Duhul Sfânt. Lucrurile pe care omul le poate experimenta sunt incluse toate în sfera umanității normale și nu pot depăși șirul de gânduri din mintea umană obișnuită. Toți cei care pot trăi realitatea adevărului experimentează în cadrul acestei sfere. Atunci când ei experimentează adevărul, este mereu o experiență a vieții umane obișnuite, luminată de Duhul Sfânt; nu este o cale de a experimenta care deviază de la viața umană normală. Ei experimentează adevărul fiind luminați de Duhul Sfânt pe baza trăirii vieților lor umane. Mai mult decât atât, acest adevăr diferă de la om la om, iar profunzimea sa este legată de starea omului. Se poate spune doar că acea cale pe care merg ei este viața umană normală a cuiva care urmărește adevărul și poate fi numită calea parcursă de un om normal, luminat de Duhul Sfânt. Nu se poate spune că acea cale pe care calcă este calea pe care merge de Duhul Sfânt. În experiența umană normală, deoarece oamenii care urmează adevărul nu sunt la fel, nici lucrarea Duhului Sfânt nu este la fel.

În plus, deoarece mediile pe care oamenii le experimentează și gama lor de experiențe nu sunt la fel și din cauza amestecului minții și gândurilor lor, experiența lor este amestecată în proporții diferite. Fiecare persoană înțelege un adevăr în funcție de natura sa diferită, individuală. Înțelegerea lor a sensului real al adevărului nu este completă și reprezintă doar unul sau mai multe aspecte ale acestuia. Sfera adevărului pe care îl experimentează omul diferă de la om la om conform condițiilor fiecărei persoane. În acest mod, cunoașterea aceluiași adevăr, așa cum este exprimat de către oameni diferiți, nu este aceeași. Cu alte cuvinte, experiența omului are întotdeauna limitări și nu poate reprezenta complet voia Duhului Sfânt și nici lucrarea omului nu poate fi percepută drept lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă ceea ce este exprimat de om corespunde foarte mult cu voia lui Dumnezeu și chiar dacă experiența omului este foarte aproape de lucrarea de desăvârșire pe care Duhul Sfânt o săvârșește. Omul nu poate fi decât slujitorul lui Dumnezeu și să săvârșească lucrarea pe care Dumnezeu i-o încredințează. Omul poate exprima cunoștințe doar sub luminarea Duhului Sfânt și adevăruri dobândite din experiențele sale personale. Omul nu este calificat și nu îndeplinește condițiile pentru a fi emisarul Duhului Sfânt. El nu are dreptul de a spune că lucrarea sa este lucrarea lui Dumnezeu. Omul are principiile lucrării omului și toți oamenii au experiențe diferite și condiții care variază. Lucrarea omului include toate experiențele lui sub luminarea Duhului Sfânt. Aceste experiențe pot doar să reprezinte ființa omului și nu reprezintă ființa lui Dumnezeu sau voia Duhului Sfânt. Prin urmare, nu se poate spune că acea cale pe care merge omul este calea parcursă de către Duhul Sfânt, deoarece lucrarea omului nu poate reprezenta lucrarea lui Dumnezeu, iar lucrarea omului și experiența lui nu sunt voia completă a Duhului Sfânt. Lucrarea omului este predispusă a se încadra în reguli, iar metoda lui de lucru este ușor limitată la un domeniu de aplicabilitate și nu

poate conduce oamenii către o cale liberă. Majoritatea adepților trăiesc într-o sferă limitată, iar modul lor de a experimenta este, de asemenea, limitat la această sferă. Experiența omului este întotdeauna limitată; metoda lucrării lui este, de asemenea, limitată la câteva tipuri și nu poate fi comparată cu lucrarea Duhului Sfânt sau cu lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Acest lucru se întâmplă deoarece experiența omului, în cele din urmă, este limitată. Cu toate acestea, Dumnezeu Își săvârșește lucrarea și aceasta nu este restricționată de reguli; indiferent de cum este săvârșită, nu este limitată la o singură metodă. Nu există niciun fel de reguli în lucrarea lui Dumnezeu – toată lucrarea Lui este eliberată și liberă. Indiferent de cât timp petrece omul urmându-L pe El, nu poate rezuma nicio lege care guvernează metodele lucrării lui Dumnezeu. Deși lucrarea Lui are principii ferme, este săvârșită mereu în feluri noi, are întotdeauna evoluții noi și este inaccesibilă omului. Într-un singur interval, Dumnezeu ar putea avea diferite tipuri de lucrări și moduri diferite de a conduce oamenii, făcând astfel încât oamenii să aibă mereu intrări și schimbări noi. Nu poți discerne legile lucrării Lui, deoarece El lucrează mereu în moduri noi și doar așa pot adepții lui Dumnezeu să nu devină restricționați de reguli. Lucrarea lui Dumnezeu Însuși evită întotdeauna noțiunile oamenilor și le contracarează. Doar aceia care Îl caută și Îl urmează pe El cu inima curată pot avea firile transformate și pot trăi liber, nesupuși regulilor sau înfrânați de vreo noțiune religioasă. Lucrarea omului are cerințe de la ceilalți pe baza propriei lui experiențe și a ceea ce el însuși poate înfăptui. Standardul acestor cerințe este limitat la o anumită sferă, iar metodele de practică sunt, de asemenea, foarte limitate. Astfel, adepții trăiesc inconștient în cadrul acestei sfere limitate; și, pe măsură ce timpul trece, aceste lucruri devin reguli și ritualuri. Dacă lucrarea unei anumite perioade este condusă de cineva care nu a trecut prin desăvârșirea personală a lui Dumnezeu și nu a primit judecata, adepții lui

vor deveni bigoți și experți în împotrivirea față de Dumnezeu. Drept urmare, dacă o persoană este un lider calificat, acea persoană trebuie să fi fost supusă judecății și să fi acceptat desăvârșirea. Cei care nu au fost supuși judecății, chiar dacă poate au lucrarea Duhului Sfânt, exprimă doar lucruri neclare și ireale. Cu timpul, ei vor conduce oamenii către reguli neclare și supranaturale. Lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește nu este în acord cu trupul omului. Ea nu este în acord cu gândurile omului, ci contraatacă noțiunile omului; nu este întinată cu niște culori religioase nedeslușite. Rezultatele lucrării lui Dumnezeu nu pot fi obținute de cineva care nu a fost desăvârșit de El; ele sunt peste puterea de gândire a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

2. Diferențierea între lucrarea Duhului Sfânt și cea a duhurilor rele

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoștințe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

Trebuie să înțelegi ce lucruri vin de la Dumnezeu și ce lucruri vin de la Satana. Ceea ce vine de la Dumnezeu îți oferă viziuni din ce în ce mai clare și te apropie tot mai mult de Dumnezeu; împărtășești o dragoste sinceră cu frații și surorile tale, ești capabil să dai dovadă de apreciere față de povara

lui Dumnezeu și să ai o inimă iubitoare de Dumnezeu, care nu se domolește. Există un drum înainte pe care să mergi. Ceea ce vine de la Satana te face să pierzi viziunile și tot ce ai avut înainte; te înstrăinezi de Dumnezeu, nu ai nicio dragoste pentru frații și surorile tale și ai o inimă plină de ură. Devii deznădăjduit, nu-ți mai dorești să trăiești viața bisericească, iar inima ta iubitoare de Dumnezeu nu mai există. Aceasta este lucrarea Satanei și, de asemenea, consecința provocată de lucrarea duhurilor rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 22

Lucrarea Duhului Sfânt este o formă de îndrumare proactivă și de luminare pozitivă. Nu permite oamenilor să fie pasivi. Le aduce mângâiere, le oferă credință și tărie sufletească și le permite să continue opera de desăvârșire a lor de către Dumnezeu. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii pot să intre în mod activ; ei nu sunt pasivi sau forțați, ci acționează din proprie inițiativă. Când Duhul Sfânt lucrează, oamenii sunt bucuroși și harnici și doritori, doritori să se supună și fericiți să se umilească. Chiar dacă sunt îndurerați și fragili înlăuntrul lor, ei iau decizia să coopereze; ei suferă cu bucurie, pot să se supună și nu sunt pătați de voința umană și, cu siguranță, nici de dorințele și motivațiile umane. Când oamenii experimentează lucrarea Duhului Sfânt, ei sunt mai ales sfinți în sinea lor. Cei care sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt trăiesc iubirea lui Dumnezeu și iubirea fraților și surorilor lor; se desfată cu lucrurile cu care Se desfată Dumnezeu și detestă lucrurile pe care le detestă Dumnezeu. Persoanele care sunt atinse de lucrarea Duhului Sfânt au o umanitate normală, urmăresc în mod constant adevărul și dispun de umanitate. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, starea lor sufletească devine din ce în ce mai bună, iar umanitatea lor devine din ce în ce mai normală și, deși o parte

din cooperarea lor poate fi nesăbuită, motivațiile lor sunt corecte, intrarea lor este pozitivă, ei nu încearcă să cauzeze întreruperi și sunt lipsiți de rea-voință. Lucrarea Duhului Sfânt este normală și reală, Duhul Sfânt lucrează în om potrivit regulilor vieții normale a omului, iar El duce la bun sfârșit luminarea și îndrumarea în oameni, potrivit scopurilor adevărate ale oamenilor obișnuiți. Când Duhul Sfânt lucrează în oameni, El îi îndrumă și îi luminează potrivit nevoilor oamenilor obișnuiți. El le oferă lucruri în funcție de nevoile lor și îi îndrumă și luminează pozitiv în funcție de ceea ce le lipsește și de neajunsurile lor. Lucrarea Duhului Sfânt este de a-i lumina și călăuzi pe oameni în viața reală; doar dacă experimentează cuvintele lui Dumnezeu în viața reală oamenii pot vedea lucrarea Duhului Sfânt. Dacă, în viața de zi cu zi, oamenii au o stare pozitivă și o viață duhovnicească normală, atunci sunt înzestrați cu lucrarea Duhului Sfânt. Într-o asemenea stare, când mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu, ei au credință; când se roagă, sunt inspirați; când înfruntă ceva, nu sunt pasivi; și, pe măsură ce lucrurile se întâmplă, ei pot vedea lecțiile pe care Dumnezeu cere să fie învățate din acele lucruri. Nu sunt pasivi sau slabi și, deși au dificultăți reale, ei sunt dornici să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu.

Ce efecte sunt obținute prin lucrarea Duhului Sfânt? Se poate să fii nesăbuit și lipsit de discernământ, dar Duhul Sfânt doar trebuie să lucreze și va fi credință în tine, iar tu vei simți întotdeauna că nu poți să-L iubești pe Dumnezeu îndeajuns. Vei fi dispus să cooperezi, indiferent cât de mari sunt dificultățile. Lucrurile ți se vor întâmpla și nu îți va fi clar dacă vin de la Dumnezeu sau de la Satana, dar tu vei putea să aștepți și nu vei fi nici, pasiv nici nepăsător. Aceasta este lucrarea normală a Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt lucrează în tine, tot întâmpini dificultăți reale: uneori vei fi făcut să plângi și uneori vor fi lucruri pe care nu le vei putea depăși, dar acesta este

doar o etapă a lucrării obișnuite a Duhului Sfânt. Deși nu ai depășit acele dificultăți și cu toate că în acel moment erai slab și plin de nemulțumiri, după aceea tot ai fost capabil să-L iubești pe Dumnezeu cu absolută credință. Pasivitatea ta nu te poate opri din a avea experiențe normale și, indiferent ce spun alți oameni și cum te atacă, tot ești capabil să-L iubești pe Dumnezeu. În timpul rugăciunii, simți întotdeauna că în trecut erai atât de îndatorat lui Dumnezeu, și hotărăști să-L mulțumești pe Dumnezeu și să renunți la cele trupești oricând întâlnești aceste lucruri din nou. Această putere arată că lucrarea Duhului Sfânt este în tine. Aceasta este starea normală a lucrării Duhului Sfânt.

Care este lucrarea ce vine de la Satana? În lucrarea care vine de la Satana, viziunile din oameni sunt vagi; oamenii sunt lipsiți de umanitatea normală, motivațiile din spatele acțiunilor lor sunt greșite și, deși își doresc să-L iubească pe Dumnezeu, în ei există mereu acuzații, iar aceste acuzații și gânduri interferează constant cu ei, constrângând creșterea vieții lor și oprindu-i din a veni în fața lui Dumnezeu în starea normală. Adică, de îndată ce lucrarea Satanei este în oameni, inimile lor nu mai pot fi împăcate în fața lui Dumnezeu. Asemenea oameni nu mai știu ce să facă cu ei – când văd oameni adunându-se laolaltă, vor să fugă și nu sunt capabili să-și închidă ochii când ceilalți se roagă. Lucrarea duhurilor rele distruge relațiile normale dintre om și Dumnezeu și tulbură viziunile anterioare ale oamenilor sau vechea lor cale de intrare în viață; în inimile lor, ei nu se mai pot apropia niciodată de Dumnezeu și mereu se întâmplă lucruri care îi perturbă și îi înlănțuiesc. Inimile lor nu-și pot găsi pacea, iar ei nu mai au deloc putere să-L iubească pe Dumnezeu și duhurile lor sunt cuprinse de melancolie. Acestea sunt manifestările lucrării Satanei. Manifestările lucrării Satanei sunt: nu poți să te ții tare pe poziție și să depui mărturie, făcându-te să devii o persoană care Îi greșește lui Dumnezeu și care nu are

deloc credință în El. Când Satana intervine, îți pierzi iubirea și credința în Dumnezeul din tine, ești despuiat de o relație normală cu Dumnezeu, nu cauți adevărul sau să te perfecționezi, regresezi, și devii pasiv, te complaci, dai frâu liber păcatului și nu urăști păcatul; în plus, amestecul Satanei te face să devii desfrânat, face ca atingerea lui Dumnezeu să dispară din tine, te face să te plângi de El și să I te opui, ceea ce face să te îndoiești de El; există chiar riscul să Îl părăsești pe Dumnezeu. Toate acestea vin de la Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea Satanei”

Dumnezeu lucrează într-un mod blând, delicat, iubitor și grijuliu, o modalitate care este în mod special măsurată și adecvată. Calea Lui nu te provoacă să simți emoții intense precum: „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac aceasta” sau „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac cealaltă”. Dumnezeu nu-ți dă niciodată acel fel de mentalitate intensă sau sentimente intense care fac lucrurile de nesuportat. Nu-i așa? Chiar și când accepți cuvintele de judecată și mustrare ale lui Dumnezeu, cum te simți atunci? Când simți autoritatea și puterea Lui, cum te simți atunci? Simți că Dumnezeu este divin și de neîncălcat? (Da.) Te simți departe de Dumnezeu în aceste vremuri? Te simți înspăimântat de Dumnezeu? Nu, simți, în schimb, respect înfricoșat față de El. Nu simt oamenii toate aceste lucruri numai ca urmare a lucrării lui Dumnezeu? […]

[…] Dumnezeu lucrează asupra omului, iar acesta este prețuit atât în atitudinea, cât și în inima Lui. Pe de altă parte, Satana prețuiește omul? El nu-l prețuiește. Totul este doar ca să-l rănească pe acesta. Nu-i așa? Atunci când se gândește mult să-l rănească pe om, face acest lucru într-o stare de spirit stăruitoare? (Da.) Deci, când vine vorba de lucrarea lui Satana asupra omului, am acum două fraze care pot descrie amănunțit natura răutăcioasă

și rea a Satanei care vă permite cu adevărat să-i cunoașteți caracterul odios: în abordarea lui față de om, Satana vrea permanent să-l ocupe și să-l posede cu forța, pe fiecare în parte, astfel încât să poată ajunge până la punctul în care îl controlează complet pe om, rănindu-l, astfel încât să poată dobândi această ambiție obiectivă și sălbatică. Ce înseamnă „ocupă cu forța”? Se întâmplă cu sau fără consimțământul tău? Se întâmplă cu sau fără știrea ta? Este complet fără știrea ta! În situațiile în care nu ești conștient, eventual atunci când nu a spus nimic sau nu a făcut nimic, atunci când nu există nicio premisă, niciun context, el există în jurul tău, înconjurându-te. El caută o oportunitate de a exploata, apoi te ocupă forțat, te posedă, atingându-și obiectivul de a te controla și de a te răni în totalitate. Acestea sunt o intenție și un comportament tipic în lupta pentru omenire a Satanei împotriva lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”

Unii oameni spun că Duhul Sfânt lucrează în ei în orice moment. Este imposibil. Dacă ar spune că Duhul Sfânt este întotdeauna cu ei, ar fi realist. Dacă ar spune că gândirea și simțul lor sunt normale în orice moment, ar fi de asemenea realist și ar arăta că Duhul Sfânt este cu ei. Dacă spun că Duhul Sfânt lucrează mereu în ei, că sunt luminați de Dumnezeu și atinși de Duhul Sfânt în fiecare clipă și că dobândesc cunoștințe noi tot timpul, atunci nu este în niciun caz normal! Este de-a dreptul supranatural! Fără o umbră de îndoială, astfel de oameni sunt spirite rele! Chiar și când Duhul lui Dumnezeu intră în trup, sunt momente când El trebuie să mănânce și să Se odihnească – ca să nu mai vorbim despre oameni. Cei care au fost posedați de spiritele rele par să fie lipsiți de slăbiciunea trupului. Ei sunt capabili să se lepede și să renunțe la tot, sunt lipsiți de emoție, în stare să reziste chinului și nu simt nici cea mai mică oboseală, ca și cum ar fi depășit trupul. Nu este acest lucru extrem de supranatural? Lucrarea

spiritelor rele este supranaturală – niciun om nu ar putea atinge astfel de lucruri! Cei lipsiți de discernământ sunt invidioși când văd astfel de oameni: ei spun că au o astfel de vigoare în credința lor în Dumnezeu, că au o credință puternică și că nu arată niciodată nici cel mai mic semn de slăbiciune! De fapt, toate acestea sunt manifestări ale lucrării unui spirit rău. Deoarece oamenii normali au în mod inevitabil slăbiciuni umane; aceasta este starea normală a celor care au prezența Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Lucrarea principală a Duhului Sfânt este luminarea și iluminarea, făcând omul să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu și să intre în cuvintele lui Dumnezeu; adică să călăuzească oamenii în înțelegerea și pătrunderea în adevăr, luminându-i și iluminându-i în mijlocul tuturor încercărilor și circumstanțelor, dându-le posibilitatea să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Desigur, prin diferite persoane, lucruri și obiecte, Duhul Sfânt, de asemenea, îi demască pe oameni, îi emondează, îi disciplinează și îi pedepsește, toate cu scopul de a-i aduce la mântuire. Duhul Sfânt stăpânește peste tot, plănuind tot felul de situații pentru a schimba oameni, desăvârșindu-i. În lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, deși lucrarea Duhului Sfânt este cu multe fațete, ea se preocupă, fără excepție, de mântuire. Chiar dacă lucrarea Duhului Sfânt este ascunsă, și nu pare deloc nepământească în aparență, cei care au experiență înțeleg clar în inimile lor. Dimpotrivă, lucrarea duhurilor rele este fantastic de nepământească, este vizibilă, poate fi simțită și este foarte anormală. Din faptele duhurilor rele, se poate vedea că duhurilor rele le place în mod deosebit să se dezvăluie, sunt incredibil de rele, fără cea mai mică urmă de adevăr. Indiferent cât de mulți ani lucrează duhurile rele asupra unor persoane, firea lor stricată nu se schimbă deloc. Mai degrabă, ele devin din ce în ce mai puțin normale, chiar

pierzându-și rațiunea umană normală. Acesta este rezultatul lucrării duhurilor rele. Acesta este modul în care Satana și duhurile rele de tot felul strică oamenii, îi constrânge și îi înșală. În final, oamenii devin fantome, iar acei oameni care au fost înșelați de duhurile rele sunt predați Satanei și sunt devorați. Lucrarea Duhului Sfânt este toată despre mântuirea omenirii și, cu cât mai multă lucrare a Duhului Sfânt oamenii au, cu atât sunt mai capabili să înțeleagă adevărul; umanitatea lor devine din ce în ce mai normală, și ei devin din ce în mai umani. În cele din urmă, ei vor câștiga mântuirea lui Dumnezeu, devenind persoane în posesia adevărului și a umanității depline. Principalele distincții între lucrarea Duhului Sfânt și cea a duhurilor rele sunt: duhurile rele pot doar să corupă oamenii, să-i constrângă și, în cele din urmă, să-i transforme în fantome; lucrarea Duhului Sfânt îi purifică pe cei stricați spre mântuire, dându-le adevăr și umanitate deplină. Lucrarea Duhului Sfânt îi poate face pe oameni cu adevărat sfinți dintre cei stricați de Satana și socotiți printre duhurile necurate, și se poate spune pur și simplu că îi ia pe aceia care au fost schimbați în demoni de Satana și îi transformă din nou în oameni. Aceasta este diferența între lucrarea Duhului Sfânt și cea a duhurilor rele.

– Părtășia celui de mai sus

Mai jos, haideți să ne uităm la alte diferențe clare între lucrarea variată a duhurilor rele și lucrarea Duhului Sfânt și la modul în care se manifestă ele în mod specific. Duhul Sfânt alege oameni care urmăresc adevărul, care au conștiință și rațiune și care au integritate. Aceștia sunt genul de oameni în care El lucrează. Duhurile rele aleg oameni care sunt șireți și absurzi, care nu au nicio dragoste față de adevăr și care sunt fără conștiință sau rațiune. Astfel sunt oamenii în care lucrează duhurile rele. Ce vedem când îi comparăm pe cei care sunt aleși pentru lucrarea Duhului Sfânt și pe cei care sunt aleși pentru cea a duhurilor rele? Putem vedea că Dumnezeu este sfânt

și drept, că cei care sunt aleși de Dumnezeu urmăresc adevărul și au conștiință și rațiune, că au integritate și iubesc ceea ce este drept. Cei care sunt aleși de duhurile rele sunt vicleni, sunt egoiști și vrednici de dispreț, nu au nicio dragoste față de adevăr, sunt fără conștiință și rațiune și nu urmăresc adevărul. Duhurile rele aleg numai lucruri negative și pe aceia care nu sunt oameni adevărați, de unde vedem că duhurile rele iubesc răutatea și întunericul, că sunt la o milă distanță de cei care urmăresc adevărul și se grăbesc să pună stăpânire pe cei care sunt strâmbi și vicleni, care sunt fermecați de nelegiuire și pot fi vrăjiți ușor. Cei în care duhurile rele aleg să lucreze nu pot fi mântuiți și ei sunt eliminați de Dumnezeu. Când și în ce context lucrează duhurile rele? Acestea lucrează când oamenii s-au îndepărtat de Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Lucrarea duhurilor rele farmecă oamenii și face acest lucru profitând de ocazie când ei păcătuiesc. Atunci când oamenii sunt cei mai slabi, în special când suferă mult în inimile lor, când se simt zăpăciți și confuzi, duhul rău profită de această ocazie pentru a se furișa înăuntru și a-i fermeca și corupe, pentru a semăna discordie între ei și Dumnezeu. Există un timp pentru lucrarea Duhului Sfânt: când oamenii Îl cheamă pe Dumnezeu, când inimile lor se întorc la Dumnezeu, când au nevoie de Dumnezeu, când se căiesc înaintea lui Dumnezeu și când caută adevărul, atunci Duhul Sfânt începe să lucreze în ei. Vezi cum fiecare aspect al lucrării Duhului Sfânt este cu scopul de a mântui omul, cum caută El oportunități pentru a mântui omul, în timp ce duhurile rele caută ocazii de a corupe și de a ademeni oamenii. Duhurile rele sunt vrednice de dispreț și rele, sunt perfide și sinistre, tot ceea ce fac este menit să corupă omul, să-i facă rău și să-l devoreze. Când oamenii sunt în nevoie, când Îl cheamă disperați pe Dumnezeu, când cer mântuirea de la Dumnezeu și când doresc să se apropie de Dumnezeu în inimile lor, Duhul Sfânt li se arată și face lucrarea de mântuire. Dumnezeu este dragoste, iar

duhurile rele sunt ură – este clar asta pentru tine, nu-i așa? Tot ceea ce fac duhurile rele este cu scopul de a devora și a corupe omul, iar tot ce face Duhul Sfânt este pentru dragostea și mântuirea omului. Efectele lucrării Duhului Sfânt sunt de a purifica oamenii, de a-i mântui din stricăciunea lor, de a le permite să se cunoască pe ei înșiși și pe Satana, de a se putea răzvrăti împotriva Satanei, de a fi capabili să urmărească adevărul și de a trăi în cele din urmă asemănarea omului. Duhurile rele corup, pângăresc și leagă oamenii, îi afundă și mai adânc în păcat și aduc dureri din ce în ce mai mari în viețile lor, și astfel că, atunci când duhurile rele lucrează în oameni, ei sunt terminați; în cele din urmă, ei sunt devorați de Satana, ceea ce este rezultatul lucrării duhurilor rele. Efectul lucrării Duhului Sfânt este de a mântui oamenii în cele din urmă, de a-i face să trăiască o viață reală, de a-i face complet liberi și eliberați și de a-i face să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Iată: duhurile rele duc omul către întuneric, îl duc în abis; Duhul Sfânt scoate omul din întuneric, la lumină și la libertate. Lucrarea Duhului Sfânt luminează și îndrumă oamenii, El le dă ocazii, iar când sunt slabi și au păcate, El le aduce mângâiere. El le permite oamenilor să se cunoască pe ei înșiși, le permite să urmărească adevărul și El nu forțează oamenii să facă lucruri, ci îi lasă să-și aleagă singuri calea și, în cele din urmă, îi scoate la lumină. Duhurile rele îi forțează pe oameni să facă lucruri și îi comandă. Tot ceea ce spun ele este fals și îi farmecă pe oameni, îi înșală și îi leagă; duhurile rele nu dau libertate oamenilor, nu le dau posibilitatea să aleagă, îi forțează pe drumul către ruină și, în cele din urmă, îi cufundă mai adânc și mai adânc în păcat, ducându-i la moarte.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

Cea mai evidentă caracteristică a lucrării duhurilor rele este că ea este supranaturală, că vorbele pe care le rostesc duhurile rele sau lucrurile pe care ele le cer oamenilor să le facă sunt anormale, ilogice și chiar trădează

moralitatea de bază a umanității normale și a relațiilor umane și că ele sunt menite să facă nimic altceva decât să-i înșele pe oameni, să-i tulbure și să-i corupă. Când oamenii sunt posedați de duhuri rele, unii simt o mare frică, unii devin anormali, în timp ce alții cad în uluire, iar alții se trezesc incredibil de neliniștiți și incapabili să stea calmi. În orice caz, atunci când oamenii sunt posedați de duhuri rele, se schimbă, devin ceva care nu este nici uman, nici demon, și își pierd umanitatea normală. Acest lucru este suficient pentru a dovedi că esența duhurilor rele este rea și urâtă, ea fiind întocmai esența Satanei. Duhurile rele îi fac pe oameni să le fie silă de ei înșiși și să se disprețuiască și nu au absolut niciun beneficiu sau ajutor pentru oameni. Singurele lucruri pe care Satana și tot felul de duhuri rele sunt capabile să le facă sunt coruperea, rănirea și înghițirea oamenilor.

Principalele tipuri de manifestări ale celor care au lucrarea duhurilor rele (cei care sunt posedați de demoni) sunt:

Primul tip este că duhurile rele spun adeseori oamenilor să facă cutare și cutare lucru, sau să spună cuiva ceva, sau să îndrume pe oameni să spună profeții false.

Al doilea tip este că oamenii adesea vorbesc în așa-numitele „limbi” în rugăciune, pe care nu le înțelege nimeni, și nici chiar vorbitorii înșiși nu le înțeleg. Unii dintre vorbitori pot chiar „interpreta limbile” ei înșiși.

Al treilea tip este că o persoană primește adesea revelații, cu o frecvență foarte mare, când fiind îndrumată într-un fel, când fiind îndrumată în alt fel, într-o stare constantă de neliniște.

Al patrulea tip este că oamenii care au lucrarea duhurilor rele doresc să facă urgent cutare sau cutare lucru, prea nerăbdători să aștepte, nu iau în considerare dacă condițiile o permit, chiar se epuizează în mijlocul nopții, iar comportamentul lor este deosebit de anormal.

Al cincilea tip este că oamenii cu lucrarea duhurilor rele sunt grozav de aroganți, lipsiți de rațiune, și tot discursul lor este condescendent și vine dintr-o poziție de comandă. Ei zăpăcesc oamenii și, ca niște demoni, îi forțează pe oameni să facă lucruri.

Al șaselea tip este că oamenii care au lucrarea duhurilor rele nu sunt în stare să comunice adevărul, cu atât mai puțin să acorde atenție lucrării lui Dumnezeu, Îl sfidează pe Dumnezeu și acționează în mod arbitrar, comițând tot felul de încălcări pentru a distruge ordinea obișnuită a Bisericii.

Al șaptelea tip este că o persoană care are lucrarea duhurilor rele se dă drept altcineva fără niciun motiv sau susține că a fost trimisă de cineva și că oamenii ar trebui s-o asculte. Nimeni nu poate să-și dă seama de unde a venit.

Al optulea tip este că oamenii care au lucrarea duhurilor rele nu au, de obicei, o rațiune normală, și nici nu înțeleg vreun adevăr; ei nu au nicio capacitate de a primi și, de asemenea, nu sunt luminați de Duhul Sfânt, iar ceea ce oamenii văd este că, atunci când primesc lucruri, acești oameni sunt excepțional de absurzi și nu au deloc dreptate.

Al nouălea tip este că oamenii care au lucrarea duhurilor rele acordă o atenție deosebită învățării celorlalți în timpul lucrării, se comportă mereu sălbatic și întotdeauna provoacă perturbări și tulburări; tot ceea ce fac și spun atacă, leagă și corup alte persoane și merg până într-acolo încât să rupă hotărârea oamenilor și să-i facă să devină negativi, astfel încât aceștia să nu se poată ridica înapoi. Ei sunt, pur și simplu, diavoli, care fac rău altora, jucându-se cu unii și devorând pe alții și sunt fericiți în taină atunci când fac ceea ce vor. Acesta este scopul principal al lucrării duhurilor rele.

A zecelea tip este că oamenii care au lucrarea duhurilor rele trăiesc o viață total anormală. Ochii lor radiază o licărire ucigașă, iar cuvintele pe care le rostesc sunt extrem de înspăimântătoare, ca și cum un demon ar fi coborât în lume. Nu există nicio ordine în viața acestui tip de persoane, ele sunt foarte instabile și sunt la fel de imprevizibile ca un animal sălbatic care nu a fost dresat. Ele sunt extrem de repulsive și odioase față de ceilalți. Exact așa arată o persoană pe care au legat-o demonii.

Cele zece tipuri de mai sus sunt expresiile principale ale lucrării duhurilor rele. Orice persoană care afișează una dintre aceste expresii va avea cu siguranță lucrarea duhurilor rele. Mai exact, toți cei care afișează expresiile de mai sus ale lucrării duhurilor rele, indiferent de tipul pe care-l au, sunt oameni care au lucrarea duhurilor rele. O persoană care are lucrarea duhurilor rele deseori îi urăște și se păstrează la distanță de oamenii în care lucrează Duhul Sfânt și care pot avea părtășie despre adevăr. Deseori, cu cât cineva este mai bun, cu atât mai mult vrea să îl atace sau să îl condamne. Cu cât cineva este mai nechibzuit, cu atât mai mult încearcă să se gudure pe lângă el și să îl lingușească, dorind în mod deosebit să intre în contact cu el. Când duhurile rele lucrează, ele confundă întotdeauna adevărul cu falsitatea, spunând că pozitivul este negativ și că negativul este pozitiv. Acestea sunt întocmai faptele duhurilor rele.

– Rânduielile de lucru

Orice duh a cărui lucrare este în mod evident supranaturală este un duh malefic, iar lucrarea și cuvântările oricărui duh care îndeplinește o lucrare supranaturală în oameni este lucrarea unui duh malefic; toate mijloacele prin care lucrează duhurile rele sunt anormale și supranaturale și se manifestă în principal în următoarele șase moduri:

1. Controlul direct al vorbirii oamenilor, ceea ce arată în mod clar că duhul rău vorbește, nu oamenii înșiși vorbesc în mod normal;

2. Sentimentul că duhul rău îi instruiește pe oameni și le ordonă să facă cutare sau cutare lucru;

3. Oamenii care, atunci când sunt într-o cameră, pot spune când cineva urmează să intre;

4. Oamenii care aud adesea voci care vorbesc cu ei pe care alții nu le pot auzi;

5. Oamenii care sunt capabili să vadă și să audă lucruri pe care alții nu pot;

6. Oamenii care sunt mereu agitați, vorbesc cu ei înșiși, și sunt incapabili de o conversație sau interacțiune normală cu oamenii.

Toți cei în care lucrează un duh rău au în mod inevitabil aceste șase manifestări. Ei sunt iraționali, stau ca pe ace, incapabili de o interacțiune normală cu oamenii; e ca și cum ar fi neînduplecați în rațiune și există ceva impersonal și supranatural în ceea ce-i privește. Astfel de oameni au fost posedați de un duh rău sau au un duh rău care lucrează în ei și toată lucrarea duhurilor rele este evidentă și supranaturală. Aceasta este lucrarea cea mai ușor de distins a duhurilor rele. Atunci când cineva este posedat de un duh rău, acesta se joacă cu persoana respectivă, astfel încât ea este complet dată peste cap. Ea devine irațională, ca un zombi, ceea ce demonstrează că, în esență, duhurile rele sunt duhuri rele care corup și devorează oameni. Cuvântările duhurilor rele sunt ușor de distins: cuvântările lor rezumă în totalitate esența lor rea, sunt stagnante, tulburi și rău mirositoare, emană duhoarea morții. Pentru oamenii care sunt de un bun calibru, cuvintele duhurilor rele se simt goale și neinteresante, needificatoare, ca nimic

altceva decât minciuni și vorbe goale, se simt vagi și complicate, ca o încărcătură de absurdități. Acesta este unul din cel mai ușor de distins nonsens al duhurilor rele. Pentru a fermeca oamenii, unele dintre duhurile rele „de grad înalt” pretind a fi Dumnezeu sau Hristos când vorbesc, în timp ce altele pretind a fi îngeri sau figuri celebre. Atunci când vorbesc, aceste duhuri rele sunt specialiste în a imita anumite cuvinte sau expresii ale lui Dumnezeu sau ale tonului lui Dumnezeu, iar oamenii care nu înțeleg adevărul sunt ușor înșelați de astfel de duhuri rele de „grad înalt”. Poporului ales al lui Dumnezeu trebuie să-i fie clar că, în esență, duhurile rele sunt rele și nerușinate și că, chiar dacă sunt duhuri rele de „grad înalt”, ele sunt complet lipsite de adevăr. Duhurile rele, la urma urmei, sunt duhuri malefice, esența duhurilor rele este rea și de același fel cu Satana.

– Rânduielile de lucru

3. Diferențierea între Hristosul adevărat și Hristoșii falși

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt Hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci este acceptată și decisă de Dumnezeu Însuși.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va aduce la iveală lucrarea pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială.

Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este trupul întrupat al lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte) mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Deși Hristos poate să lucreze pe pământ în numele lui Dumnezeu Însuși, El nu vine cu intenția de a le arăta tuturor oamenilor chipul Său în trup. El nu vine pentru ca toți oamenii să-L vadă; El vine să permită omului să fie condus de mâna Sa și, astfel, omul intră în noua epocă. Funcția trupului lui Hristos este pentru lucrarea lui Dumnezeu Însuși, adică pentru lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu pentru a permite omului să înțeleagă pe deplin esența trupului Său. Indiferent de modul în care lucrează, nimic din ceea ce face El nu depășește ceea ce este realizabil trupește. Indiferent de modul în care lucrează, El o face în trup cu o umanitate normală, și nu dezvăluie pe deplin omului adevărata față a lui Dumnezeu. În plus, lucrarea Sa în trup nu este niciodată așa de supranaturală sau de inestimabilă precum o concepe omul. Chiar dacă Hristos Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși în trup și îndeplinește în mod personal lucrarea pe care Dumnezeu Însuși ar trebui să o facă, El nu neagă existența lui Dumnezeu din cer și nici nu-Și proclamă febril propriile fapte. Mai degrabă, rămâne ascuns, umil, în trupul Său. În afară de Hristos, cei care pretind în mod fals că sunt Hristos nu au calitățile Sale. Când se juxtapune împotriva firii arogante și înălțătoare a

falșilor Hristoși, devine evident ce fel de trup are Hristos cu adevărat. Cu cât sunt mai falși, cu atât mai mult astfel de Hristoși falși se dau în spectacol și cu atât mai capabili sunt de a face semne și minuni pentru a înșela omul. Hristoșii falși nu au calitățile lui Dumnezeu; Hristos nu este întinat de vreun element care aparține Hristoșilor falși. Dumnezeu Se întrupează doar pentru a finaliza lucrarea trupului, nu doar pentru a permite pur și simplu oamenilor să-L vadă. Mai degrabă, lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Dacă, în prezent, trebuie să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că vine de la Isus, atunci ar fi vorba despre un fals produs de duhurile rele care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face

minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Există unii care sunt posedați de duhuri rele și strigă în gura mare „Eu sunt Dumnezeu!” Totuși, în cele din urmă, ei sunt descoperiți, căci greșesc în privința lucrului pe care îl reprezintă. Ei îl reprezintă pe Satana și Duhul Sfânt nu le acordă nicio atenție. Oricât de mult te-ai exalta sau oricât de hotărât ai striga, ești tot o ființă creată, și una care îi aparține Satanei. Eu nu strig niciodată „Sunt Dumnezeu, sunt Fiul iubit al lui Dumnezeu!” Dar lucrarea pe care o fac este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să strig? Exaltarea nu este necesară. Dumnezeu Își face singur lucrarea și nu are nevoie ca omul să-I dea un statut sau un titlu onorific: lucrarea Lui Îi reprezentă identitatea și statutul. Înainte de botezul Său, nu era Isus Dumnezeu Însuși? Nu era El întruparea lui Dumnezeu? Cu siguranță nu se poate spune că abia după ce a primit mărturie a devenit singurul Fiu al lui Dumnezeu? Cu mult înainte ca El să-Și înceapă lucrarea, nu exista deja un om pe nume Isus? Tu nu ești în stare să deschizi noi căi sau să reprezinți Duhul. Nu poți exprima lucrarea Duhului sau cuvintele pe care le rostește. Nu ești în stare să faci lucrarea lui Dumnezeu Însuși și pe cea a Duhului ești incapabil să o faci. Înțelepciunea, minunația și caracterul de nepătruns al lui Dumnezeu și întreaga fire prin care Dumnezeu îl mustră pe om – toate

acestea îți depășesc capacitatea de exprimare. Prin urmare, ar fi inutil să încerci să pretinzi a fi Dumnezeu; ai avea numai numele, și nimic din esență. Dumnezeu Însuși a venit, dar nimeni nu-L recunoaște, totuși Își continuă lucrarea și o face astfel în reprezentarea Duhului. Nu contează dacă Îi spui om sau Dumnezeu, Domnul sau Hristos sau dacă Îi spui soră. Însă lucrarea pe care o face El este aceea a Duhului și reprezintă lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Lui nu Îi pasă de numele prin care I se adresează omul. Poate numele acela să-I determine lucrarea? Indiferent de cum Îi spui, în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, El este întruparea Duhului lui Dumnezeu; El reprezintă Duhul, de care este aprobat. Dacă nu ești în stare să faci loc pentru o nouă epocă, să pui capăt celei vechi, să anunți una nouă sau să faci o nouă lucrare, atunci nu poți fi numit Dumnezeu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (1)”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Dacă cineva confundă poporul ales al lui Dumnezeu și spune că el este Hristos, trupul Dumnezeului întrupat, atunci trebuie să ne uităm la substanța și expresia lui, la lucrarea și cuvintele sale și la firea lui dezvăluită, astfel încât să stabilim dacă el este Hristos. Văzând substanța sa din aceste aspecte majore, ne putem asigura dacă el este Dumnezeu întrupat. În primul rând, din aspectul lucrării, ar trebui să vedem că dacă lucrarea Lui este lucrarea lui Dumnezeu, El va fi capabil să exprime cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce are și este Dumnezeu și firea dreaptă a Lui. Dacă ea este lucrarea omului, el poate vorbi doar despre tot ceea ce are și este omul, experiența și înțelegerea omului. El nu poate să vorbească despre tot ceea ce are și este Dumnezeu, despre lucrarea, cerințele și firea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de planul de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și de taina Lui. În al doilea rând, din aspectul cuvântului, există o diferență fundamentală între cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul uman. Cuvântul lui

Dumnezeu reprezintă tot ceea ce are și este Dumnezeu, iar cuvântul omului reprezintă tot ceea ce are și este omul. Cuvântul lui Dumnezeu reprezintă firea lui Dumnezeu. Cuvântul omului reprezintă umanitatea omului. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Cuvântul omului nu este adevărul. El nu aparține adevărului. În al treilea rând, din aspectul firii, lucrarea lui Dumnezeu poate să exprime firea lui Dumnezeu. Lucrarea omului nu poate să exprime firea lui Dumnezeu; ea poate doar să exprime personalitatea omului. Ce are personalitatea omului? Are vreo dreptate, măreție, furie sau adevăr? Personalitatea omului nu are nimic din ceea ce are și este Dumnezeu. Astfel, lucrarea omului nu implică nicio picătură din firea lui Dumnezeu. Este foarte ușor să judecăm din aceste aspecte dacă este cuvântul lui Dumnezeu sau cuvântul omului, lucrarea lui Dumnezeu sau lucrarea omului. Dacă omul nu poate face diferența din aceste aspecte, este ușor să fie derutat de Hristoși falși și antihriști. Dacă poți să faci diferența din aceste trei aspecte, vei putea să stabilești cine este Dumnezeu întrupat și cine nu este. Lucrarea, cuvintele și firea – este cel mai precis mod de a face diferența dintre aceste trei aspecte și de a nu judeca după aparențe exterioare.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

4. Diferențierea între căile adevărate și cele false, și dintre bisericile adevărate și cele false

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Care este principiul cel mai de bază în căutarea adevăratei căi? Trebuie să te uiți dacă lucrarea Duhului Sfânt se află sau nu în această cale, dacă aceste cuvinte sunt expresia adevărului sau nu, cine este mărturisit și ce îți poate aduce. Distincția între adevărata cale și cea falsă necesită câteva aspecte ale cunoștințelor de bază, dintre care cel mai fundamental este acela de a spune dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă acolo. Căci esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul. Deci, în deosebirea dintre adevărata cale și cea falsă, trebuie, mai presus de toate, să te uiți dacă are lucrarea Duhului Sfânt sau nu, după care trebuie să te uiți dacă există sau nu adevăr în această cale. Adevărul este firea vieții umanității normale, adică, ceea ce i-a cerut Dumnezeu omului atunci când l-a creat la început, cu alte cuvinte, umanitatea normală în întregimea sa (inclusiv rațiunea umană, înțelegerea, înțelepciunea și cunoștințele de bază de a fi om). Altfel spus, trebuie să te uiți dacă această cale poate sau nu să îi ducă pe oameni într-o viață de umanitate normală, dacă adevărul rostit este sau nu necesar în conformitate cu realitatea umanității normale, dacă acest adevăr este sau nu practic și real și dacă este sau nu cel mai oportun. Dacă există adevăr, atunci poate să-i conducă pe oameni în experiențe normale și reale; oamenii, mai mult, devin și mai normali, rațiunea lor umană devine și

mai completă, viața lor în trup și viața spirituală devin și mai organizate, iar emoțiile lor devin și mai normale. Acesta este cel de-al doilea principiu. Mai există un principiu, și anume dacă oamenii au sau nu tot mai multe cunoștințe despre Dumnezeu, și dacă experimentarea unei astfel de lucrări și a unui astfel de adevăr pot inspira sau nu dragostea de Dumnezeu în ei și îi pot aduce și mai aproape de Dumnezeu. Prin asta se poate determina dacă aceasta este sau nu adevărata cale. Cel mai important este dacă această cale este realistă, mai degrabă decât supranaturală și dacă poate aproviziona sau nu viața omului. Dacă se conformează acestor principii, se poate concluziona că aceasta este calea adevărată. Spun aceste cuvinte nu pentru a vă face să acceptați alte căi în experiențele viitoare, nici ca o previziune că va exista lucrarea unei alte epoci noi în viitor. Le spun pentru ca voi să aveți certitudinea că această cale de astăzi este adevărata cale, astfel încât să nu fiți siguri doar parțial de credința voastră în lucrarea de astăzi și să nu puteți obține înțelegerea despre aceasta. Încă există mulți care, în ciuda faptului că sunt siguri, încă sunt confuzi; o astfel de certitudine nu are principii și asemenea oameni trebuie eliminați mai devreme sau mai târziu. Chiar și cei care sunt foarte înflăcărați în urmărirea lor sunt pe trei părți siguri și cinci părți nesiguri, ceea ce demonstrează că nu au o bază. Deoarece calibrul vostru este prea slab și baza voastră prea superficială, nu puteți înțelege diferența. Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, nu săvârșește o lucrare nerealistă, nu are cerințe excesive de la om și nu săvârșește o lucrare dincolo de simțul omului. Toată lucrarea pe care o săvârșește se află în sfera simțului normal al omului și nu depășește simțul umanității normale, iar lucrarea Lui este săvârșită conform cerințelor normale ale omului. Dacă este lucrarea Duhului Sfânt, oamenii devin și mai normali, iar umanitatea lor devine și mai normală. Oamenii dobândesc tot mai multe cunoștințe în ceea ce privește firea lor satanică stricată și substanța omului, și dobândesc o și

mai mare dorință pentru adevăr. Cu alte cuvinte, viața omului crește și crește, iar firea coruptă a omului devine din ce în ce mai capabilă de schimbare – toate fiind semnificația lui Dumnezeu care devine viața omului. Dacă o cale este incapabilă să dezvăluie acele lucruri care formează esența omului, este incapabilă să modifice firea omului și, mai mult, este incapabilă să-i aducă pe oameni în fața lui Dumnezeu sau să le ofere o înțelegere reală a lui Dumnezeu, înjosindu-le chiar umanitatea și făcându-le simțurile să fie și mai anormale, atunci această cale nu trebuie să fie adevărata cale și poate fi lucrarea unui spirit rău sau calea veche. Pe scurt, nu poate fi lucrarea prezentă a Duhului Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi”

În fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu sunt și cerințe corespunzătoare de la om. Toți aceia care se află în curentul Duhului Sfânt au prezența și disciplina Duhului Sfânt, iar aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt sunt sub comanda Satanei și fără nimic din lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu și care colaborează la lucrarea nouă a lui Dumnezeu. Dacă aceia care se află în acest curent nu sunt în stare să colaboreze și nu pot să pună în practică adevărul cerut de Dumnezeu în acest timp, atunci ei vor fi disciplinați și, în cel mai rău caz, vor fi lepădați de Duhul Sfânt. Aceia care acceptă lucrarea nouă a Duhului Sfânt vor trăi în curentul Duhului Sfânt și vor primi grija și protecția Duhului Sfânt. Aceia care sunt dornici să pună adevărul în practică sunt luminați de Duhul Sfânt, iar aceia care nu sunt dornici să pună adevărul în practică sunt disciplinați de Duhul Sfânt și pot fi chiar pedepsiți. Indiferent ce fel de oameni sunt, cu condiția ca ei să se afle în curentul Duhului Sfânt, Dumnezeu Își va asuma responsabilitatea pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa nouă de dragul numelui Său. Aceia care

preamăresc numele Său și sunt dornici să Îi pună cuvintele în practică vor primi binecuvântările Sale; cei care nu Îl ascultă și nu Îi pun cuvintele în practică vor primi pedeapsa Sa. Oamenii care se află în curentul Duhului Sfânt sunt aceia care acceptă noua lucrare și, pentru că au acceptat noua lucrare, ar trebui să colaboreze cum se cuvine cu Dumnezeu, și nu să se comporte ca niște răzvrătiți care nu își îndeplinesc datoria. Aceasta este singura cerință a lui Dumnezeu de la om. Nu este același lucru pentru oamenii care nu acceptă lucrarea nouă: ei se află în afara curentului Duhului Sfânt, iar disciplina și reproșul Duhului Sfânt nu li se aplică. Toată ziua, acești oameni trăiesc în trup, trăiesc în mintea lor, și tot ce fac este conform doctrinei rezultată din analiza și cercetarea propriilor lor creiere. Nu asta e ceea ce se cere de către lucrarea nouă a Duhului Sfânt, cu atât mai puțin este colaborare cu Dumnezeu. Aceia care nu acceptă lucrarea nouă a lui Dumnezeu sunt lipsiți de prezența lui Dumnezeu și, mai mult, lipsiți de binecuvântările și protecția lui Dumnezeu. Majoritatea cuvintelor și acțiunilor lor țin de cerințele din trecut ale lucrării Duhului Sfânt; ele sunt doctrină, nu adevăr. O astfel de doctrină și de reglementare sunt suficiente pentru a demonstra că adunarea acestor oameni laolaltă nu este altceva decât religie; ei nu sunt cei aleși sau obiectele lucrării lui Dumnezeu. Adunarea tuturor celor din mijlocul lor se poate numi doar un mare congres al religiei și nu poate fi numită o biserică. Acesta este un fapt de nestrămutat. Ei nu au lucrarea nouă a Duhului Sfânt; ceea ce fac pare să amintească de religie, ceea ce trăiesc ei pare să abunde în religie; ei nu sunt în posesia prezenței și lucrării Duhului Sfânt, cu atât mai puțin sunt eligibili să primească disciplina și luminarea Duhului Sfânt. Acești oameni sunt toți leșuri fără de viață și viermi lipsiți de spiritualitate. Ei nu cunosc răzvrătirea și neascultarea omului, nu cunosc toate faptele rele ale omului și cu atât mai puțin nu cunosc toată lucrarea lui Dumnezeu și voința de astăzi a lui

Dumnezeu. Sunt cu toții ignoranți, oameni infami și gunoaie care nu merită să fie numiți credincioși! Nimic din ceea ce ei fac nu are nicio relevanță asupra gestionării lui Dumnezeu, cu atât mai puțin poate să afecteze planurile lui Dumnezeu. Cuvintele și acțiunile lor sunt prea dezgustătoare, prea patetice și sunt pur și simplu nedemne de a fi menționate. Nimic din ceea ce este făcut de aceia care nu se află în curentul Duhului Sfânt nu are de a face cu lucrarea nouă a Duhului Sfânt. Din această cauză, orice ar face, ei nu au disciplina Duhului Sfânt și, mai mult decât atât, nu au luminarea Duhului Sfânt. Pentru că ei sunt cu toții oameni fără dragoste de adevăr și care au fost disprețuiți și respinși de Duhul Sfânt. Sunt denumiți făcători de rele pentru că umblă în trup și fac tot ceea ce le face plăcere sub stindardul lui Dumnezeu. În vreme ce Dumnezeu lucrează, ei sunt ostili lui Dumnezeu cu bună știință și aleargă în direcția opusă Lui. Neputința omului de a colabora cu Dumnezeu reprezintă neascultarea supremă în sine, așadar, acei oameni care se împotrivesc intenționat lui Dumnezeu, nu își vor primi, cu precădere, răsplata dreaptă?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Dacă întreaga comunitate religioasă nu ar fi ostilă și nu i s-ar opune, atunci aceasta nu ar fi calea adevărată. Amintiți-vă: căii adevărate trebuie să i se opună rezistență din partea majorității oamenilor și chiar din partea lumii. Când Domnul Isus a venit pentru prima oară să lucreze și să predice, nu I s-a opus întregul iudaism? De fiecare dată când Dumnezeu începe o nouă lucrare, omenirea coruptă are cea mai mare dificultate în a o accepta, căci lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu și respinge concepțiile oamenilor; oamenilor le lipsește capacitatea de a înțelege și nu sunt capabili să pătrundă în tărâmul spiritual, iar dacă nu ar fi lucrarea Duhului Sfânt, ei

nu ar putea să accepte calea adevărată. Dacă se crede că ea este lucrarea lui Dumnezeu, dar nu este contestată de comunitatea religioasă și nu are împotrivirea și ostilitatea lumii, atunci aceasta dovedește că această lucrare a lui Dumnezeu este falsă. De ce este incapabilă omenirea să accepte adevărul? În primul rând, omul este din carne, este dintr-o substanță fizică. Lucrurile fizice sunt incapabile să pătrundă tărâmul spiritual. Ce înseamnă să fii „incapabil să pătrunzi tărâmul spiritual”? Înseamnă să fii incapabil să vezi duhurile, activitățile duhurilor și tărâmul spiritual, să fii orb la ceea ce face și spune Dumnezeu. Oamenii ar fi orbi cu privire la ceea ce se întâmplă în tărâmul spiritual. Dacă închizi ochii în lumea fizică, nu vezi nimic. Când îi deschizi, ce poți să vezi? Lumea fizică. Poți să vezi care lucrare este făcută în oameni de către care duh? Poți să vezi ce a venit Duhul lui Dumnezeu să facă și să spună? Nu poți. Uneori poți auzi vocea Lui și citi cuvintele lui Dumnezeu scrise într-o carte, dar, totuși, nu știi cum sau când a rostit Dumnezeu aceste cuvinte. Poți auzi vocea Lui, dar nu știi de unde vine; vezi cuvintele lui Dumnezeu tipărite pe pagină, dar nu știi ce înseamnă ele. Oamenii nu sunt în stare să pătrundă tărâmul spiritual sau să înțeleagă sursa cuvintelor lui Dumnezeu și, astfel, ei cer luminarea și iluminarea Duhului Sfânt și lucrarea Duhului Sfânt pentru a obține rezultate. În al doilea rând, omenirea a fost prea profund coruptă, iar interiorul ei a fost umplut cu veninul nesfârșit al Satanei și cu nenumărate cunoștințe; dacă omul evaluează totul folosind diferite filosofii și cunoștințe satanice, atunci nu va putea niciodată să stabilească ce este adevărul. Fără luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, omul nu ar fi capabil să înțeleagă adevărul. Omenirea stricată este incapabilă din instinct să pătrundă tărâmul spiritual. Ea a fost umplută de filozofii și cunoștințe satanice și nu poate identifica adevărul. Și, astfel, calea adevărată este în mod inevitabil supusă persecuției și respingerii omului. De ce este ușor pentru oameni să accepte

cunoștințele și filosofiile Satanei? În primul rând, este în concordanță cu concepțiile lor și cu interesele trupului lor și este benefic pentru trupul lor. Ei își spun: „Acceptarea unor astfel de cunoștințe mă ajută: îmi va aduce o promovare, mă va face de succes și îmi va permite să realizez lucruri. Cu astfel de cunoștințe oamenii mă vor admira.” Vezi cum ceea ce aduce beneficii oamenilor este în concordanță cu concepțiile lor. […] Fiindcă s-au stricat până la acest nivel și fiind incapabili să pătrundă tărâmul spiritual, oamenii pot doar să se opună lui Dumnezeu și, astfel, sosirea lucrării lui Dumnezeu s-a întâlnit cu respingerea, împotrivirea și condamnarea omului. Nu este de așteptat aceasta? Dacă sosirea lucrării lui Dumnezeu nu ar fi întâmpinat condamnarea și împotrivirea lumii și a omenirii, atunci aceasta ar dovedi că ea nu este adevărul. Dacă tot ceea ce a fost rostit de Dumnezeu ar fi în conformitate cu concepțiile oamenilor, ar condamna ei acest lucru? S-ar opune? Cu siguranță nu.

– Părtășia celui de mai sus

O biserică este alcătuită din cei care au fost cu adevărat predestinați și aleși de Dumnezeu – este compusă din cei care iubesc adevărul, urmăresc adevărul și au lucrarea Duhului Sfânt. Ea poate fi o biserică numai atunci când acești oameni se adună să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu, duc viața bisericii, experimentează lucrarea lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria ca făpturi ale lui Dumnezeu. Dacă o mulțime de oameni spune că într-adevăr crede în Dumnezeu, dar nu iubește, nici nu urmărește adevărul și este fără lucrarea Duhului Sfânt și face ceremonii religioase și se roagă și citește cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu este o biserică. Mai exact, bisericile fără lucrarea Duhului Sfânt nu sunt biserici; ele sunt doar locuri religioase de întâlnire și oameni care efectuează ceremonii religioase. Ei nu sunt oameni care ascultă cu adevărat de Dumnezeu și care experimentează lucrarea lui Dumnezeu. […]

[…]

[…] O biserică este o adunare de oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și urmăresc adevărul și nu include deloc pe cei răi – ei nu aparțin unei biserici. Dacă un grup de oameni care nu a urmărit adevărul și nu a făcut nimic pentru a pune adevărul în practică s-ar aduna împreună, ar fi aceasta o biserică? Ce ar fi? Ar fi doar o întâlnire religioasă sau o gloată. O biserică trebuie să fie formată din oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și urmăresc adevărul, care mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și se închină lui Dumnezeu, își îndeplinesc datoria și experimentează lucrarea lui Dumnezeu și au dobândit lucrarea Duhului Sfânt. Doar aceasta este o biserică. Astfel, atunci când evaluezi o biserică, trebuie să te uiți mai întâi la ce fel de oameni are. În al doilea rând, trebuie să te uiți la faptul dacă au sau nu lucrarea Duhului Sfânt; dacă adunarea lor este fără lucrarea Duhului Sfânt, aceasta nu este o biserică, iar dacă nu este o adunare a celor care urmăresc adevărul, atunci nu este o biserică. Dacă o biserică nu are pe nimeni care să urmărească sincer adevărul și este complet lipsită de lucrarea Duhului Sfânt, atunci, dacă există o persoană în ea care este dispusă să urmărească adevărul și rămâne într-o astfel de biserică, ar putea fi mântuită acea persoană? Nu ar putea, și ar trebui să părăsească acea gloată și să caute cât mai curând posibil o biserică. Dacă într-o biserică există trei sau cinci persoane care urmăresc adevărul și 30 sau 50 de oameni care nu sunt decât o adunătură, atunci, acei trei sau cinci oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu și urmăresc adevărul ar trebui să se unească; făcând acest lucru, adunarea lor este încă o biserică, o biserică având cei mai puțini membri, dar care este pură.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

Liderii și pastorii lumii religioase nu au experimentat lucrarea lui Dumnezeu, nici nu au fost desăvârșiți și întăriți de Duhul Sfânt, ci au

devenit în schimb conducători și pastori ai comunității religioase după ce au absolvit un seminar și au obținut o diplomă. Ei sunt fără lucrarea și confirmarea Duhului Sfânt, nu au nici cea mai vagă cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu, iar gurile lor nu pot vorbi decât despre cunoștințe și teorii teologice. Ei nu au experimentat practic nimic. Astfel de oameni sunt complet necalificați pentru a fi folosiți de Dumnezeu; cum ar putea ei să conducă omul înaintea lui Dumnezeu? Ei susțin în mod arogant absolvirea seminarului ca o dovadă a propriei lor titulaturi, fac tot ce pot pentru a-și etala cunoștințele despre Biblie, sunt insuportabil de aroganți – și, din această cauză, sunt condamnați de Dumnezeu și detestați de El și au pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Despre acest lucru nu există nicio îndoială. Motivul pentru care comunitatea religioasă a devenit dușmanul de moarte al lui Hristos este o întrebare foarte provocatoare. Ce arată faptul că, în Epoca Harului, iudaismul L-a răstignit pe cruce pe Isus Hristos? În Epoca Împărăției din zilele de pe urmă, comunitatea religioasă și-a unit și și-a dedicat toate eforturile pentru a se împotrivi și a judeca lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, neagă și respinge pe Hristosul întrupat din zilele de pe urmă, a născocit diverse zvonuri și a denigrat și a hulit pe Dumnezeul întrupat și pe biserica lui Dumnezeu și, de mult timp a răstignit pe Isus Cel reîntors, Hristosul din zilele de pe urmă, pe cruce. Aceasta dovedește că acum mult timp comunitatea religioasă a slăbit forțele Satanei care se opun și se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Comunitatea religioasă nu este condusă de Dumnezeu, cu atât mai puțin este condusă de adevăr; aceasta este condusă complet de oamenii corupți și, mai mult, de antihriști.

Când oamenii cred în Dumnezeu într-un loc religios ca acesta – unul care aparține Satanei și care este condus și controlat de demoni și antihriști – ei sunt doar capabili să înțeleagă doctrine religioase, pot urma doar

ceremonia și regulamentul religios și nu vor înțelege niciodată adevărul, nu vor experimenta niciodată lucrarea lui Dumnezeu și sunt complet incapabili de a fi mântuiți. Acest lucru este categoric. Pentru că nu există nimic din lucrarea Duhului Sfânt în locurile religioase, iar acestea sunt locuri care Îl dezgustă pe Dumnezeu, care sunt detestate de Dumnezeu și sunt condamnate și blestemate de El. Dumnezeu nu a recunoscut niciodată religia, cu atât mai puțin a lăudat-o vreodată, iar din vremea lui Isus comunitatea religioasă a fost condamnată de Dumnezeu. Astfel, când crezi în Dumnezeu, trebuie să găsești locuri în care se află lucrarea Duhului Sfânt; numai acestea sunt adevărate biserici, și numai în biserici adevărate vei putea să auzi vocea lui Dumnezeu și să descoperi urmele lucrării lui Dumnezeu. Acestea sunt mijloacele prin care Dumnezeu este căutat.

– Părtășia celui de mai sus

5. Diferența dintre a urma pe Dumnezeu și a urma oamenii

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Cel mai important aspect în urmarea lui Dumnezeu este ca totul să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu de astăzi: indiferent dacă tu cauți pătrunderea în viață sau împlinirea voii lui Dumnezeu, totul ar trebui să fie centrat pe cuvintele lui Dumnezeu de astăzi. Dacă ceea ce comunici și cauți nu este centrat în jurul cuvintelor lui Dumnezeu de astăzi, atunci ești străin de cuvintele lui Dumnezeu și în totalitate lipsit de lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește oameni care să-I calce pe urme. Indiferent cât de minunat și pur este ceea ce ai înțeles înainte, Dumnezeu nu dorește așa ceva și, dacă nu poți renunța la astfel de lucruri, atunci acestea vor fi un obstacol imens în calea pătrunderii tale în viitor. Toți cei care sunt capabili să urmeze lumina prezentă a Duhului Sfânt sunt binecuvântați. Oamenii din veacurile trecute au călcat, de asemenea, pe urmele pașilor lui Dumnezeu, dar nu au putut să urmeze până astăzi; aceasta este binecuvântarea oamenilor din zilele de pe urmă. Cei care pot urma lucrarea prezentă a Duhului Sfânt și care sunt capabili să urmeze pașii lui Dumnezeu astfel încât să-L urmeze pe Dumnezeu oriunde îi conduce – aceștia sunt oameni care sunt binecuvântați de Dumnezeu. Cei care nu urmează lucrarea prezentă a Duhului Sfânt nu au pătruns în lucrarea cuvintelor lui Dumnezeu și, indiferent cât de mult lucrează, cât de mari sunt suferințele lor sau cât de mult se zbat, nimic din acestea nu înseamnă ceva pentru Dumnezeu, iar El nu îi va lăuda.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”

Unii oameni nu se bucură de adevăr, cu atât mai puțin de judecată. În schimb, se bucură de putere și bogății; se spune că astfel de oameni caută

puterea. Ei caută în lume numai acele confesiuni cu influență și pe acei pastori și învățători care vin din seminarii. Deși au acceptat calea adevărului, ei cred doar pe jumătate; nu sunt capabili să-și dedice inima și mintea cu totul, gurile lor vorbesc despre sacrificarea pentru Dumnezeu, dar ochii lor sunt concentrați pe marii învățători și pastori, iar la Hristos nu se uită a doua oară. Inimile lor sunt ahtiate după faimă, bogăție și glorie. Ei nu cred că se pune problema ca o astfel de persoană modestă să fie capabilă să cucerească atât de mulți, ca o persoană atât de neînsemnată ar putea să-l desăvârșească pe om. Ei cred că e cu neputință că acești nimeni aflați printre praf și grămezi de bălegar să fie oamenii aleși de Dumnezeu. Ei cred că dacă astfel de oameni ar fi obiectul mântuirii lui Dumnezeu, atunci cerul și pământul s-ar întoarce cu susul în jos și toți oamenii ar izbucni în râs. Ei cred că dacă Dumnezeu ar alege astfel de nimeni pentru a fi desăvârșiți, atunci acei mari oameni ar deveni Însuși Dumnezeu. Perspectivele lor sunt întinate de necredință; pe lângă faptul că nu cred, ei sunt pur și simplu bestii absurde. Căci ei prețuiesc doar statutul, prestigiul și puterea și respectă doar grupurile și confesiunile mari. Ei nu au niciun respect față de toți cei conduși de Hristos; sunt simpli trădători care I-au întors spatele lui Hristos, adevărului și vieții.

Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are loc unde să-Și plece capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să păstrezi o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos

ca fiind greu de crezut și nu ești dispus să o accepți. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de slavă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”

Citate din predici și părtășii ca referință:

A-L urma pe Dumnezeu înseamnă a asculta de El în tot, a te supune tuturor rânduielilor Lui, a acționa potrivit cuvintelor Lui și a accepta tot ceea ce vine de la El. Dacă tu crezi în Dumnezeu, atunci ar trebui să-L urmezi; dar, fără a-și da seama de asta, când cred în Dumnezeu, majoritatea oamenilor îi urmează pe oameni, ceea ce e atât ridicol, cât și tragic. Strict vorbind, pe oricine urmează oamenii e cel în care ei cred. Deși unii oameni, nominal, cred în Dumnezeu, în inimile lor nu există niciun Dumnezeu; în inimile lor, se închină conducătorilor lor. A asculta de proprii conducători și a merge până la a nega rânduielile lui Dumnezeu reprezintă manifestarea credinței în Dumnezeu, urmându-i, însă, pe oameni. Înainte de a fi câștigat adevărul, credința fiecăruia este tot atât de încurcată și confuză. Oamenii chiar ignoră complet ce înseamnă a-L urma pe Dumnezeu și sunt incapabili să facă diferența dintre a-L urma pe El și a-i urma pe oameni. Ei cred doar că oricine spune doctrine bune sau înalte este tatăl sau mama lor; pentru ei, oricine are lapte este mama lor și oricine are putere este tatăl lor. Într-atât de

jalnici sunt! Se poate spune că, în măsuri diferite, aceasta e starea spirituală a celor mai mulți oameni.

Ce înseamnă a-L urma pe Dumnezeu? Și cum pui acest lucru în practică? A-L urma pe Dumnezeu nu implică doar a te ruga Lui și a-L slăvi; cel mai important este să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu, să trăiești potrivit cuvintelor lui Lui, să acționezi potrivit adevărului, să găsești calea către trăirea vieții în mijlocul cuvintelor lui Dumnezu, să accepți însărcinarea data de Dumnezeu, să-ți îndeplinești fiecare datorie cum se cuvine și să mergi pe calea din fața ta precum te călăuzește Duhul Sfânt. În special, în momente critice, când se abat asupra ta probleme mari, este o nevoie și mai mare de a căuta semnificația lui Dumnezeu, de a avea grijă să nu fii înșelat de doctrinele omului și de a nu cădea sub controlul nimănui. „Mă supun lucrului care vine de la Dumnezeu și îl urmez, dar, dacă vine din voia omului, îl resping cu fermitate; când ceea ce este predicat de conducători sau lucrători este în conflict cu rânduielile lui Dumnezeu, atunci, categoric, Îl urmez pe Dumnezeu și-i resping pe oameni. Dacă e în complet acord cu rânduielile și voia lui Dumnezeu, atunci pot să ascult de el.” Oamenii care practică în felul acesta sunt cei care Îl urmează pe Dumnezeu.

Ce înseamnă a-i urma pe oameni? A-i urma pe oameni este atunci când cineva îi urmează pe lucrătorii sau conducătorii cărora li se închină. Dumnezeu nu are prea mult loc în inima lui; a atârnat doar o firmă, spunând că el crede în Dumnezeu, iar, în tot ceea ce face, îi imită sau îi copiază pe oameni. În special când e o chestiune importantă, îi lasă pe oameni să hotărască, îi lasă pe oameni să-i decidă soarta, nu caută el însuși intenția lui Dumnezeu și e incapabil să discearnă cuvinte care sunt spuse de oameni. Atât timp cât ceea ce aude el sună rezonabil, atunci, indiferent dacă se potrivește cu adevărul, tot îl acceptă și ascultă de el. Așa se manifestă cei

care îi urmează pe oameni. Credința în Dumnezeu a unor astfel de oameni nu are principii, nu există adevăr în acțiunile lor, ascultă de oricine spune ceva rațional și, chiar dacă idolii lor o iau pe calea greșită, ei îi urmează până la capăt. Dacă Dumnezeu îi condamnă pe idolii lor, atunci ei vor avea concepții față de Dumnezeu și se vor agăța strâns de idolii lor. Motivele lor sunt: „Ar trebui să ascultăm de oricine e în fruntea noastră; puterea mai apropiată e mai bună decât puterea superioară.” Aceasta e o logică jalnică, pur și simplu, dar așa e inepția celor care îi urmează pe oameni. Cei care îi urmează pe oameni sunt fără adevăr. Doar cei care Îl urmează pe Dumnezeu cred cu adevărat în El; cei care îi urmează pe oameni se închină idolilor, au fost fermecați de oameni și, în inimile lor, nu există nici Dumnezeu, nici adevărul.

– Părtășia celui de mai sus

Mulți oameni cred în Dumnezeu, dar nu știu ce înseamnă a te supune lui Dumnezeu și consideră că a asculta de conducătorii lor în toate lucrurile este același lucru cu a te supune lui Dumnezeu. Un astfel de punct de vedere este complet absurd pentru că sursa supunerii lor este greșită. Ei consideră că, ascultând de conducătorii lor, se supun lui Dumnezeu. A crede în Dumnezeu potrivit acestui punct de vedere este a crede în El numai cu numele; în realitate, acești oameni cred în oameni. […]

Când credem în Dumnezeu, El ar trebui să dețină un loc fruntaș în inimile noastre, noi ar trebui să-I cedăm controlul Lui în toate chestiunile, să căutăm intenția lui Dumnezeu în tot, acțiunile noastre ar trebui să fie în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu, cu călăuzirea Duhului Sfânt și ar trebui să ne supunem tuturor celor care vin de la Dumnezeu. Dacă asculți de oameni, atunci asta arată că Dumnezeu nu are loc în inima ta, că doar oamenii au un loc în inima ta. Nimic nu e mai important pentru oameni decât a căuta adevărul și a înțelege voia lui Dumnezeu. Dacă nu te

concentrezi pe căutarea intențiilor lui Dumnezeu și pe înțelegerea voinței Lui, atunci supunerea ta nu e una adevărată. Oricât de drepți ar părea ei, dacă asculți mereu de oameni, atunci, în esență, te supui lor – ceea ce nu este deloc același lucru cu a te supune lui Dumnezeu. De fapt, dacă aceia care cred în Dumnezeu sunt capabili să înțeleagă intenția lui Dumnezeu direct din cuvintele Lui, dacă-și pot găsi propria cale de a practica în cuvintele Lui, dacă ei intră în comuniune cu adevărul și îl înțeleg, în cuvintele Lui, după care îl pun în practică și dacă, în momentul-cheie, se pot ruga mai mult, căuta călăuzirea Duhului Sfânt și se pot supune intențiilor Duhului Sfânt, aceasta înseamnă a te supune cu adevărat lui Dumnezeu. Cei care se supun lui Dumnezeu caută calea în cuvintele Lui, problemele lor sunt soluționate în cuvintele lui Dumnezeu și acționează călăuziți de Duhul Sfânt; aceasta înseamnă a te supune cu adevărat lui Dumnezeu. Cei care ascultă de conducătorii lor în toate cu siguranță că s-au depărtat de Dumnezeu în inimile lor. Mai mult, nu sunt liniștiți înaintea lui Dumnezeu, nu sunt aceia care trăiesc în fața lui Dumnezeu și caută adevărul, nu au nicio relație cu Dumnezeu, iar principiul din spatele acțiunilor lor este de a asculta de oricine spune lucruri drepte – atât timp cât este conducător, ei se vor supune. O astfel de practică este ridicolă. Ei nu au nici adevărul, nici abilitatea de a diferenția și pot stabili ceea ce e corect sau greșit doar potrivit concepțiilor sau minților lor, așadar, cum pot ei ști dacă aceasta este în acord cu adevărul? Dacă ei cred în Dumnezeu potrivit acestor puncte de vedere, atunci, în toată viața lor, nu vor înțelege adevărul și nu vor ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu. Despre astfel de forme de credință se poate spune că înseamnă a crede în propria minte, că merg pe propria cale și că nu au nicio relație cu Dumnezeul concret.

– Părtășia celui de mai sus

6. Diferențierea între conducătorii adevărați și cei falși, și dintre păstorii adevărați și cei falși

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea unui lucrător calificat îi poate aduce pe oameni pe calea dreaptă și le poate îngădui o mai mare pătrundere în adevăr. Lucrarea lui îi poate aduce pe oameni înaintea lui Dumnezeu. În plus, lucrarea pe care el o săvârșește poate varia de la individ la individ și nu este condiționată de reguli, oferindu-le oamenilor liberare și libertate și capacitatea de a se dezvolta treptat în viață și de a avea o intrare mai profundă în adevăr. Lucrarea unui muncitor necalificat nu este la înălțime. Lucrarea lui este nesăbuită. El poate doar să le impună reguli oamenilor, iar ceea ce le cere oamenilor nu diferă de la individ la individ; el nu lucrează conform nevoilor reale ale oamenilor. În acest tip de lucrare, există prea multe reguli și doctrine, iar aceasta nu îi poate aduce pe oameni la realitate, nici la practica normală a dezvoltării în viață. Acest lucru doar le poate permite oamenilor să respecte câteva reguli fără valoare. O astfel de îndrumare poate doar să-i ducă pe oameni pe căi greșite. El te conduce să devii ca el; el te poate aduce către ceea ce are și este el. Pentru ca adepții să discearnă dacă liderii sunt calificați, cheia constă în a privi calea pe care îi îndrumă ei și rezultatele lucrării lor, a vedea dacă adepții primesc principii în acord cu adevărul și dacă primesc căi de practică potrivite pentru transformarea lor. Ar trebui să distingi între lucrările diferite ale diverselor tipuri de oameni; nu ar trebui să fii un adept naiv. Acest lucru influențează situația intrării oamenilor. Dacă nu ești capabil să distingi conducerea cărei persoane are o cale și a căreia nu are, vei fi foarte ușor înșelat. Toate acestea au o influență directă asupra vieții tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

Trebuie să înțelegi multele stări în care se vor afla oamenii când Duhul Sfânt lucrează asupra lor. În special, cei care se coordonează pentru a-L sluji pe Dumnezeu trebuie să priceapă și mai bine multele stări produse de lucrarea pe care Duhul Sfânt o face asupra oamenilor. Dacă doar vorbești despre multe experiențe sau căi de obținere a intrării, aceasta arată că experiența ta este prea unilaterală. Fără a-ți ști adevărata stare și fără a înțelege principiile adevărului, nu este posibil să dobândești o schimbare a firii. Fără a ști principiile lucrării Duhului Sfânt sau a înțelege fructul pe care îl rodește aceasta, îți va fi greu să discerni lucrarea duhurilor rele. Trebuie să demaști lucrarea duhurilor rele și noțiunile omului și să dezvălui miezul problemei; de asemenea, trebuie să atragi atenția asupra multelor abateri din practica oamenilor și asupra problemelor pe care s-ar putea să le aibă în credința lor în Dumnezeu, ca aceștia să le poată recunoaște. Cel puțin, ar trebui să nu îi faci să se simtă negativi sau pasivi. Pe de altă parte, trebuie să înțelegi dificultățile care există obiectiv pentru majoritatea oamenilor, să nu fii irațional, și nici să nu „încerci să înveți un porc să cânte”; acesta este un comportament nechibzuit. Pentru a rezolva multele dificultăți ale oamenilor, mai întâi trebuie să înțelegi dinamica lucrării Duhului Sfânt; trebuie să înțelegi modul în care Duhul Sfânt lucrează asupra diferitor oameni, trebuie să înțelegi dificultățile cu care se confruntă oamenii și neajunsurile acestora și să distingi care sunt elementele cheie ale problemei și să ajungi la rădăcina acesteia, fără să te abați sau să comiți erori. Numai o astfel de persoană este calificată să se coordoneze în a-I sluji pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cu ce ar trebui să fie înzestrat un păstor potrivit”

Aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu ar trebui să fie apropiații lui Dumnezeu, să fie plăcuți Lui și să fie capabili de o loialitate fără de margini

față de Dumnezeu. Indiferent dacă acționezi în privat sau în public, ești capabil să dobândești bucuria de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, ești capabil să stai drept în fața lui Dumnezeu și, indiferent de cum te tratează ceilalți, vei merge întotdeauna pe calea pe care ar trebui să mergi și te vei îngriji cu atenție de povara Lui. Numai oamenii ca aceștia sunt apropiații lui Dumnezeu. Dacă apropiații lui Dumnezeu sunt în măsură să-L slujească în mod direct, este pentru că lor le-a fost dată marea însărcinare și povară a lui Dumnezeu, pot să ia inima și povara lui Dumnezeu ca și cum ar fi ale lor și nu acordă atenție propriilor perspective: chiar și atunci când nu vor avea perspective și nu vor câștiga nimic, ei vor crede întotdeauna în Dumnezeu cu o inimă iubitoare. Și astfel, acest tip de persoană este un apropiat al lui Dumnezeu. Apropiații lui Dumnezeu sunt, de asemenea, și confidenții Lui; numai confidenții lui Dumnezeu ar putea împărtăși neliniștea și gândurile Lui, și, deși trupul lor este dureros și slab, ei sunt capabili să îndure durerea și să renunțe la ceea ce le place pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeu dă mai multe poveri unor asemenea oameni și ceea ce Își dorește să facă Dumnezeu se naște din mărturia unor astfel de persoane. Astfel, acești oameni sunt plăcuți lui Dumnezeu, sunt slujitorii lui Dumnezeu, care sunt după inima Lui, și numai astfel de oameni pot domni împreună cu Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu voia Lui”

Ei au mereu o atitudine de ostilitate față de noua lucrare a lui Dumnezeu; nu au niciodată nici cea mai mică înclinație de a se supune și nici nu s-au supus ori s-au smerit vreodată de bunăvoie. Ei se înalță pe sine înaintea altora și nu se supun niciodată nimănui. Înaintea lui Dumnezeu, se consideră cei mai buni la predicarea cuvântului și cei mai pricepuți la a lucra asupra altora. Ei nu renunță niciodată la „averile” din posesia lor, ci le

consideră niște moșteniri de familie pentru închinare, pentru a predica altora despre ele și le folosesc pentru a ține prelegeri acelor nesăbuiți care îi idolatrizează. Există într-adevăr un anumit număr de oameni ca aceștia în biserici. Se poate spune că ei sunt „eroi neîmblânziți", care, generație după generație, poposesc în casa lui Dumnezeu. Ei pretind că predicarea cuvântului (doctrinei) este datoria lor supremă. An de an și generație după generație, aceștia își practică, impunând cu tărie, datoria lor „sacră și inviolabilă". Nimeni nu îndrăznește să-i atingă; nici o singură persoană nu îndrăznește să le reproșeze deschis. Ei devin „împărați" în casa lui Dumnezeu, alergând frenetic pe măsură ce îi tiranizează pe ceilalți din epocă în epocă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu"

Lucrarea din mintea omului este prea ușor de realizat de către el. Pastorii și liderii din lumea religioasă, de exemplu, se bazează pe darurile și pozițiile lor pentru a-și săvârși lucrarea. Oamenii care îi urmează pentru o perioadă lungă vor fi infectați de darurile lor și influențați de parte din ființa lor. Ei se concentrează pe darurile, abilitățile și cunoștințele oamenilor și acordă atenție unor lucruri supranaturale și multor doctrine profunde și nerealiste (desigur, aceste doctrine profunde sunt inaccesibile). Ei nu se concentrează pe schimbările din firile oamenilor, ci mai degrabă asupra formării oamenilor ca ei să predice și să lucreze, îmbunătățind cunoștințele oamenilor și doctrinele religioase abundente. Ei nu se concentrează pe cât de mult se schimbă firea omului și nici pe cât de mult înțeleg oamenii din adevăr. Ei nu se preocupă de esența oamenilor și cu atât mai puțin încearcă să cunoască starea normală și anormală a oamenilor. Ei nu contracarează noțiunile oamenilor și nici nu își dezvăluie noțiunile, cu atât mai puțin emondează oamenii pentru lipsurile sau corupția lor. Majoritatea celor care

îi urmează îi servesc cu darurile lor naturale, iar tot ceea ce lansează ei sunt noțiuni religioase și teorii teologice, care nu au legătură cu realitatea și sunt complet incapabile să îi ofere viață omului. De fapt, esența lucrării lor este cultivarea talentului, educarea unei persoane care nu are nimic într-un absolvent talentat al unui seminar care, mai târziu, va merge să lucreze și să conducă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului”

A-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină simplă. Cei a căror fire coruptă rămâne neschimbată nu pot niciodată să Îl slujească pe Dumnezeu. Dacă firea ta nu a fost judecată și mustrată de cuvintele lui Dumnezeu, atunci firea ta încă îl reprezintă pe Satana, ceea ce demonstrează că Îl slujești pe Dumnezeu din cauza bunelor intenții personale, că slujirea ta se bazează pe natura ta satanică. Tu Îl slujești pe Dumnezeu potrivit caracterului tău firesc și preferințelor tale personale. Mai mult, gândești mereu că lucrurile pe care ești dispus să le faci sunt plăcute pentru Dumnezeu și că lucrurile pe care nu îți dorești să le faci sunt cele pe care Dumnezeu le urăște; lucrezi în conformitate deplină cu propriile tale preferințe. Se poate numi aceasta slujire a lui Dumnezeu? În ultimă instanță, în firea vieții tale nu va avea loc nici cea mai mică schimbare; în schimb, slujirea ta te va face și mai încăpățânat, astfel înrădăcinându-ți profund firea coruptă și, drept urmare, în tine se vor naște reguli despre slujirea lui Dumnezeu care, în principal, se bazează pe propriul tău caracter și pe experiențele rezultate din slujirea potrivită propriei tale firi. Acestea sunt experiențele și lecțiile omului. Reprezintă filosofia omului despre viața în lume. Oamenii de acest fel pot fi clasificați ca farisei și conducători religioși. Dacă nu se trezesc niciodată și nu se pocăiesc, atunci cu siguranță vor deveni hristoșii mincinoși și antihriștii care îi înșală pe oameni în zilele

de pe urmă. Hristoșii mincinoși și antihriștii despre care s-a vorbit se vor ridica din rândul unor astfel de oameni. Dacă aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu sunt călăuziți de propriul lor caracter și acționează potrivit voinței lor proprii, riscă să fie alungați în orice clipă. Cei care recurg la mulțimea anilor lor de experiență dobândită în slujba lui Dumnezeu ca să câștige inimile altora, să le facă morală și să îi controleze și să se înalțe – și care nu se pocăiesc niciodată, care nu-și mărturisesc păcatele niciodată și care nu renunță niciodată la beneficiile acordate de poziția pe care o au – acești oameni vor cădea înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt oameni asemenea lui Pavel, luându-și prea multe libertăți în baza vechimii lor și etalându-și calitățile. Dumnezeu nu va desăvârși astfel de oameni. O astfel de slujire interferează cu lucrarea lui Dumnezeu. Oamenii se agață întotdeauna de cele vechi. Se agață de noțiuni din trecut, de orice din vremuri trecute. Acesta este un obstacol mare în calea slujirii lor. Dacă nu te poți debarasa de ele, aceste lucruri îți vor distruge întreaga viață. Dumnezeu nu te va lăuda nicidecum, nici dacă îți rupi picioarele alergând sau te spetești lucrând din greu, nici dacă ești martirizat în slujba ta față de Dumnezeu. Dimpotrivă: îți va spune că ești un făcător de rele.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujirea religioasă trebuie curățită”

Crezi că a avea cunoaștere este același lucru cu a deține adevărul? Nu este acesta un punct de vedere confuz? Ești în stare să vorbești despre atâta cunoaștere cât nisip este pe plajă și, totuși, nimic din ce zici nu conține vreo cale adevărată. Făcând asta, nu încerci să-i păcălești pe oameni? Nu cumva te dai degeaba în spectacol, fără să fii susținut de ceva esențial? Un astfel de comportament este dăunător pentru oameni! Cu cât mai avansată și mai lipsită de realitate este teoria, cu atât este mai incapabilă să-i ducă pe oameni către realitate; cu cât mai avansată este teoria, cu atât mai mult te face să-L sfidezi pe Dumnezeu și să I te opui. Nu trata cele mai elevate

teorii ca pe o comoară prețioasă; sunt dăunătoare și nu servesc niciunui scop! Poate că unii oameni sunt capabili să vorbească despre cele mai elevate teorii – dar acestea nu conțin nimic din realitate, căci acești oameni nu le-au experimentat personal și, astfel, nu au nicio cale de a practica. Asemenea oameni sunt incapabili să-i ducă pe alții pe calea cea bună și nu vor face decât să-i abată de la drumul cel drept. Nu e acest lucru dăunător oamenilor? Cel puțin, trebuie să fii capabil să rezolvi toate problemele curente ale oamenilor și să le permiți să obțină intrarea; numai acest lucru se consideră devotament și numai atunci vei fi calificat să lucrezi pentru Dumnezeu. Nu rosti mereu cuvinte grandioase, sofisticate, și nu te folosi de o grămadă de practici nepotrivite ca să-i obligi pe alții să te asculte. Procedând astfel nu vei obține niciun rezultat, iar asta nu poate decât să sporească deruta oamenilor. Continuând așa, vor lua naștere mai multe doctrine, ceea ce îi va face pe oameni să te deteste. Acesta este neajunsul omului și este cu adevărat înfiorător.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Concentrează-te mai mult asupra realității”

Oricine nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu e cineva care I se împotrivește, iar cineva care a ajuns să înțeleagă scopul lucrării lui Dumnezeu, dar încă nu caută să-L mulțumească pe Dumnezeu, va fi cu atât mai mult socotit un adversar al lui Dumnezeu. Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele

omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă „o constituție zdravănă”, dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

7. Diferența între faptele bune exterioare și schimbările firii

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Transformarea firii se referă, în principal, la transformarea naturii unei persoane. Lucrurile privitoare la natura unei persoane nu pot fi văzute din comportamentele exterioare; sunt direct legate de valoarea și semnificația existenței sale. Ele implică în mod direct valorile din viață, lucrurile din adâncul sufletului lor și esența lor. Adică, ele implică în mod direct viziunea unei persoane asupra vieții și valorile sale, lucrurile din profunzimile sufletului său și esența sa. Dacă o persoană nu poate accepta adevărul, nu va suferi o transformare în aceste aspecte. Numai prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu, pătrunderea deplină în adevăr, schimbarea valorilor și a perspectivelor asupra existenței și asupra vieții sale, prin alinierea viziunilor proprii cu cele ale lui Dumnezeu și prin a deveni capabil de a se supune și de a fi devotat lui Dumnezeu în totalitate, se poate spune despre firea cuiva că s-a transformat. S-ar putea să pară că depui niște eforturi, poate că ești rezistent în fața dificultăților, poate că ești în stare să execuți dispozițiile de lucru de la cel de mai sus sau poate că reușești să mergi oriunde ți se spune să mergi, dar acestea sunt doar mici schimbări în comportamentul tău și nu sunt suficiente pentru a fi considerate o transformare a firii tale. Poate că reușești să alergi pe multe căi, să suferi multe greutăți și să înduri mare umilință; poate că te simți foarte aproape de Dumnezeu și poate că Duhul Sfânt săvârșește o oarecare lucrare asupra ta. Cu toate acestea, atunci când Dumnezeu îți cere să faci ceva care nu se conformează noțiunilor tale, tot s-ar putea să nu te supui; mai degrabă s-ar putea să cauți scuze, răzvrătindu-te și împotrivindu-te lui Dumnezeu, chiar până în punctul de a-L critica și a protesta împotriva Lui. Asta ar fi o problemă gravă! Ar arăta că încă ai o

natură care se împotrivește lui Dumnezeu și că nu ai trecut prin nicio transformare.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce ar trebui să se știe despre transformarea firii omului”

Oamenii se pot comporta bine, dar aceasta nu înseamnă neapărat că sunt în posesia adevărului. A avea ardoare nu-i poate face decât să se conformeze doctrinei și să urmeze regulile; cei care nu au adevărul, nu au nicio cale de a rezolva probleme esențiale, și nici doctrina nu poate lua locul adevărului. Oamenii care au experimentat o schimbare în firile lor sunt diferiți; ei au înțeles adevărul, ei au discernământ asupra tuturor problemelor, știu cum să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu, cum să acționeze în conformitate cu principiul adevărului și cum să acționeze pentru a-L satisface pe Dumnezeu și ei înțeleg natura corupției pe care o afișează. Când sunt revelate propriile lor idei și noțiuni, ei sunt capabili să aibă discernământ și să se lepede de trup. Acesta este modul în care se exprimă o schimbare în fire. Principalul lucru despre oamenii care au suferit o schimbare a firii este că ei au ajuns să înțeleagă clar adevărul, iar când realizează lucrurile, pun adevărul în practică cu o acuratețe relativă, și nu demonstrează corupție atât de des. În general, cei ale căror firi s-au transformat par a fi deosebit de rezonabili și dotați cu discernământ și, datorită înțelegerii pe care o au asupra adevărului, nu mai demonstrează la fel de multă neprihănire de sine sau aroganță. Ei pot vedea și discerne mult din corupția care a fost dezvăluită în ei, așadar ei nu lasă ca aroganța să se nască. Ei sunt capabili să aibă o înțelegere măsurată despre care este locul omului, despre cum să se comporte în mod rezonabil, despre cum să fie ascultători, despre ce să spună și ce să nu spună, ce să spună și ce să le facă anumitor oameni. Acesta este motivul pentru care se spune că oameni ca aceștia sunt relativ rezonabili. Cei care au suferit o schimbare în firile lor

trăiesc cu adevărat o asemănare umană și posedă adevărul. Sunt mereu capabili să vorbească și să vadă lucrurile în conformitate cu adevărul și sunt principiali în tot ceea ce fac; ei nu sunt supuși influenței vreunei persoane, chestiuni sau vreunui lucru și au toți propriile perspective și pot susține principiul adevărului. Firile lor sunt relativ stabile, nu trec de la o extremă la alta și, indiferent de circumstanțele lor, înțeleg cum să-și îndeplinească îndatoririle în mod corespunzător și cum să se comporte spre mulțumirea lui Dumnezeu. Cei ale căror firi s-au schimbat într-adevăr nu se concentrează asupra a ceea ce trebuie să facă pentru ca ei să arate bine la un nivel superficial; ei au câștigat claritate internă cu privire la ce trebuie să facă pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin urmare, din exterior, ei pot să nu pară a fi atât de entuziaști sau a fi făcut ceva foarte măreț, dar tot ceea ce fac ei este semnificativ, este valoros și are rezultate practice. Cei ale căror firi s-au schimbat posedă cu siguranță mult adevăr, iar acest lucru poate fi confirmat de perspectivele lor asupra lucrurilor și de acțiunile lor principiale. Cei care nu posedă adevărul, categoric nu au dobândit nicio schimbare în fire. O schimbare în fire nu înseamnă a avea o umanitate matură și experimentată; se referă în primul rând la momentele în care unele otrăvuri satanice din natura unei persoane se schimbă ca rezultat al dobândirii cunoașterii de Dumnezeu și al unei înțelegeri a adevărului. Adică, aceste otrăvuri satanice sunt curățite, iar adevărul exprimat de Dumnezeu se înrădăcinează în asemenea oameni, devine viața lor și însăși fundamentul existenței lor. Numai atunci ei devin oameni noi și, ca atare, experimentează o transformare a firii. O transformare a firii nu înseamnă că firile exterioare ale oamenilor sunt mai umile decât înainte, că erau aroganți, dar acum pot să comunice rezonabil, sau că nu ascultau pe nimeni, dar acum îi pot asculta pe alții; astfel de modificări externe nu pot fi considerate transformări ale firii. Desigur, transformările firii chiar includ

aceste stări și expresii, dar ingredientul crucial este că, lăuntric, viața lor s-a schimbat. Adevărul exprimat de Dumnezeu devine chiar viața lor, otrăvurile satanice din interior au fost eliminate și perspectivele lor s-au schimbat complet – și niciuna dintre ele nu este în concordanță cu perspectiva lumii. Acești oameni pot vedea planurile și otrăvurile marelui balaur roșu drept ceea ce sunt; ei au înțeles adevărata esență a vieții. Astfel, valorile vieții lor s-au schimbat, iar aceasta este cel mai fundamental tip de transformare, precum și esența unei schimbări în fire.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

În religie, mulți oameni pătimesc în mod semnificativ toată viața lor: își supun corpul și își poartă crucea și chiar continuă să sufere și să îndure până în pragul morții! Unii încă postesc în dimineața morții lor. Toată viața, își refuză mâncarea și îmbrăcămintea bună, concentrându-se doar la suferință. Ei sunt în stare să-și supună corpul și să se lepede de trup. Duhul lor este lăudabil pentru suferința îndelungată. Dar gândirea, noțiunile, atitudinea lor mentală și, într-adevăr, vechea lor natură nu au fost câtuși de puțin tratate. Sunt lipsiți de adevărata cunoaștere de sine. Chipul lui Dumnezeu din mintea lor este cel tradițional al unui Dumnezeu nedeslușit. Hotărârea lor de a pătimi pentru Dumnezeu vine din râvna și caracterul bun al umanității lor. Chiar dacă ei cred în Dumnezeu, nici nu-L înțeleg și nici nu cunosc voia Lui. Ei doar lucrează și suferă orbește pentru Dumnezeu. Nu pun niciun fel de preț pe discernământ, nu prea le pasă de cum trebuie să se asigure că slujirea lor împlinește, de fapt, voia lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin sunt conștienți de cum să atingă cunoașterea de Dumnezeu. Dumnezeul pe care Îl slujesc nu este Cel în chipul Său inerent, ci un Dumnezeu pe care și L-au imaginat, despre care doar au auzit sau despre care doar au citit în legende. Apoi își folosesc imaginațiile bogate și cucernicia ca să pătimească pentru Dumnezeu și să preia lucrarea Sa, pe

care El vrea s-o facă. Slujirea lor este prea inexactă, astfel încât, practic, niciunul dintre ei nu este cu adevărat în stare să slujească în acord cu voia lui Dumnezeu. Indiferent cu câtă bucurie suferă, perspectiva lor inițială asupra slujirii și chipul lui Dumnezeu din mintea lor rămân neschimbate, pentru că ei nu au fost supuși judecății, mustrării, rafinării lui și desăvârșirii Lui și pentru că nimeni nu i-a îndrumat folosind adevărul. Chiar dacă ei cred în Isus Mântuitorul, niciunul dintre ei nu L-a văzut vreodată. Ei Îl cunosc doar din legende și zvonuri. Drept urmare, slujba lor nu înseamnă decât să slujească la întâmplare, cu ochii închiși, ca un orb care își slujește propriul tată. Ce se poate obține, în cele din urmă, printr-o astfel de slujire? Și cine ar aproba-o? De la început până la sfârșit, slujirea lor nu se schimbă deloc, niciodată; ei primesc doar lecții făcute de om și își bazează slujirea numai pe naturalețea lor și pe propriile preferințe. Ce recompensă ar putea aduce acest lucru? Nici măcar Petru, care L-a văzut pe Isus, nu știa cum să slujească potrivit voii lui Dumnezeu; a ajuns să afle acest lucru la sfârșit, când era bătrân. Ce spune acest lucru despre acei oameni orbi care nu au experimentat câtuși de puțin tratarea sau emondarea și nu au avut pe nimeni care să-i călăuzească? Slujirea de astăzi a multora dintre voi nu este precum cea a acestor orbi? Toți cei care nu au primit judecată, emondare și tratare și care nu s-au schimbat – nu sunt ei toți cei cuceriți incomplet? La ce folosesc astfel de oameni? Dacă gândirea, cunoașterea ta despre viață și cunoașterea despre Dumnezeu nu arată nicio schimbare nouă și tu nu câștigi cu adevărat nimic, atunci nu vei realiza niciodată nimic remarcabil în slujirea ta! Fără o viziune și o nouă cunoaștere a lucrării lui Dumnezeu, nu ești cucerit. Modul tău de a-L urma pe Dumnezeu va fi apoi precum al celor care pătimesc și postesc: va avea o valoare mică! Eu spun că slujirea lor este inutilă tocmai pentru că este puțină mărturisire în ceea ce fac aceștia! De-a lungul vieții lor, acei oameni suferă și își petrec timp în închisoare; sunt veșnic răbdători,

iubitori și își poartă veșnic crucea, sunt ridiculizați și respinși de lume, experimentează toate greutățile și, cu toate că sunt ascultători până la capăt, tot nu sunt cuceriți și nu pot oferi nicio mărturie despre faptul că sunt cuceriți. Ei au suferit mult, însă, în sinea lor, nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu. Nu au fost tratate niciunele dintre lor gânduri, vechile noțiuni, practici religioase, cunoașteri făcute de om și idei umane. Nu există nici cea mai mică urmă de cunoaștere nouă în ele. Nicio parte din cunoașterea lor de Dumnezeu nu este adevărată sau corectă. Ei au înțeles greșit voia lui Dumnezeu. Îl slujește asta pe Dumnezeu? Indiferent de cunoașterea ta de Dumnezeu din trecut, dacă astăzi rămâne la fel și tu continui să-ți bazezi cunoașterea de Dumnezeu pe propriile tale noțiuni și idei, indiferent de ceea ce face El, adică, dacă spui că nu ai nicio cunoaștere nouă, adevărată de Dumnezeu și dacă eșuezi să cunoști adevărata imagine și firea a lui Dumnezeu, dacă a ta cunoaștere de Dumnezeu este încă ghidată de gândirea feudală, superstițioasă, și încă se naște din imaginația și noțiunile umane, atunci nu ai fost cucerit. Toate cuvintele pe care ți le spun acum sunt menite să-ți permită să afli și să ai această cunoaștere pentru a te conduce la o mai nouă și corectă cunoaștere; de asemenea, sunt menite să elimine vechile noțiuni și cunoștințe pe din tine, astfel încât să poți avea o nouă cunoaștere. Dacă mănânci și bei cu adevărat cuvintele Mele, atunci cunoașterea ta se va schimba în mod considerabil. Atât timp cât mănânci și bei cuvintele lui Dumnezeu cu o inimă ascultătoare, perspectiva ta va fi schimbată. Atât timp cât poți accepta mustrările repetate, vechea ta mentalitate se va schimba treptat. Atât timp cât vechea ta mentalitate este complet înlocuită cu cea nouă, practica ta se va schimba, de asemenea, corespunzător. În acest fel, slujirea ta va deveni din ce în ce mai precisă, din ce în ce mai capabilă să împlinească voia lui Dumnezeu. Dacă îți poți schimba viața, cunoștințele despre viața umană și multele noțiuni t despre Dumnezeu, atunci naturaleţea

ta se va diminua treptat. Doar acest lucru este rezultatul când oamenii sunt cuceriți de Dumnezeu, este schimbarea care se petrece în oameni. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, tot ceea ce știi este să-ți supui corpul, să înduri și să suferi, iar tu nu știi dacă acest lucru este bun sau rău, cu atât mai puțin de dragul cui îl faci, atunci cum poate o astfel de practică să ducă la schimbare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Adevărul lăuntric al lucrării de cucerire (3)”

Ori de câte ori se adună acei oameni religioși, ei întreabă: „Soră, cum ți-a mers zilele acestea?” Ea s-ar putea să răspundă: „Simt că sunt datoare față de Dumnezeu și că nu pot să-I împlinesc voia.” O alta ar putea spune: „Și eu, la rândul meu, simt că Îi sunt datoare lui Dumnezeu și că nu pot să-L mulțumesc.” Aceste câteva cuvinte și propoziții exprimă singure lucrurile abjecte din adâncul lor; asemenea cuvinte sunt dintre cele mai detestabile și extrem de respingătoare. Natura unor oameni ca aceștia e în opoziție cu Dumnezeu. Aceia care se concentrează pe realitate comunică orice este în mintea lor și își deschid inimile în părtășie. Nu se implică în niciun fel de exercițiu fals și nu afișează nicio politețe sau veselie goală. Ei sunt întotdeauna direcți și nu se conduc după reguli lumești. Unii oameni au o înclinație spre etalări, chiar până în punctul în care sunt complet lipsiți de rațiune. Când cineva cântă, încep să danseze, fără să-și dea măcar seama că orezul din oalele lor a ars deja. Astfel de oameni nu sunt evlavioși, nici onorabili, și sunt mult prea ușuratici. Toate acest lucruri sunt manifestări ale unei lipse a simțului realității. Când unii oameni au părtășie despre problemele vieții spirituale, deși nu vorbesc despre a-I datora ceva lui Dumnezeu, ei chiar păstrează o dragoste adevărată pentru El în sinea lor. Sentimentul tău de îndatorare față de Dumnezeu nu are nimic de a face cu alți oameni; tu ești îndatorat față de Dumnezeu, nu față de omenire. Ce rost

are să vorbești în mod constant despre aceasta celorlalți? Trebuie să pui accentul pe intrarea în realitate, nu pe zelul exterior sau pe expunere.

Ce reprezintă faptele bune de suprafață ale oamenilor? Ele reprezintă trupul și nici măcar cele mai bune dintre practicile exterioare nu prezintă viața; pot doar să arate temperamentul tău individual. Practicile exterioare ale omenirii nu pot îndeplini dorința lui Dumnezeu. Vorbești în mod constant despre îndatorirea ta față de Dumnezeu și, cu toate acestea, nu poți să susții viața altora sau să îi inspiri să Îl iubească pe Dumnezeu. Crezi că aceste acțiuni ale tale Îl vor mulțumi pe Dumnezeu? Simți că acțiunile tale sunt în concordanță cu voia lui Dumnezeu și că aparțin duhului, dar, de fapt, toate sunt absurde! Tu crezi că ceea ce te mulțumește pe tine și ceea ce ești dispus să faci sunt exact acele lucruri care Îl bucură pe Dumnezeu. Poate ceea ce-ți place ție să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Poate caracterul unei persoane să Îl reprezinte pe Dumnezeu? Ceea ce te mulțumește pe tine este exact ceea ce Dumnezeu nu poate să sufere, iar obiceiurile tale sunt cele pe care Dumnezeu le detestă și le respinge. Dacă te simți îndatorat, atunci du-te și roagă-te înaintea lui Dumnezeu; nu este nevoie să vorbești altora despre aceasta. Dacă nu te rogi în fața lui Dumnezeu și în schimb atragi în mod constant atenția asupra ta în prezența altora, poate aceasta să împlinească voia lui Dumnezeu? Dacă acțiunile tale sunt întotdeauna doar de fațadă, atunci aceasta înseamnă că ești extrem de vanitos. Ce fel de oameni sunt aceia care fac fapte bune numai de suprafață și sunt lipsiți de realitate? Astfel de oameni sunt doar farisei ipocriți și figuri religioase! Dacă nu vă dezbărați de practicile voastre exterioare și nu sunteți în stare să faceți schimbări, atunci elementele ipocriziei din voi vor crește și mai mult. Cu cât elementele ipocriziei voastre sunt mai mari, cu atât împotrivirea față de Dumnezeu este mai puternică. În final, oamenii ca aceștia vor fi cu siguranță eliminați!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „În credință, ar trebui să ne concentrăm pe realitate – implicarea în ritualuri religioase nu este credință”

Citate din predici și părtășii ca referință:

În lumea religioasă, există mulți oameni devotați care spun: „Ne-am schimbat datorită credinței în Domnul Isus. Suntem capabili să ne sacrificăm pentru Domnul, să facem lucrare pentru El, să răbdăm închisoare pentru El și să nu tăgăduim numele Lui. Putem să facem multe lucruri drepte, să facem caritate, să donăm și să ajutăm pe săraci. Acestea sunt schimbări mari! Astfel suntem calificați să fim aduși în împărăția cerului”. Ce credeți despre aceste cuvinte? Aveți vreun discernământ când vine vorba de aceste cuvinte? Ce înseamnă să fii curățat? Credeți că dacă purtarea voastră s-a schimbat și faceți fapte bune, atunci ați fost curățați? Cineva spune: „Am renunțat la tot. Am renunțat la serviciul meu, la familia mea și la dorințele trupului pentru a mă sacrifica pentru Dumnezeu. Echivalează oare aceasta cu a fi curățat?” Chiar dacă ați făcut toate acestea, aceasta nu este o dovadă solidă că ați fost curățați. Așadar, care este punctul cheie? În care aspect puteți obține curățirea care poate fi considerată adevărată? (Curățirea de firea satanică împotrivitoare lui Dumnezeu). Care sunt manifestările firii satanice care se împotrivește lui Dumnezeu? Cele mai evidente manifestări sunt aroganța persoanei, îngâmfarea, neprihănirea de sine și mândria, precum și necinstea ei, trădarea, spunerea de minciuni, viclenia și ipocrizia. Când aceste firi satanice nu mai fac parte din cineva, atunci acea persoană a fost curățată cu adevărat. S-a spus că există 12 manifestări-cheie în firea satanică a omului, cum ar fi: a te considera ca fiind cel mai vrednic de respect; a lăsa pe cei care mi se conformează să prospere, iar pe cei care mi se împotrivesc să piară; a gândi că numai Dumnezeu îți este superior, nesupunându-te nimănui altcuiva, neavând niciun respect pentru alții; a crea o împărăție independentă de îndată ce ai

putere; a dori să fii singurul care exercită putere și stăpânul tuturor lucrurilor și să decizi toate lucrurile de unul singur. Toate aceste manifestări sunt firi satanice. Aceste firi satanice trebuie curățate înainte ca cineva să experimenteze o schimbare în firea vieții lui. O schimbare în firea vieții omului înseamnă o renaștere, deoarece substanța lui s-a schimbat. Înainte, când i s-a dat putere, omul a fost în stare să-și creeze propria împărăție independentă. Acum, când i se dă putere, el Îl slujește pe Dumnezeu, este martor pentru El și devine un slujitor pentru poporul ales al lui Dumnezeu. Nu este aceasta o schimbare autentică? Înainte, el a ieșit în evidență în toate situațiile și a vrut ca alți oameni să-l respecte și să i se închine. Acum, el este martor pentru Dumnezeu pretutindeni și nu iese în evidență. Indiferent de modul cum îl tratează oamenii, el crede că este bine. Indiferent de modul în care comentează despre el oamenii, el crede că este bine. Nu-i pasă. El se concentrează doar pe a-L slăvi pe Dumnezeu, a a fi martor pentru El, îi ajută pe alții să dobândească o înțelegere a lui Dumnezeu și îi ajută să se supună în prezența lui Dumnezeu. Nu este aceasta o schimbare în firea vieții? „Voi trata frații și surorile cu iubire. Voi avea milă de alții în toate situațiile. Nu mă voi gândi la mine și voi oferi ajutor altora. Îi voi ajuta pe alții să progreseze cu viața lor și îmi voi îndeplini responsabilitățile. Voi ajuta pe alții să înțeleagă adevărul și să dobândească adevărul.” Aceasta înseamnă să-i iubești pe alții ca pe tine însuți! Când vine vorba de Satana, puteți să discerneți lucrul acesta, să aveți principii și să trasați o linie de demarcație cu aceasta și să demascați în întregime răutățile Satanei, astfel încât poporul ales al lui Dumnezeu să fie scutit de vătămările lui. Aceasta înseamnă a proteja poporul ales al lui Dumnezeu și aceasta înseamnă chiar mai mult decât a-i iubi pe alții ca pe tine însuți. Mai mult, ar trebui să iubiți ceea ce iubește Dumnezeu și să urâți ceea ce urăște El. Ceea ce Dumnezeu urăște sunt antihriștii, duhurile rele și oamenii răi. Aceasta înseamnă că și

noi trebuie să urâm antihriștii, duhurile rele și oamenii răi. Trebuie să stăm de partea lui Dumnezeu. Nu ne putem compromite cu ei. Dumnezeu îi iubește pe cei pe care vrea să-i mântuiască și să-i binecuvânteze. Pentru acești oameni, noi trebuie să fim responsabili, să-i tratăm cu iubire, să-i ajutăm, să-i îndrumăm și să-i sprijinim. Nu este aceasta o schimbare în firea vieții cuiva? Mai mult, atunci când ați comis unele păcate sau greșeli, sau ați neglijat principiile în a face ceva, puteți accepta critica, ocara, tratarea și emondarea fraților și a surorilor; puteți să tratați toate aceste lucruri în mod corect și să le primiți de la Dumnezeu, să nu nutriți nicio ură și să căutați adevărul pentru a vă repara propria stricăciune. Nu este aceasta o schimbare în firea vieții voastre? Da, este. […]

Poate schimbarea comportamentului unui om despre care se vorbește în lumea religioasă să reprezinte o schimbare în firea vieții? (Nu, nu poate). De ce? Motivul principal este că el încă se împotrivește lui Dumnezeu. Este la fel ca în cazul fariseilor care erau foarte devotați pe dinafară. Ei se rugau des, explicau Scriptura și urmau reglementările legii foarte bine. S-ar putea spune că, pe dinafară, ei erau ireproșabili. Oamenii nu puteau să le găsească nicio vină. Cu toate acestea, de ce au fost încă în stare să se împotrivească și să-L condamne pe Hristos? Ce indică aceasta? Indiferent cât de buni ar părea oamenii, dacă nu au adevărul și, astfel, nu-L cunosc pe Dumnezeu, ei tot I se vor împotrivi. Pe dinafară, ei erau așa de buni, dar de ce nu se consideră acest lucru ca o schimbare în firea vieții? Pentru că firea lor stricată nu s-a schimbat deloc și ei erau tot aroganți, îngâmfați și deosebit de neprihăniți de sine. Ei credeau în propriile lor cunoștințe, teorii și credeau că au cea mai bună înțelegere a Scripturilor. Ei credeau că înțelegeau totul și că erau mai buni decât alți oameni. Din acest motiv ei s-au împotrivit și L-au condamnat pe Domnul Isus când predica și Își făcea lucrarea. Din acest motiv, atunci când lumea religioasă aude că Hristos din

zilele de pe urmă a exprimat tot adevărul, Îl condamnă chiar dacă știe că acesta este adevărul.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

Capitolul 7 Alte aspecte ale adevărurilor pe care ar trebui să le înțelegeți în credința voastră în Dumnezeu

1. Cunoașterea sursei împotrivirii oamenilor față de lucrarea nouă a lui Dumnezeu în credința lor în Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Motivul pentru care omul se împotrivește lui Dumnezeu își are originea, pe de o parte, în firea lui stricată și, pe de altă parte, în ignoranța față de Dumnezeu și lipsa de înțelegere a principiilor după care Dumnezeu lucrează și a voii Lui pentru om. Aceste două aspecte, luate laolaltă, constituie o istorie a împotrivirii oamenilor față de Dumnezeu. Cei începători în credință se împotrivesc lui Dumnezeu pentru că o astfel de împotrivire este în natura lor, în timp ce împotrivirea față de Dumnezeu a celor cu mulți ani în credință rezultă din ignoranța lor față de El, pe lângă firea lor coruptă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”

Lucrarea lui Dumnezeu continuă să avanseze și, deși scopul lucrării Lui rămâne neschimbat, mijloacele prin care El lucrează se schimbă în mod constant, ceea ce înseamnă că și aceia care Îl urmează pe Dumnezeu se schimbă constant. Cu cât Dumnezeu înfăptuiește mai multă lucrare, cu atât sunt mai temeinice cunoștințele omului despre El. Schimbări corespunzătoare au loc și în firea omului ca urmare a lucrării lui Dumnezeu. Totuși, doar datorită faptului că lucrarea lui Dumnezeu se schimbă mereu, cei care nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și acei oameni absurzi care nu cunosc adevărul devin oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează noțiunilor omului, pentru că lucrarea Lui este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu repetă niciodată lucrarea veche ci, mai degrabă, merge înainte cu o lucrare

care nu a mai fost făcută niciodată. Dat fiind că Dumnezeu nu Își repetă lucrarea, iar omul judecă invariabil lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pe baza lucrării Sale din trecut, a devenit extrem de dificil pentru Dumnezeu să îndeplinească fiecare etapă a lucrării noii epoci. Omul are mult prea multe greutăți! Gândirea omului este prea conservatoare! Niciun om nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu, totuși, ei toți o delimitează. Când Îl părăsește pe Dumnezeu, omul pierde viața, adevărul și binecuvântările Lui, totuși, nici nu acceptă viața sau adevărul, cu atât mai puțin binecuvântările mai mari pe care Dumnezeu le oferă omenirii. Toți oamenii doresc să-L câștige pe Dumnezeu, dar nu sunt în stare să tolereze nicio schimbare în lucrarea lui Dumnezeu. Cei care nu acceptă noua lucrare a lui Dumnezeu cred că lucrarea lui Dumnezeu este imutabilă, că rămâne pentru totdeauna pe loc. În credința lor, tot ceea ce este necesar pentru a obține mântuirea veșnică de la Dumnezeu este respectarea legii și, atât timp cât se căiesc și își mărturisesc păcatele, voia lui Dumnezeu va fi mulțumită pentru totdeauna. Ei sunt de părere că Dumnezeu nu poate fi decât Dumnezeul legii și Dumnezeul care a fost pironit pe cruce pentru om; în plus, părerea lor este că Dumnezeu nu trebuie și nu poate să depășească Biblia. Tocmai aceste păreri i-au înlănțuit strâns de legea de odinioară și i-au încătușat prin reguli fără viață. Sunt alții, mai mulți, care cred că, indiferent de noua lucrare a lui Dumnezeu, ea trebuie să fie verificată prin profeții și că, în fiecare etapă a unei astfel de lucrări, toți cei care Îl urmează cu o inimă „sinceră” trebuie, de asemenea, să primească revelații; altfel, lucrarea nu I-ar putea aparține lui Dumnezeu. Nu este tocmai o sarcină ușoară pentru om să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu. Aceasta, adăugată inimii absurde a omului și naturii sale rebele de importanță de sine și îngâmfare, face să fie cu atât mai dificil pentru om să accepte noua lucrare a lui Dumnezeu. Omul nici nu cercetează atent noua lucrare a lui Dumnezeu, nici nu o acceptă cu smerenie; mai degrabă, el

adoptă o atitudine de dispreț, așteptând revelațiile și îndrumarea lui Dumnezeu. Nu este acesta comportamentul unui om care se răzvrătește și se împotrivește lui Dumnezeu? Cum pot astfel de oameni să obțină aprobarea lui Dumnezeu?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

Deoarece există întotdeauna noi evoluții în lucrarea lui Dumnezeu, există o lucrare care devine depășită și veche pe măsură ce noua lucrare se naște. Aceste tipuri diferite de lucrare, veche și nouă, nu sunt contradictorii, ci complementare; fiecare pas continuă de la ultimul. Întrucât există o nouă lucrare, lucrurile vechi trebuie, desigur, eliminate. De exemplu, unele dintre practicile de lungă durată și zicerile obișnuite ale omului, însoțite de mulți ani de experiență și învățături ale acestuia, au format și formează tot felul de noțiuni în mintea omului. Faptul că Dumnezeu încă nu Și-a dezvăluit pe deplin fața adevărată și firea inerentă față de om, împreună cu răspândirea de-a lungul multor ani a teoriilor tradiționale din cele mai vechi timpuri, au fost și mai favorabile ca omul să-și formeze astfel de noțiuni. Este corect să spunem că, în cursul credinței omului în Dumnezeu, influența diferitelor noțiuni a dus la formarea și evoluția continuă în om a tot felul de înțelegeri noționale despre Dumnezeu, ceea ce a făcut ca mulți oameni religioși care slujesc lui Dumnezeu să devină dușmanii Lui. Astfel, cu cât sunt mai puternice noțiunile religioase ale oamenilor, cu atât se opun mai mult lui Dumnezeu și cu atât mai mult sunt ei dușmanii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna nouă și nu este niciodată veche; niciodată nu formează doctrine ci, mai degrabă, se schimbă și se reînnoiește continuu într-o măsură mai mare sau mai mică. A lucra în acest mod este o expresie a firii inerente a lui Dumnezeu Însuși. Este, de asemenea, principiul inerent al lucrării lui Dumnezeu și unul dintre mijloacele prin care Dumnezeu Își

realizează lucrarea Sa de gestionare. Dacă Dumnezeu nu ar lucra în acest fel, omul nu s-ar schimba sau nu ar putea să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Satana nu ar fi înfrânt. Astfel, în lucrarea Sa, există continuu schimbări care par neobișnuite, dar care sunt de fapt periodice. Cu toate acestea, modul în care omul crede în Dumnezeu este destul de diferit. El se agață de doctrinele și sistemele vechi, familiare și, cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai plăcute pentru el. Cum ar putea mintea nesăbuită a omului, o minte care este la fel de intransigentă ca piatra, să accepte atât de multă muncă nouă și cuvinte ale lui Dumnezeu de nepătruns? Omul detestă Dumnezeul care este mereu nou și niciodată vechi; lui îi place doar anticul Dumnezeu învechit, care are dinții lungi, părul alb și care este blocat pe loc. Așadar, pentru că Dumnezeu și omul au fiecare propriile lor preferințe, omul a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Multe dintre aceste contradicții există încă și astăzi, într-un moment în care Dumnezeu a făcut o nouă lucrare timp de aproape șase mii de ani. Acestea sunt, prin urmare, dincolo de remediere. […] Intenția lui Dumnezeu a fost întotdeauna ca lucrarea Sa să fie nouă și vie, nu veche și moartă, iar ceea ce El îl face pe om să respecte variază în funcție de epocă și perioadă și nu este veșnic și imuabil. Aceasta este pentru că El este un Dumnezeu care determină omul să trăiască și să fie nou, mai degrabă decât un diavol care face ca omul să moară și să fie bătrân. Nu înțelegeți încă asta? Ai noțiuni despre Dumnezeu și ești incapabil să renunți la ele pentru că ești închis la minte. Nu este pentru că lucrarea lui Dumnezeu are prea puțin sens, nici pentru că lucrarea lui Dumnezeu e diferită de dorințele omenești și, în plus, nici pentru că Dumnezeu este întotdeauna neglijent în îndatoririle Lui. Nu poți renunța la noțiunile tale pentru că ești prea lipsit de ascultare și pentru că nu ai nici cea mai mică asemănare a unei ființe create, și nu pentru că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine. Tu ai cauzat toate astea și nu au nicio legătură cu

Dumnezeu; toate suferințele și nenorocirile sunt create de om. Gândurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna bune: El nu Își dorește să te facă să îți creezi noțiuni, ci Își dorește să te schimbi și să te reînnoiești cu trecerea veacurilor. Cu toate acestea, nu știi ce este bine pentru tine și întotdeauna scrutezi sau analizezi. Nu este faptul că Dumnezeu face lucrurile dificile pentru tine, ci că nu ai nicio venerație față de Dumnezeu, iar neascultarea ta este prea mare. O mică ființă creată care îndrăznește să ia o parte neînsemnată din ceea ce a fost dat anterior de Dumnezeu și care după aceea se întoarce și-L atacă pe Dumnezeu folosind-o – nu este aceasta neascultarea omului? Oamenii, este corect să spunem, sunt absolut necalificați să-și exprime punctele de vedere în fața lui Dumnezeu, și sunt cu atât mai puțin calificați să-și prezinte după bunul plac limbajul ordinar, putred și înflorit – ca să nu spunem mai mult despre aceste noțiuni mucegăite. Nu sunt ele cu atât mai mult fără nicio valoare?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei ce cunosc lucrarea lui Dumnezeu de astăzi pot sluji lui Dumnezeu”

Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de

rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi reziști lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit adevărul vieții. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui

Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă? Vă întreb mai departe: nu este extrem de ușor pentru voi să săvârșiți greșelile celor dintâi farisei, dat fiind faptul că nu aveți cea mai mică înțelegere a lui Isus? Ești capabil să discerni calea adevărului? Poți să garantezi, cu adevărat, că nu I te vei împotrivi lui Hristos? Ești capabil să urmezi lucrarea Duhului Sfânt? Dacă nu știi dacă I te vei împotrivi lui Hristos, atunci, Eu zic că deja ești cu un picior în groapă. Cei care nu L-au cunoscut pe Mesia au fost cu toții în stare să I se împotrivească lui Isus, să Îl respingă pe Isus și să-L defăimeze. Oamenii care nu Îl înțeleg pe Isus sunt cu toții în stare să Îl respingă și să Îl vorbească de rău. Mai mult, ei sunt în stare să vadă întoarcerea lui Isus ca pe înșelăciunea lui Satana și mai mulți oameni Îl vor condamna pe Isus întors în trup. Nu vă fac toate aceste lucruri să vă fie teamă? Lucrul cu care vă veți confrunta va fi blasfemie împotriva Duhului Sfânt, stricarea cuvintelor Duhului Sfânt către Biserici și respingerea a tot ceea ce este exprimat de Isus. Ce puteți câștiga de la Isus dacă voi sunteți atât de confuzi? Cum puteți înțelege lucrarea lui Isus atunci când El revine la trup pe un nor alb, dacă refuzați cu încăpățânare să vă conștientizați greșelile? Vă spun aceasta: oamenii care nu primesc adevărul și, totuși, așteaptă

orbește sosirea lui Isus pe nori albi, vor blasfemia, cu siguranță, împotriva Duhului Sfânt și ei sunt categoria care va fi distrusă. Voi doriți doar harul lui Isus și vreți doar să vă bucurați de tărâmul binecuvântat al cerului, dar nu ați ascultat niciodată cuvintele rostite de Isus și nu ați primit niciodată adevărul exprimat de Isus când Se întoarce la trup. Ce veți da în schimbul faptului că Isus Se întoarce pe un nor alb? Cumva sinceritatea cu care săvârșiți păcate în mod repetat și apoi vă spuneți spovedania, la nesfârșit? Ce veți oferi ca sacrificiu lui Isus care Se întoarce pe un nor alb? Anii de muncă cu care vă înălțați pe voi înșivă? Ce veți arăta pentru a-L face pe Isus Cel reîntors să aibă încredere în voi? Natura voastră arogantă care nu ascultă de niciun adevăr?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Sursa răzvrătirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este faptul că omul a fost corupt de Satana. Din cauza corupției Satanei, conștiința omului a devenit amorțită; el este imoral, gândurile lui sunt decăzute și are un mod de gândire înapoiat. Înainte să fie corupt de Satana, omul Îl urma în mod natural pe Dumnezeu și Îi asculta cuvintele după ce le auzea. El avea, în mod natural, o conștiință și o rațiune sănătoasă și, în același timp, o umanitate normală. După ce au fost corupte de Satana, rațiunea, conștiința și umanitatea inițială a omului au devenit inerte și afectate de Satana. Așadar, el și-a pierdut ascultarea și dragostea pentru Dumnezeu. Rațiunea omului a devenit aberantă, firea lui a devenit asemenea firii unui animal și răzvrătirea lui față de Dumnezeu este mai frecventă și mai dureroasă. Și, totuși, omul nu este conștient de acest lucru și nu îl recunoaște, ci doar se împotrivește și se răzvrătește orbește. Firea omului este dezvăluită în expresiile rațiunii, înțelegerii și conștiinței lui; pentru că rațiunea și

înțelegerea lui nu sunt sănătoase, iar conștiința lui a devenit extrem de inertă, atunci firea lui este una de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. […]

Revelarea firii corupte a omului își are sursa în nimic altceva decât conștiința inertă a omului, în natura lui rea și rațiunea lui nesănătoasă; dacă rațiunea și conștiința omului sunt capabile să devină din nou normale, atunci el va deveni o persoană potrivită pentru a fi folosită de Dumnezeu. Pentru că întotdeauna conștiința omului a fost amorțită și întrucât rațiunea omului, care nu a fost niciodată una sănătoasă, devenind din ce în ce mai inertă, omul este din ce în ce mai răzvrătit față de Dumnezeu, în așa măsură încât L-a pironit pe Isus pe cruce și refuză ca întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă să intre în casa lui, condamnă trupul lui Dumnezeu și Îl vede ca umil. Dacă omul ar avea măcar un pic de omenie, nu ar trata cu atâta cruzime trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de rațiune, nu ar trata atât de rău trupul întrupat al lui Dumnezeu; dacă ar avea un pic de conștiință, nu I-ar „mulțumi” în felul acesta Dumnezeului întrupat. Omul trăiește în epoca Dumnezeului devenit trup și, totuși, nu este capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a oferit o oportunitate atât de bună, ci dimpotrivă, blestemă venirea lui Dumnezeu sau ignoră complet faptul întrupării lui Dumnezeu și pare să se împotrivească acestui fapt și se arată obosit de el. Indiferent cum tratează omul venirea lui Dumnezeu, Acesta, pe scurt, Și-a continuat mereu lucrarea cu răbdare, chiar dacă omul n-a fost câtuși de puțin ospitalier față de El, ci doar Îi face, orbește, cereri. Firea omului a devenit extrem de vicioasă, rațiunea lui a devenit extrem de inertă și conștiința lui extrem de călcată în picioare de către cel rău și a încetat de mult să mai fie conștiința inițială a omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu”

2. Pentru a căuta calea adevărată, trebuie să aveți rațiune

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Despre Dumnezeu și despre om nu se poate vorbi în aceeași termeni. Esența și lucrarea Lui sunt lucrurile cel mai de nepătruns și de neînțeles pentru om. Dacă Dumnezeu nu Își face personal lucrarea și nu Își rostește cuvintele în lumea omului, atunci omul nu va putea niciodată să înțeleagă voia lui Dumnezeu. Și, astfel, nici măcar cei care și-au devotat întreaga viață lui Dumnezeu nu vor reuși să Îi primească aprobarea. Dacă Dumnezeu nu începe să lucreze, atunci, oricât de mult bine ar face omul, va fi totul degeaba, deoarece gândurile lui Dumnezeu vor fi întotdeauna mai înalte decât gândurile omului, iar înțelepciunea lui Dumnezeu este dincolo de înțelegerea omului. Și, astfel, spun că aceia care pretind că Îl „înțeleg pe deplin" pe Dumnezeu și lucrarea Lui, sunt o mulțime de inepți; că sunt toți înfumurați și ignoranți. Omul nu ar trebui să definească lucrarea lui Dumnezeu; mai mult, omul nu poate să definească lucrarea lui Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, omul este la fel de neînsemnat ca o furnică; deci cum poate omul să înțeleagă lucrarea lui Dumnezeu? Cei cărora le place să declame: „Dumnezeu nu lucrează în felul acesta sau în celălalt" sau „Dumnezeu este așa sau așa" – nu vorbesc ei cu aroganță? Toți ar trebui să știm că omul, care este al trupului, a fost stricat de Satana. Natura adevărată a omenirii este să se opună lui Dumnezeu. Omenirea nu este pe picior de egalitate cu Dumnezeu, și cu atât mai puțin poate omenirea spera să dea sfaturi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Cât despre cum călăuzește Dumnezeu omul, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Este de cuviință ca omul să se supună, fără a profesa cutare și cutare perspectivă, pentru că omul este doar țărână. De vreme ce este intenția noastră să-L căutăm pe Dumnezeu,

nu ar trebui să ne suprapunem noțiunile noastre peste lucrarea lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să le ia în considerare, cu atât mai puțin ar trebui să ne folosim firea stricată cât ne stă în putință pentru a ne împotrivi în mod voit lucrării lui Dumnezeu. Nu ne-ar face aceasta antihriști? Cum ar putea astfel de oameni să creadă în Dumnezeu? De vreme ce noi credem că există un Dumnezeu și de vreme ce ne dorim să-L mulțumim și să-L vedem, ar trebui să căutăm calea adevărului și să căutăm o cale de a fi compatibili cu Dumnezeu. Nu ar trebui să ne împotrivim Lui cu trufie. Ce bine ar putea să rezulte vreodată din astfel de acțiuni?

Astăzi, Dumnezeu a făcut o nouă lucrare. Poate că nu ești capabil să accepți aceste cuvinte și poate că ți se par ciudate, dar te-aș sfătui să nu îți expui naturalețea, căci doar cei care într-adevăr flămânzesc și însetează după dreptate în fața lui Dumnezeu pot să dobândească adevărul și doar cei care sunt cu adevărat evlavioși pot fi luminați și călăuziți de El. Se dobândesc rezultate prin căutarea adevărului cu liniște cumpătată, nu prin certuri și controverse. Când spun că: „astăzi, Dumnezeu a făcut o lucrare nouă", Mă refer la chestiunea reîntoarcerii lui Dumnezeu în trup. Poate că aceste cuvinte nu te deranjează; poate că le disprețuiești; sau poate chiar sunt de mare interes pentru tine. Indiferent de situație, sper că toți aceia care își doresc într-adevăr ca Dumnezeu să Se arate pot să recunoască acest fapt și să îi acorde o cercetare atentă, în loc să tragă concluzii pripite despre el; așa ar trebui să acționeze o persoană înțeleaptă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"

Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii

Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți iresponsabili sau nepăsători în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că cei care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și reverențioși. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți cineva cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu inima ta, care conține atât de puțină venerație pentru Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: „Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt” sau: „Acesta este un Hristos mincinos venit să înșele oameni”. Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării Hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți de înșelăciune. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea

lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”

Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm voia lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele „Dumnezeu este adevărul, calea și viața”. Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și tot cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu, care, de altfel, ar trebui să fie recunoscută de toată lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă

îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul. Întrucât omul nu este adevărul și nu deține adevărul, el ar trebui să caute, să accepte și să asculte.

Indiferent dacă ești american, britanic sau de altă naționalitate, ar trebui să-ți depășești granițele propriei naționalități, trecând dincolo de sinele propriu, și să vezi lucrarea lui Dumnezeu din locul unei ființe create. Astfel, nu vei aduce limitări urmelor lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, în zilele noastre, mulți oameni consideră că este imposibil ca Dumnezeu să Se arate într-o națiune anume sau în rândul unui anumit popor. Cât de profundă este semnificația lucrării lui Dumnezeu și cât de importantă este arătarea Lui! Cum este cu putință ca gândirea și noțiunile oamenilor să o măsoare? Prin urmare, spun că ar trebui să-ți depășești noțiunile privind naționalitatea și etnia pentru a căuta arătarea lui Dumnezeu. Doar astfel nu vei fi constrâns de propriile tale noțiuni; doar astfel vei fi în măsură să întâmpini arătarea lui Dumnezeu. Altminteri, vei rămâne în întunericul veșnic și nu vei dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

Dumnezeu este Dumnezeul întregii rase umane. El nu Se consideră proprietatea privată a niciunei națiuni sau a niciunui popor, ci Își îndeplinește lucrarea așa cum a planificat-o, fără a fi constrâns de vreo formă, națiune sau de vreun popor. Poate nu ți-ai imaginat niciodată această formă, poate atitudinea ta față de această formă este una de negare sau poate națiunea în care Se arată Dumnezeu și poporul în rândul căruia Se

arată este discriminat întâmplător de toată lumea și este, întâmplător, cel mai înapoiat de pe pământ. Cu toate acestea, Dumnezeu are înțelepciunea Lui. Cu marea Lui putere și cu ajutorul adevărului Său și al firii Sale, El a câștigat cu adevărat un grup de persoane care sunt în asentiment cu El și un grup de persoane pe care Și-a dorit să-l facă complet – un grup cucerit de El, care, după ce a îndurat tot felul de încercări, de necazuri și de persecuții, Îl poate urma până la capăt. Scopul arătării lui Dumnezeu, care nu e limitat de vreo formă sau națiune, este de a-I permite să-Și termine lucrarea așa cum Și-a planificat-o. Este întocmai ca atunci când Dumnezeu S-a întrupat în Iudeea; scopul Său era de a termina lucrarea de răstignire pentru răscumpărarea întregii rase umane. Cu toate acestea, evreii credeau că Dumnezeu nu poate face acest lucru și considerau că este imposibil ca Dumnezeu să Se întrupeze și să ia forma Domnului Isus. Ceea ce considerau „imposibil" a devenit baza pe care Îl condamnau și I se opuneau lui Dumnezeu și care a condus, în cele din urmă, la distrugerea Israelului. În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră „imposibil" restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui? Oriunde Se arată Dumnezeu, acolo este exprimat adevărul și acolo va fi glasul Lui. Doar cei care pot accepta adevărul vor fi în stare să

audă glasul lui Dumnezeu și doar astfel de oameni sunt în măsură să fie martori ai arătării Lui. Renunță la noțiunile tale! Liniștește-te și citește cu atenție aceste cuvinte. Dacă tânjești după adevăr, Dumnezeu te va lumina și Îi vei înțelege voia și cuvintele. Renunțați la opiniile voastre despre „imposibil”! Cu cât oamenii cred mai mult că un lucru este imposibil, cu atât este mai probabil să se întâmple, deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu se înalță mai sus de ceruri, gândurile Lui sunt mai înalte decât gândurile omului și lucrarea Lui transcende limitele gândirii și noțiunilor omului. Cu cât acel ceva este mai imposibil, cu atât mai mult deține adevăr ce poate fi căutat; cu cât ceva depășește mai mult noțiunile și imaginația omului, cu atât mai mult conține voia lui Dumnezeu. Aceasta deoarece, indiferent unde Se arată, Dumnezeu este tot Dumnezeu și esența Lui nu se va schimba niciodată din cauza locului sau a modului în care Se arată. Firea lui Dumnezeu rămâne aceeași oriunde sunt urmele Lui și, oriunde sunt urmele lui Dumnezeu, El este Dumnezeul întregii omeniri, întocmai așa cum Domnul Isus nu este doar Dumnezeul israeliților, ci este și Dumnezeul tuturor popoarelor din Asia, Europa și America și, chiar mai mult, El este singurul Dumnezeu din întregul univers. Așadar, să căutăm voia lui Dumnezeu, să-I descoperim arătarea în cuvântările Lui și să ținem pasul cu urmele Lui! Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Cuvintele și arătarea Lui există în același timp, iar firea și urmele Lui sunt deschise în permanență omenirii. Dragi frați și surori, sper că puteți să vedeți arătarea lui Dumnezeu în aceste cuvinte și să începeți să-I urmați pașii în timp ce vă îndreptați spre o nouă epocă și intrați în frumosul nou cer și pământ pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îi așteaptă arătarea!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”

3. Pentru a crede în Dumnezeu, ar trebui să stabiliți o relație normală cu Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

În credința în Dumnezeu, trebuie să rezolvi măcar chestiunea de a avea o relație normală cu Dumnezeu. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci semnificația credinței tale în Dumnezeu este pierdută. Stabilirea unei relații normale cu Dumnezeu este dobândită în întregime cu o inimă care se liniștește în prezența Lui. Să ai o relație normală cu Dumnezeu înseamnă să fii în stare să nu te îndoiești și să nu tăgăduiești nimic din lucrarea Lui și să fii în stare să te supui acesteia. În plus, înseamnă să ai intențiile corecte în prezența lui Dumnezeu, să nu faci planuri pentru tine, punând întotdeauna pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu; înseamnă să accepți cercetarea amănunțită a lui Dumnezeu și să te supui rânduielilor Lui. Trebuie să fii capabil să-ți liniștești inima în prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce faci. Chiar dacă nu înțelegi voia lui Dumnezeu, tot trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle și responsabilitățile la maximul capacităților tale. Odată ce voia lui Dumnezeu ți-a fost dezvăluită, acționează conform ei și nu va fi prea târziu. Când relația ta cu Dumnezeu a devenit normală, atunci vei avea o relație normală și cu oamenii. Totul este clădit pe temelia cuvintelor lui Dumnezeu. Mănâncă și bea cuvintele lui Dumnezeu, după aceea pune în practică cerințele Lui, corectează-ți punctele de vedere și evită să faci orice I se împotrivește lui Dumnezeu sau perturbă Biserica. Nu face nimic ce nu este în beneficiul vieților fraților și surorilor, nu spune nimic nefolositor celorlalți și nu face lucruri rușinoase. Fii drept și onorabil în tot ceea ce faci și asigură-te că fiecare acțiune a ta este prezentabilă înaintea lui Dumnezeu. Chiar dacă trupul poate fi slab uneori, trebuie să fii capabil să pui pe primul loc interesele familiei lui Dumnezeu, fără a râvni la

profitul personal, și trebuie să fii capabil să acționezi cu dreptate. Dacă poți practica în acest fel, atunci relația ta cu Dumnezeu va fi normală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci relația ta cu Dumnezeu este normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să le întorci spatele și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuți. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de emoții sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu. Lucrurile mici pot dezvălui intențiile și statura unei persoane și astfel, pentru ca o persoană să intre pe calea de a fi desăvârșită de Dumnezeu, trebuie să-și îndrepte mai întâi propriile intenții și relația cu Dumnezeu. Numai atunci când relația ta cu Dumnezeu este normală poți fi desăvârșit de El; numai atunci tratarea, emondarea, disciplinarea și rafinarea Lui vor putea să-și atingă în tine efectul dorit. Cu alte cuvinte, dacă ființele umane pot să-L păstreze pe Dumnezeu în inimile lor, să nu caute câștigul personal și să nu se gândească la propriile perspective (în sens trupesc), ci să suporte în schimb povara intrării în viață, să facă tot ce pot pentru a căuta adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu – dacă poți să faci asta, atunci obiectivele pe care le urmărești vor fi corecte, iar relația ta cu Dumnezeu va deveni normală. Repararea relației cu Dumnezeu poate fi considerată primul pas spre intrarea în călătoria spirituală. Deși soarta omului e în mâinile lui Dumnezeu, deși este

predestinată de Dumnezeu și nu poate fi schimbată de către om, faptul că poți fi desăvârșit sau câștigat de către El depinde de faptul dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Poate că există părți din tine care sunt slabe sau neascultătoare – dar, atât timp cât punctele de vedere și intențiile tale sunt corecte și atât timp cât relația ta cu Dumnezeu este dreaptă și normală, atunci ești vrednic să fii desăvârșit de către Dumnezeu. Dacă nu ai relația corectă cu Dumnezeu și acționezi de dragul trupului și al familiei tale, atunci, oricât de greu ai lucra, va fi în zadar. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală, atunci tot restul se va aranja de la sine. Dumnezeu nu Se uită la nimic altceva, ci Se uită doar dacă părerile tale privind credința ta în Dumnezeu sunt corecte: în cine crezi, de dragul cui crezi și de ce crezi. Dacă poți să vezi clar aceste lucruri și să practici cu puncte de vedere potrivite, atunci viața ta va progresa și ți se va garanta intrarea pe calea cea bună. Dacă relația ta cu Dumnezeu nu este normală, iar părerile tale despre credința în Dumnezeu se abat de la normal, atunci tot restul este în zadar și, oricât de mult crezi, nu vei câștiga nimic. Doar după ce relația ta cu Dumnezeu va deveni normală, vei câștiga de la El laudă când te lepezi de trup, când te rogi, suferi, înduri, când te supui, îți ajuți frații și surorile, te sacrifici mai mult pentru Dumnezeu și așa mai departe.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

Felul în care oamenii cred în Dumnezeu, Îl iubesc și-L mulțumesc pe Dumnezeu este prin atingerea Duhului lui Dumnezeu cu inima lor, obținând astfel mulțumirea Lui, și prin folosirea inimii lor pentru a fi în legătură cu ale lui Dumnezeu cuvinte, fiind astfel mișcați de Duhul lui Dumnezeu. Dacă dorești să atingi o viață spirituală normală și să stabilești o relație normală cu Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-ți dăruiești inima Lui. Doar după ce ți-ai liniștit inima în fața Lui și ți-ai revărsat întreaga inimă întru Dumnezeu vei reuși treptat să dezvolți o viață spirituală normală.

Dacă, în credința lor în Dumnezeu, oamenii nu-și dăruiesc inimile lui Dumnezeu, iar inima lor nu este în El și nu tratează povara Lui ca pe propria lor povară, atunci tot ceea ce fac este un act de înșelăciune a lui Dumnezeu, un act tipic persoanelor religioase, și nu pot primi lauda lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate câștiga nimic de la acest tip de persoană; acest tip de persoană poate servi doar ca un contrast în lucrarea lui Dumnezeu, ca decor în casa Lui, ceva superfluu și nefolositor. Dumnezeu nu Se folosește de acest tip de persoană. La o asemenea persoană, nu doar că nu există nicio ocazie pentru lucrarea Duhului Sfânt, nici măcar nu există vreo valoare în a o desăvârși. Acest tip de persoană este într-adevăr un cadavru umblător. Asemenea oameni nu au nimic ce poate fi folosit de Duhul Sfânt, ci, dimpotrivă, toți au fost preluați și profund corupți de Satana. Dumnezeu Se va descotorosi de acești oameni. În prezent, când folosește oamenii, Duhul Sfânt nu doar că întrebuințează acele părți din ei care sunt de dorit pentru a face lucrurile, dar îi și desăvârșește și le schimbă părțile de nedorit. Dacă inima ta poate fi dăruită lui Dumnezeu și poate rămâne liniștită în fața Lui, atunci vei avea ocazia și calificările pentru a fi folosit de către Duhul Sfânt, a primi luminarea și iluminarea Duhului Sfânt și, chiar mai mult, vei avea posibilitatea ca Duhul Sfânt să-ți îndrepte neajunsurile. Atunci când îți dai inima lui Dumnezeu, din perspectiva pozitivă, poți dobândi o pătrundere mai profundă și poți atinge un nivel mai înalt de înțelegere; din perspectiva negativă, vei avea o mai mare înțelegere a propriilor tale defecte și neajunsuri, vei fi mai nerăbdător să cauți să mulțumești voia lui Dumnezeu și nu vei fi pasiv, ci vei pătrunde activ. Așadar, vei deveni o persoană corectă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu”

Dacă dorești să ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci inima ta trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu. Cu acest lucru ca bază, vei avea o relație normală cu alți oameni. Dacă nu ai o relație normală cu Dumnezeu, atunci, indiferent ce faci pentru a-ți menține relațiile cu ceilalți oameni, indiferent cât lucrezi din greu sau câtă energie depui, totul va aparține unei filosofii omenești de viață. Îți menții poziția între oameni printr-o perspectivă umană și o filosofie omenească, ca ei să te laude, dar nu urmezi cuvântul lui Dumnezeu pentru a stabili relații normale cu oamenii. Dacă nu te concentrezi pe relațiile tale cu oamenii, ci îți menții o relație normală cu Dumnezeu, dacă ești dornic să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu și să înveți să asculți de El, atunci, în mod natural, relațiile tale cu toți oamenii vor deveni normale. Astfel, relațiile acestea nu se bazează pe trup, ci au ca temelie iubirea lui Dumnezeu. Aproape că nu există interacțiuni trupești, însă în spirit există părtășie, iubire reciprocă, alinare reciprocă și aprovizionare pentru celălalt. Toate astea sunt făcute având la bază o inimă care-L mulțumește pe Dumnezeu. Aceste relații nu sunt menținute bazându-se pe filosofia omenească a vieții, ci se formează foarte natural purtând o povară pentru Dumnezeu. Nu necesită efort făcut de către om. Trebuie doar să practici în conformitate cu principiile cuvântului lui Dumnezeu. Ești dispus să fii atent la voia lui Dumnezeu? Ești dispus să fii o persoană „fără rațiune” înaintea lui Dumnezeu? Ești dispus să-ți dăruiești complet inima lui Dumnezeu și să-ți desconsideri poziția printre oameni? Dintre toți oamenii cu care ești în contact, cu cine ai cea mai bună relație? Cu cine ai cele mai rele relații? Sunt normale relațiile tale cu oamenii? Îi tratezi la fel pe toți? Relațiile tale cu ceilalți sunt menținute în conformitate cu filosofia ta de viață sau sunt construite pe temelia iubirii lui Dumnezeu? Atunci când cineva nu-și oferă inima lui Dumnezeu, spiritul său devine obtuz, amorțit și inconștient. Acest tip de persoană nu va înțelege niciodată cuvintele lui

Dumnezeu și nu va avea niciodată o relație normală cu Dumnezeu; acest tip de persoană nu-și va schimba niciodată firea. Schimbarea firii unei persoane este procesul de a-și dărui complet inima lui Dumnezeu și de a primi luminare și iluminare din cuvintele lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu poate permite unei persoane să intre activ, precum și să se debaraseze de aspectele sale negative după ce a dobândit cunoaștere despre ele. Când atingi punctul în care îți dăruiești inima lui Dumnezeu, atunci vei fi în stare să percepi orice mișcare subtilă din spiritul tău și vei cunoaște fiecare luminare și iluminare primită de la Dumnezeu. Ține-te de asta și vei intra treptat pe calea de a fi desăvârșit de Duhul Sfânt. Cu cât inima ta poate fi mai liniștită în fața lui Dumnezeu, cu atât mai sensibil și delicat va fi spiritul tău și cu atât mai mult va putea să perceapă felul în care îl mișcă Duhul Sfânt, iar atunci relația ta cu Dumnezeu va deveni tot mai normală. O relație normală între oameni se stabilește pe baza dăruirii inimii lor lui Dumnezeu, iar nu printr-un efort omenesc. Fără Dumnezeu în inimile lor, relațiile interpersonale dintre oameni sunt doar relații ale trupului. Ele nu sunt normale, ci mai degrabă, sunt o cedare înaintea poftelor. Sunt relații pe care Dumnezeu le detestă, pe care le urăște. Dacă spui că spiritul tău a fost mișcat, dar îți dorești mereu să ai părtășie cu persoanele care îți plac, despre care ai o părere bună, iar dacă o altă persoană caută, dar aceasta nu îți place, ba chiar ai prejudecăți față de ea și nu ții legătura cu ea, atunci aceasta e încă o dovadă că ești supus emoțiilor tale și nu ai deloc o relație normală cu Dumnezeu. Încerci să-L înșeli pe Dumnezeu și să-ți ascunzi urâțenia. Chiar dacă poți să împărtășești o anumită înțelegere, dar ai intenții greșite, atunci tot ceea ce faci este bine doar conform standardelor omului. Dumnezeu nu te va slăvi – te comporți conform trupului, nu conform poverii lui Dumnezeu. Dacă poți să-ți liniștești inima în fața lui Dumnezeu și să ai interacțiuni normale cu toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu, doar atunci ești

potrivit pentru folosul lui Dumnezeu. Astfel, indiferent cum te alături celorlalți, nu va fi conform unei filosofii de viață, ci va fi în fața lui Dumnezeu, trăind într-un fel ce ține cont de povara Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu”

Citește fiecare cuvântare a lui Dumnezeu și pune-o în practică imediat ce o înțelegi. Poate că au existat ocazii în care trupul tău a fost slab sau tu ai fost răzvrătit ori te-ai împotrivit; indiferent cum te-ai purtat în trecut, este fără importanță și nu-ți poate împiedica viața să se maturizeze astăzi. Așadar, cât timp ești capabil să ai o relație normală cu Dumnezeu astăzi, există speranță. Dacă există o schimbare în tine de fiecare dată când citești cuvintele lui Dumnezeu, iar ceilalți își pot da seama că viața ta s-a schimbat în bine, asta arată că relația ta cu Dumnezeu este acum normală și că a fost îndreptată. Dumnezeu nu tratează oamenii în funcție de fărădelegile lor. Odată ce ai înțeles și ai devenit conștient, atât timp cât poți înceta să te răzvrătești și să te împotrivești, atunci Dumnezeu tot va avea milă de tine. Când ai înțelegere și hotărârea de a urmări să fii desăvârșit de Dumnezeu, atunci starea ta în prezența lui Dumnezeu va deveni normală. Indiferent de ceea ce faci, gândește-te la următoarele lucruri atunci când o faci: Ce va crede Dumnezeu dacă fac asta? Le va fi de folos fraților și surorilor mele? Va fi de folos lucrării din casa lui Dumnezeu? Indiferent dacă este vorba de rugăciune, de părtășie, de vorbire, de muncă sau de contactul cu ceilalți, cercetează-ți intențiile și verifică dacă relația ta cu Dumnezeu este normală. Dacă nu reușești să-ți distingi intențiile și gândurile, înseamnă că îți lipsește discernământul, ceea ce dovedește că înțelegi prea puțin din adevăr. Dacă ești capabil să înțelegi clar tot ceea ce face Dumnezeu și poți percepe lucrurile prin prisma cuvintelor Lui, stând de partea Lui, atunci punctele tale de vedere vor fi devenit corecte. Prin urmare, stabilirea unei relații bune

cu Dumnezeu este de importanță maximă pentru oricine crede în Dumnezeu; toată lumea ar trebui să o trateze ca pe o sarcină de importanță vitală și ca pe cel mai important eveniment din viața lor. Tot ceea ce faci se măsoară după faptul dacă ai sau nu o relație normală cu Dumnezeu. Dacă relația ta cu Dumnezeu este normală și intențiile tale sunt corecte, atunci acționează. Pentru a menține o relație normală cu Dumnezeu, nu trebuie să-ți fie teamă să suferi pierderi în detrimentul intereselor personale; nu-i poți permite Satanei să aibă întâietate, nu-i poți permite Satanei să facă din tine o achiziție și nu-i poți permite să te facă un obiect de batjocură. Să ai astfel de intenții este un semn că relația ta cu Dumnezeu e normală – nu este de dragul trupului, ci mai degrabă pentru pacea sufletească, pentru obținerea lucrării Duhului Sfânt și pentru mulțumirea voii lui Dumnezeu. Ca să intri în starea corectă, trebuie să stabilești o relație bună cu Dumnezeu și să-ți îndrepți punctele de vedere din credința ta în Dumnezeu. Este astfel pentru ca Dumnezeu să te poată câștiga, să poată manifesta în tine roadele cuvintelor Sale și să te lumineze și ilumineze și mai mult. În acest fel, vei fi intrat pe calea corectă. Continuă să mănânci și să bei cuvintele de astăzi ale lui Dumnezeu, intră pe calea actuală a lucrării Duhului Sfânt, acționează conform cerințelor de astăzi ale lui Dumnezeu, nu urma metode de practică învechite, nu rămâne ancorat în vechile feluri de a face lucrurile și intră în maniera de lucru de azi cât mai curând posibil. În felul acesta, relația ta cu Dumnezeu va deveni complet normală și vei fi pornit pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”

4. Credincioșii lui Dumnezeu ar trebui să aibăo decență sfântă

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Ce aspecte include umanitatea normală? Înțelegere, rațiune, conștiință și caracter. Dacă poți atinge normalitatea în fiecare dintre aceste aspecte, umanitatea ta va fi la nivelul cerut. Ar trebui să ai asemănarea unei ființe umane normale, ar trebui să semeni cu un credincios în Dumnezeu. Nu trebuie să obții prea mult sau să te ocupi de diplomație; trebuie doar să fii o ființă umană normală, cu rațiunea unei persoane normale, să poți vedea dincolo de lucruri și cel puțin să arăți ca o ființă umană normală. Asta va fi suficient. Tot ce ți se cere astăzi se încadrează în capacitățile tale; nu este o încercare de a pretinde imposibilul. Niciun cuvânt inutil și nicio lucrare inutilă nu se vor înfăptui asupra ta. Trebuie să scapi de toată urâțenia exprimată sau dezvăluită în viața ta. Ați fost corupți de Satana și debordați de veninul Satanei. Tot ce ți se cere este să scapi de această fire satanică și coruptă. Nu ți se cere să devii vreo figură de rang înalt sau vreo persoană faimoasă sau importantă. Asta nu are rost. Lucrarea care se face în voi ține cont de ceea ce este inerent vouă. Ceea ce Eu cer de la oameni este definit în cadrul unor limite. Dacă ați practica în modul și pe tonul cu care vorbesc intelectualii, nu ar fi suficient; nu ați reușit să faceți asta. Considerând calibrul vostru, ar trebui cel puțin să puteți vorbi cu înțelepciune și tact și să explicați lucrurile într-o manieră clară și de înțeles. E tot ce este necesar pentru a îndeplini cerințele. Dacă obțineți cel puțin înțelegere și rațiune, atunci asta va fi îndeajuns. Cel mai important în acest moment este să renunți la firea ta satanică coruptă. Trebuie să alungi urâțenia care se manifestă în tine. Cum poți vorbi despre rațiune supremă și înțelegere supremă dacă nu le elimini pe acestea? Mulți oameni, văzând că epoca s-a

schimbat, nu au niciun fel de umilință și răbdare și, la fel de bine, s-ar putea să nu aibă deloc nici iubire, nici purtare sfântă. Cât de absurzi sunt astfel de oameni! Au măcar vreun dram de umanitate normală? Au vreo mărturie demnă de menționat? Ei sunt complet lipsiți de înțelegere și rațiune. Desigur, anumite aspecte ale practicii oamenilor care sunt deviante și eronate trebuie corectate; viețile lor spirituale rigide și aspectul lor înțepenit și imbecil, de exemplu – toate acestea trebuie schimbate. Schimbarea nu înseamnă a te lăsa să te depravezi sau să te dedai trupului, spunând orice dorești. Nu vorbi cu lejeritate. Să ai vorbirea și comportamentul unei ființe umane normale înseamnă să vorbești coerent, spunând „da" atunci când vrei să spui „da" și „nu" când vrei să spui „nu". Raportează-te la fapte și vorbește corespunzător. Nu trișa, nu minți. Limitele pe care le poate atinge o persoană normală privind o schimbare a firii trebuie să fie înțelese. Dacă nu, nu vei putea intra în realitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Creșterea calibrului este pentru a primi mântuirea lui Dumnezeu"

În firile oamenilor normali nu există necinste sau înșelăciune, oamenii au o relație normală unii cu ceilalți, ei nu rămân singuri, iar viețile lor nu sunt nici mediocre, nici decadente. Deci, la fel este înălțat Dumnezeu printre toți; cuvintele Lui pătrund printre oameni, ei trăiesc în pace unul cu celălalt și, sub îngrijirea și protecția lui Dumnezeu, pământul este plin de armonie, fără amestecul Satanei, iar slava lui Dumnezeu deține cea mai mare importanță în rândul oamenilor. Astfel de oameni sunt ca îngerii: puri, plini de viață, nu se plâng niciodată de Dumnezeu și își dedică toate eforturile numai slavei lui Dumnezeu pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 16

Am multe speranțe. Sper să vă puteți purta într-un mod cuviincios și plăcut, să vă îndepliniți îndatoririle cu credință, să aveți adevăr și omenie, să fiți oameni care pot renunța la tot ce au și chiar la viața lor pentru Dumnezeu, și așa mai departe. Toate aceste speranțe izvorăsc din neajunsurile voastre, din stricăciunea voastră și din neascultare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad”

Din afară, persoanele pe care Dumnezeu le folosește par să fie iraționale și să nu aibă o relație normală cu alții, deși se exprimă cuviincios, nu vorbesc nechibzuit și pot întotdeauna să-și păstreze inima liniștită în fața lui Dumnezeu. Acesta este exact felul de persoană care e suficientă pentru a fi folosită de Duhul Sfânt. Această persoană „irațională” despre care vorbește Dumnezeu pare să nu aibă o relație normală cu ceilalți și să nu acorde considerația cuvenită iubirii exterioare sau practicilor exterioare, dar, atunci când comunică chestiuni spirituale, ea poate să-și deschidă inima și să asigure altruist celorlalți iluminarea și luminarea pe care a obținut-o din experiența sa reală înaintea lui Dumnezeu. În acest fel își exprimă ei iubirea pentru Dumnezeu și mulțumesc voia lui Dumnezeu. Atunci când alții îi ponegresc și ridiculizează, ei pot evita să fie controlați de persoane, chestiuni sau lucruri din exterior și tot reușesc să fie liniștiți înaintea lui Dumnezeu. O asemenea persoană pare să aibă propria înțelegere unică. Indiferent ce fac ceilalți oameni, inimile lor nu-L părăsesc niciodată pe Dumnezeu. Când alții conversează voioși și cu umor, inimile lor tot rămân înaintea lui Dumnezeu, contemplând cuvântul lui Dumnezeu sau rugându-se în liniște lui Dumnezeu în inimile lor, căutând intențiile lui Dumnezeu. Ei nu dau niciodată importanță păstrării unor relații normale cu alți oameni. O asemenea persoană pare să nu aibă nicio filosofie de viață. Pe dinafară, această persoană este plină de viață, adorabilă și inocentă, dar are și un

sentiment de liniște. Aceasta este înfățișarea felului de persoană pe care o folosește Dumnezeu. Lucruri precum filosofia de viață sau „rațiunea normală" pur și simplu nu funcționează la acest tip de persoană; acesta este tipul de persoană care și-a devotat întreaga inimă cuvântului lui Dumnezeu și pare să Îl aibă doar pe Dumnezeu în inima sa. Acesta este tipul de persoană la care Dumnezeu Se referă ca fiind o persoană „fără rațiune" și e exact tipul de persoană folosită de Dumnezeu. Semnul unei persoane care e folosită de Dumnezeu este: oricând și oriunde, inima sa este mereu înaintea lui Dumnezeu și, indiferent cât de desfrânați ar putea fi alții, cât de mult se lasă în voia poftelor și a trupului, inima acestei persoane nu-L părăsește niciodată pe Dumnezeu și nu urmează gloata. Doar acest tip de persoană este potrivită pentru folosul lui Dumnezeu și doar acest tip de persoană este desăvârșită de către Duhul Sfânt. Dacă ești incapabil să dobândești aceste lucruri, atunci nu ești calificat să fii câștigat de Dumnezeu și să fii desăvârșit de Duhul Sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este foarte important să stabilim o relație normală cu Dumnezeu"

Oamenii care au adevărul sunt cei care, în experiențele lor reale, își pot păstra poziția privind mărturia lor, pot rămâne neclintiți în poziția lor, să stea de partea lui Dumnezeu, fără a se retrage, și care pot avea o relație normală cu oamenii care-L iubesc pe Dumnezeu, care, atunci când li se întâmplă lucruri, sunt capabili să I se supună total lui Dumnezeu și pot să I se supună lui Dumnezeu până la moarte. Practica și revelațiile tale din viața reală sunt o mărturie a lui Dumnezeu, acestea sunt modul de a trăi al omului și mărturia lui Dumnezeu și aceasta înseamnă cu adevărat a te bucura de iubirea lui Dumnezeu; când ai experimentat până la acest punct, efectul dorit va fi fost obținut. Ești dominat de un mod adevărat de a trăi și fiecare acțiune a ta este privită cu admirație de alții. Hainele și înfățișarea ta

exterioară sunt neremarcabile, dar trăiești o viață cu cea mai mare evlavie, și când comunici cuvintele lui Dumnezeu ești ghidat și luminat de El. Ești capabil să rostești voia lui Dumnezeu prin cuvintele tale, comunici realitatea și înțelegi multe despre servirea în duh. Ești candid în vorbire, ești decent și drept, nu cauți conflictul și ești cuviincios, capabil să te supui aranjamentelor lui Dumnezeu și îți păstrezi poziția în mărturia ta când lucrurile ți se întâmplă, și ești calm și netulburat indiferent cu ce te confrunți. Acest tip de persoană a văzut cu adevărat iubirea lui Dumnezeu. Unii oameni sunt încă tineri, dar se poartă precum o persoană de vârstă mijlocie; sunt maturi, dominați de adevăr și admirați de alții – și aceștia sunt oamenii care au mărturie și sunt manifestarea lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Citate din predici și părtășii ca referință:

O persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu va îndeplini, cel puțin, aceste cinci aspecte ale vieții spirituale, în fiecare zi: va citi cuvântul lui Dumnezeu, se va ruga lui Dumnezeu, va avea părtășie cu privire la adevăr, va cânta imnuri și laude și va căuta adevărul în toate. Dacă aveți și o viață de întruniri, veți avea o mai mare bucurie. Dacă o persoană deține o capacitate generală de a primi, însemnând că poate înțelege intențiile lui Dumnezeu după ce a citit singură cuvintele lui Dumnezeu, poate înțelege adevărul și știe cum să acționeze în conformitate cu adevărul, atunci se poate spune că o astfel de persoană va reuși în credința ei. Dacă o persoană nu are o astfel de viață spirituală sau dacă viața ei spirituală este extrem de necorespunzătoare, existând doar foarte ocazional, atunci, acea persoană este un credincios confuz. Credincioșii confuzi nu pot obține rezultate bune din îndeplinirea datoriei lor. Să crezi în Dumnezeu, fără să trăiești o viață spirituală, înseamnă să slujești credința doar din gură; pentru astfel de

oameni, nu există niciun Dumnezeu în inimile lor, cu atât mai puțin vreo teamă de Dumnezeu. Cum ar putea astfel de oameni să aibă asemănarea unei ființe omenești adecvate?

[…]

Există zece puncte de observat pentru practică și pătrundere, când vine vorba despre modul în care ar trebui să fie o persoană adecvată:

1. Urmați eticheta, cunoașteți regulile, respectați-i pe cei vârstnici și aveți grijă de cei tineri.

2. Duceți un stil de viață adecvat care este folositor pentru voi și pentru ceilalți.

3. Îmbrăcați-vă într-o manieră demnă și corectă; hainele ciudate sau extravagante sunt interzise.

4. Nu cereți, indiferent de motiv, bani cu împrumut de la frați sau surori și nu folosiți neglijent lucrurile altor oameni.

5. Contactul cu sexul opus trebuie să aibă limite; acțiunile trebuie să fie demne și corecte.

6. Nu vă certați cu oamenii; învățați să-i ascultați pe ceilalți cu răbdare.

7. Păstrați o bună igienă, dar în lumina condițiilor actuale.

8. Să aveți interacțiuni și relații corecte cu ceilalți, învățați să-i respectați pe oameni, fiți atenți față de ei și iubiți-vă unul pe altul.

9. Faceți ce puteți pentru a-i ajuta pe cei în nevoie; nu cereți sau nu acceptați atenții de la alte persoane.

10. Nu-i lăsați pe alții să vă slujească; nu-i puneți pe alții să facă ce ar trebui să faceți voi înșivă.

Cele zece reguli de mai sus ar trebui să fie minimum-ul pe care toți credincioșii să îl urmeze în viețile lor; oricine încalcă aceste reguli este sărac în caracter. Acestea s-ar putea numi regulile gospodăriei lui Dumnezeu, iar cei care le vor încălca frecvent vor fi, cu siguranță, dați la o parte.

Toți cei care urmăresc adevărul trebuie, de asemenea, să se modeleze după cele zece trăsături de caracter pozitive ale vechilor sfinți. Cei care le practică în mod regulat și le încurajează vor culege cu siguranță o mare răsplată personală. Ele sunt extrem de folositoare pentru omenire.

Cele zece principii de respectat cu o sfântă decență:

1. Luați parte în fiecare dimineață la devoționale spirituale, prin lecturi-rugăciuni ale cuvântului lui Dumnezeu, timp de aproximativ o jumătate de oră.

2. Căutați în fiecare zi intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile, astfel încât să puteți pune cu mai multă acuratețe adevărul în practică.

3. Să aveți părtășie cu toți cei cu care intrați în contact, învățând din punctele forte ale celuilalt și compensându-vă unul altuia slăbiciunile, pentru a putea progresa amândoi.

4. Să aveți o atitudine optimistă față de viață, să cântați frecvent imnuri și laude și să mulțumiți pentru harul lui Dumnezeu.

5. Nu fiți ademeniți de lumea seculară; retrageți-vă în mod regulat aproape de Dumnezeu în inima voastră și nu vă amestecați în treburile altora.

6. Păstrați înțelepciune în inima voastră și stați departe de rău și de locurile periculoase.

7. Nu vă certați cu oamenii, aveți părtășie cu privire la adevăr și înțelegeți-vă bine cu alții.

8. Fiți bucuroși să faceți tot ce puteți pentru a-i sprijini pe alții, ușurați-le grijile și ajutați-i să-și rezolve dificultățile în intrarea în credința în Dumnezeu.

9. Învățați cum să dați ascultare altora, nu-i controlați și nu-i forțați pe oameni; lăsați-i pe oameni să câștige un oarecare avantaj în toate chestiunile.

10. Închinați-vă frecvent lui Dumnezeu în inima voastră; lăsați-L să dețină suveranitate în toate lucrurile și mulțumiți-L în toate.

Cele zece principii de viață de mai sus și cele zece modalități de conformare la sfânta decență sunt, toate, lucruri pe care oamenii sunt capabili să le facă. Ele pot fi puse în practică atât timp cât sunt înțelese, iar încălcarea lor ocazională nu este dificil de rezolvat. Desigur, fac excepție anumite persoane cu o foarte săracă umanitate.

– Părtășia celui de mai sus

Umanitatea adecvată se referă în principal la a avea conștiință, rațiune, caracter și demnitate. Conștiința și rațiunea includ arătarea de îngăduință, răbdarea avută față de alții, cinstea, înțelepciunea avută în interacțiunile voastre și iubirea autentică față de frați și surori. Acestea sunt cele cinci caracteristici care ar trebui să fie deținute în cadrul umanității adecvate.

Prima caracteristică este aceea de a avea o inimă îngăduitoare. Indiferent de greșelile pe care le vedem la frații și surorile noastre, trebuie să-i tratăm corect, exprimând toleranță și înțelegere. Nu ar trebui să-i excludem sau să-i înfierăm. Când vedem defecte sau stricăciune descoperite la alți oameni, trebuie să ținem cont de faptul că aceasta este perioada

lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, așa că este normal ca poporul ales al lui Dumnezeu să dezvăluie stricăciune și ar trebui să fim înțelegători. În afară de asta, trebuie să ne uităm la propria noastră stricăciune; nu dezvăluim în mod necesar mai puțină stricăciune decât alții. Ar trebui să tratăm dezvăluirile de stricăciune ale altora exact așa cum le tratăm pe ale noastre. Acesta este modul în care putem avea îngăduință față de alții. Dacă nu puteți fi toleranți față de alții, acest lucru înseamnă că există o problemă cu rațiunea voastră; arată, de asemenea, că nu înțelegeți adevărul și că nu cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu. Ce înseamnă să nu cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu? Înseamnă să nu recunoașteți că lucrarea lui Dumnezeu nu s-a încheiat încă și că omul trăiește încă în perioada lucrării de mântuire a lui Dumnezeu – nu am fost făcuți compleți. De aceea, fiecare persoană va dezvălui în mod inevitabil stricăciune. Toți urmăresc acum în mod corespunzător adevărul, înțelegându-și propria stricăciune și experimentând cuvântul lui Dumnezeu. Toți sunt în perioada de intrare în adevăr și nu au obținut încă pe deplin adevărul. Numai atunci când oamenii vor dobândi adevărul, firea vieții lor va începe să se schimbe. Când vor înțelege această chestiune, oamenii vor avea rațiunea unei persoane adecvate și atunci îi vor trata și pe alții în mod rațional. Dacă oamenilor le va lipsi rațiunea, nu vor trata pe nimeni în mod rațional.

A doua caracteristică este de a practica răbdarea față de alții. Să fiți pur și simplu îngăduitori nu este suficient; trebuie să aveți și răbdare. Uneori puteți să fiți îngăduitori și înțelegători, dar, în mod inevitabil, un anumit frate sau o anumită soră va face ceva care v-ar putea răni sau jigni. În aceste condiții, firea coruptă a omului este susceptibilă de a se aprinde, pentru că tuturor ne place să ne luptăm și să ne apărăm propria mândrie și suntem, toți, egoiști și orgolioși. Deci, dacă cineva spune ceva care vă rănește sau face un lucru pe care îl simțiți că e jignitor, ar trebui să fiți răbdători.

Răbdarea este, de asemenea, inclusă în sfera rațiunii. Oamenii vor dezvolta răbdare numai dacă vor avea rațiune. Dar cum putem fi răbdători? Dacă vreți să aveți răbdare cu ceilalți, mai întâi trebuie să dobândiți înțelegea lor, adică indiferent de cel care spune ceva care vă rănește, ar trebui mai întâi să recunoașteți acest lucru: „Vorbele lui m-au rănit. Ceea ce a spus a părut să expună deficiențele mele și a dat impresia că mă vizează pe mine. Dacă vorbele lui mă vizează, ce înțelege prin ele? Încearcă să-mi facă rău? Mă vede ca pe un dușman al lui? Mă urăște? Vrea să se răzbune pe mine? Nu l-am jignit, deci, răspunsul la aceste întrebări nu poate fi da". De vreme ce așa este cazul, atunci, indiferent de ce a zis acest frate sau această soră, el sau ea nu avea nicio intenție să te rănească sau să te trateze ca pe un dușman al lor. Acest lucru este sigur. Când au spus aceste cuvinte, ei exprimau pur și simplu ceea ce gândește o persoană normală, ei aveau părtășie cu privire la adevăr, la discutarea cunoștințelor, la expunerea stricăciunii oamenilor sau la recunoașterea propriei lor stări corupte; cu siguranță nu vizau în mod intenționat un anumit individ. În primul rând oferiți înțelegere, apoi furia voastră se poate disipa, iar apoi puteți dobândi răbdare. Unii vor întreba: „Dacă cineva mă atacă și mă vizează în mod conștient și spune cu intenție aceste lucruri pentru a-și atinge vreun scop, cum pot fi, atunci, răbdător?" Iată cum trebuie să fiți răbdători: „Chiar dacă cineva mă atacă intenționat, tot ar trebui să fiu răbdător. Aceasta pentru că este fratele sau sora mea, iar nu dușmanul meu și, cu siguranță, nu diavolul, Satana. Este inevitabil ca frații și surorile să dezvăluie o anumită stricăciune și să aibă anumite intenții în inimile lor. Asta este normal. Ar trebui să înțeleg, să empatizez și să fiu răbdător". Ar trebui să vă gândiți la asta în acest fel, apoi să vă rugați lui Dumnezeu și să spuneți: „Dumnezeule, cineva tocmai mi-a rănit mândria. Nu pot accepta umilința; vreau mereu să-mi pierd cumpătul și să-i vorbesc urât. Aceasta este într-adevăr o dezvăluire

a stricăciunii. Obișnuiam să cred că aveam iubire pentru alții, dar, acum că vorbele cuiva m-au înjunghiat în inimă, nu pot răbda. Vreau să întorc lovitura. Vreau răzbunare. Unde este iubirea mea? Nu este aceasta doar ură? Încă mai am ură în inima mea! Dumnezeule, felul în care ai milă de noi și ne ierți pentru păcatele noastre este felul în care ar trebui să avem milă de alții. Nu ar trebui să le purtăm altora pică. Dumnezeule, apără-mă, te rog, nu-mi lăsa natura să izbucnească. Doresc să-Ți dau ascultare și să trăiesc în iubirea Ta. În tot ceea ce facem, nu dăm ascultare și ne împotrivim mult prea mult lui Hristos și lui Dumnezeu, dar Hristos este încă răbdător cu noi. Dumnezeu îndeplinește această etapă a lucrării Sale cu extremă răbdare și iubire. Cât de multă suferință, umilință și calomnie a trebuit să îndure Hristos? Dacă Hristos a putut fi răbdător, atunci, puțina fărâmă de răbdare pe care trebuie să o avem noi este nimic! Răbdarea noastră este atât de incredibil de absentă în comparație cu aceea a lui Hristos […].” Odată ce vă veți ruga în felul acesta, veți simți că sunteți prea stricați, prea neînsemnați, prea lipsiți de statură și acela este momentul în care furia voastră se va stinge. Iată cum puteți obține răbdarea.

A treia caracteristică este tratarea oamenilor cu onestitate. A fi cinstit față de oameni înseamnă că, indiferent de ce facem, fie că îi ajutăm pe alții, fie că le slujim fraților și surorilor noastre sau că avem părtășie cu privire la adevăr, trebuie să vorbim din inimă. Mai mult, dacă nu ați făcut-o, nu predicați despre aceasta. Ori de câte ori frații și surorile au nevoie de ajutorul nostru, ar trebui să-i ajutăm. Orice datorie este nevoie să o îndeplinim, ar trebui să o îndeplinim. Fiți sinceri, nu fiți falși sau ostentativi. […] Desigur, să fii o persoană cinstită necesită un pic de înțelepciune atunci când tratezi cu anumite persoane. Dacă vedeți că o persoană nu este demnă de încredere, deoarece stricăciunea sa este prea adâncă, dacă nu puteți vedea în ea și nu știți ce ar putea face, atunci este

nevoie să vă folosiți înțelepciunea și să vă abțineți de la a-i spune totul. A fi o persoană cinstită necesită principii. Nu vorbiți orbește despre lucruri despre care nu ar trebui să vorbiți. În plus, a fi o persoană cinstită necesită să vorbești cu rațiune și bună-cuviință. Unii oameni insistă să practice onestitatea și să-și deschidă inima față de cineva, indiferent de cât de ocupați pot fi. Cum este aceasta practică de a fi o persoană cinstită? Nu înseamnă aceasta să fii nesăbuit? Să fii o persoană cinstită nu înseamnă să fii prost. E vorba de a fi inteligent, modest, deschis și neînșelător. Trebuie să fii sincer și rațional. Cinstea este construită pe baza rațiunii. Iată ce înseamnă să fii cinstit atunci când tratezi cu oamenii și să fii o persoană onestă. Desigur, cel mai important lucru cu privire la a fi o persoană cinstită este să fii cinstit față de Dumnezeu. Nu ar fi o mare problemă dacă ai fi o persoană onestă numai în fața altor oameni, dar nu ai fost cinstit înaintea lui Dumnezeu și L-ai amăgit? Dacă veți căuta să fiți oameni cinstiți înaintea lui Dumnezeu, atunci veți deveni, în mod firesc, cinstiți înaintea altora. Dacă nu o puteți face înaintea lui Dumnezeu, atunci, într-adevăr, nu o puteți face înaintea altora. Nu contează în ce aspect al adevărului sau în ce lucru pozitiv intrați, trebuie să o faceți mai întâi înaintea lui Dumnezeu. Odată ce ați obținut rezultate înaintea lui Dumnezeu, veți fi în măsură, în mod firesc, să le trăiți înaintea altora. Nu vă obosiți peste măsură să faceți una sau alta înaintea altora, dar, apoi, să faceți în mod nestingherit orice vreți înaintea lui Dumnezeu. Asta nu va merge. Cel mai important lucru este să o faceți înaintea lui Dumnezeu, care testează omenirea și îi cercetează inima. Dacă puteți trece acest test înaintea lui Dumnezeu, dețineți cu adevărat realitatea. Dacă nu puteți trece acest test înaintea lui Dumnezeu, nu dețineți realitatea – acesta este un principiu al practicării adevărului.

A patra caracteristică este să aveți înțelepciune în interacțiunile voastre. Unii oameni spun: „Necesită înțelepciune înțelegerea cu frații și

surorile?” Da, necesită, pentru că întrebuințarea înțelepciunii este încă și mai folositoare pentru frații și surorile voastre. Unii vor întreba: „Folosirea înțelepciunii cu frații și surorile nu este viclenie?” Înțelepciunea nu este vicleană. Mai degrabă, este polul opus al vicleniei. Folosirea înțelepciunii înseamnă să acordați atenție modului în care vorbiți cu frații și surorile atunci când statura lor este mică, în cazul în care nu vor fi în stare să accepte ceea ce spuneți. De asemenea, în ceea ce-i privește pe cei cu statură mică, în special pe cei care nu dețin adevărul, care dezvăluie o anumită stricăciune și au niște firi corupte, dacă sunteți prea sinceri și deschiși și le spuneți totul, lor le poate fi ușor să obțină ceva despre voi sau să vă exploateze. Deci, trebuie să luați, mai mult sau mai puțin, unele măsuri de precauție și să aveți o oarecare tehnică atunci când vorbiți. Totuși, a fi prudenți cu oamenii nu înseamnă să nu îi ajutați sau să nu aveți iubire pentru ei – înseamnă doar să nu le spuneți imediat unele lucruri importante despre gospodăria lui Dumnezeu și pur și simplu să le comunicați adevărul. Dacă au nevoie de asistență spirituală în viață, dacă necesită susținerea din partea adevărului, trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a-i mulțumi în această privință. Dar, dacă se interesează de una sau alta, cu privire la gospodăria lui Dumnezeu, ori de una sau alta, cu privire la lideri și lucrători, atunci nu este nevoie să le spuneți. Dacă le spuneți, ei sunt susceptibili de a divulga aceste informații, iar acest lucru va afecta lucrarea gospodăriei lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă este un lucru pe care nu ar trebui să-l cunoască sau un lucru pe care nu e nevoie să-l cunoască, atunci nu li-l faceți cunoscut. Dacă este ceva ce ar trebui să cunoască, atunci faceți tot ce puteți pentru a-i informa, în mod concret și fără rezerve. Așadar, care sunt lucrurile pe care ar trebui să le cunoască? Urmărirea adevărului este ce ar trebui să cunoască oamenii: cu ce adevăruri ar trebui să fie dotați, ce aspecte ale adevărului ar trebui să înțeleagă, ce datorii ar trebui să

îndeplinească, ce datorii sunt potriviți să îndeplinească, cum ar trebui să îndeplinească acele datorii, cum să trăiască o umanitate adecvată, cum să trăiască viața Bisericii – acestea toate sunt lucrurile pe care oamenii ar trebui să le cunoască. Pe de altă parte, regulile și principiile gospodăriei lui Dumnezeu, lucrarea Bisericii și situațiile fraților și surorilor nu pot fi dezvăluite în mod întâmplător unor oameni din afară sau necredincioșilor din familia voastră. Acesta este principiul care trebuie respectat atunci când folosim înțelepciunea. De exemplu, nu ar trebui să vorbiți niciodată despre numele liderilor voștri sau despre locul în care locuiesc. Dacă vorbiți despre aceste lucruri, nu știți niciodată când această informație ar putea ajunge la urechile celor necredincioși și ar putea deveni o problemă majoră dacă ea va fi transmisă apoi unor spioni ai răului sau unor agenți secreți. Acest lucru necesită înțelepciune și, iată de ce spun că deținerea înțelepciunii este decisivă. Mai mult, când sunteți sinceri și deschiși, există anumite lucruri intime pe care nu le puteți spune chiar oricui. Trebuie să judecați statura fraților și surorilor pentru a vedea dacă, după ce le-ați spus, ar putea să fie lipsiți de evlavie și să glumească cu privire la spusele voastre, creându-vă probleme după ce s-au răspândit, dăunând integrității voastre. De aceea, să fii simplu și deschis necesită și înțelepciune. Acesta este cel de-al patrulea standard indispensabil pentru o umanitate adecvată – să aveți înțelepciune în interacțiunile voastre.

A cincea caracteristică este să aveți iubire autentică față de frații și surorile care cred cu adevărat în Dumnezeu. Aceasta implică un pic de grijă, un sprijin real și un spirit de slujire. Ar trebui, mai ales, să avem mai multă părtășie cu acei frați și acele surori care urmăresc adevărul și să le oferim mai multă susținere. Nu contează dacă sunt noi credincioși sau dacă au crezut de mai mulți ani. Există un principiu special al vieții Bisericii: aveți o grijă deosebită cu aceia care urmăresc adevărul. Aveți mai multe

părtășie cu ei, dați-le mai mult sprijin și udați-i mai mult pentru a putea fi ajutați să se ridice cât mai iute cu putință, permițându-le să crească în viețile lor, cât de repede pot. În ceea ce-i privește pe cei care nu urmăresc adevărul, dacă devine evident că nu iubesc adevărul după o perioadă de udare, atunci nu este nevoie să depuneți prea mult efort pentru ei. Nu este necesar, pentru că ați făcut deja tot ce a fost omenește posibil. E suficient că v-ați îndeplinit responsabilitatea. […] Trebuie să vedeți asupra cui ar trebui să vă concentrați lucrarea. Îi va desăvârși Dumnezeu pe cei care nu urmăresc adevărul? Dacă Duhul Sfânt nu o va face, atunci de ce ar trebui oamenii să meargă spre asta orbește? Nu înțelegeți lucrarea Duhului Sfânt, dar sunteți întotdeauna atât de siguri de sine – nu este aceasta prostie omenească și ignoranță? Așadar, oferiți mai mult sprijin fraților și surorilor care urmăresc, cu adevărat, adevărul, pentru că ei sunt obiectele mântuirii lui Dumnezeu și aleșii Lui predestinați. Dacă vom avea deseori părtășie cu privire la adevăr cu acești oameni, într-o singură inimă și minte, și ne sprijini și ne vom oferi hrană unii altora, în cele din urmă toți vom ajunge la mântuire. Trădați voia lui Dumnezeu dacă nu vă alăturați acestor oameni. […] Cei din interiorul Bisericii care au o umanitate adecvată ar trebui să se așeze printre cei care urmăresc adevărul, să interacționeze armonios cu ei și, prin urmărirea adevărului, să se consume, treptat, pentru Dumnezeu, într-o singură inimă și minte. În acest fel, cei care urmăresc adevărul vor fi mântuiți și voi veți fi, de asemenea, mântuiți, deoarece Duhul Sfânt lucrează printre cei care caută adevărul. […]

Părtășia pe care tocmai am avut-o este cu privire la cele cinci aspecte cu care trebuie să ne echipăm în cadrul unei umanități adecvate. Dacă dețineți toate aceste cinci caracteristici, veți putea să interacționați în mod armonios cu frații voștri și cu surorile voastre, să vă găsiți locul în sânul Bisericii și să vă îndepliniți datoria cât mai bine cu putință.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

5. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să fie doar pentru a căuta pace și binecuvântări

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Ce a dobândit omul de când a început să creadă în Dumnezeu prima dată? Ce ai ajuns să știi despre Dumnezeu? Cât te-ai schimbat datorită credinței tale în Dumnezeu? Astăzi, știți cu toții cum credința unui om în Dumnezeu nu este doar pentru mântuirea sufletului și bunăstarea trupului, nici nu este pentru a-i îmbogăți viața prin iubirea de Dumnezeu și așa mai departe. În această situație, dacă Îl iubești pe Dumnezeu pentru bunăstarea trupului sau plăcerea de moment, atunci, chiar dacă, în cele din urmă, iubirea ta față de Dumnezeu atinge cea mai înaltă culme și nu ceri nimic în plus, iubirea aceasta pe care o cauți rămâne o iubire denaturată și nu una plăcută lui Dumnezeu. Aceia care folosesc iubirea față de Dumnezeu pentru a-și îmbogăți existențele plictisitoare și pentru a umple un gol în inimile lor sunt genul de oameni ahtiați după o viață ușoară, nu aceia care caută cu adevărat să-L iubească pe Dumnezeu. Acest tip de iubire este forțată și este căutarea plăcerii emoționale, iar Dumnezeu nu are nevoie de aceasta. Așadar, ce fel de iubire este iubirea ta? Pentru ce Îl iubești pe Dumnezeu? Câtă iubire adevărată de Dumnezeu este acum în tine? Iubirea marii majorități a acelora dintre voi este de tipul celei menționate anterior. O astfel de iubire poate doar să mențină un status quo; nu poate atinge permanența și nici nu se poate înrădăcina în om. Genul acesta de iubire este doar ca o floare care înflorește și se ofilește fără să dea roade. Cu alte cuvinte, după ce L-ai iubit o dată pe Dumnezeu astfel, dacă nu există nimeni care să te îndrume pe calea ce-ți stă înainte, te vei prăbuși. Dacă nu poți să-L iubești pe Dumnezeu decât în vremea iubirii pentru El, dar, apoi, firea vieții tale rămâne neschimbată, atunci vei rămâne incapabil să scapi de

vălul influenței întunericului, vei rămâne incapabil să te eliberezi de robia și urzelile Satanei. Niciun om ca acesta nu poate fi pe deplin câștigat de către Dumnezeu; în cele din urmă, spiritul, sufletul și trupul său vor continua să-i aparțină Satanei. Nu poate exista nicio îndoială în privința asta. Toți aceia care nu pot fi pe deplin câștigați de către Dumnezeu se vor întoarce în locul lor inițial, adică înapoi la Satana și vor merge în lacul de foc și pucioasă pentru a accepta următoarea etapă a pedepsei de la Dumnezeu. Cei câștigați de către Dumnezeu sunt cei care se leapădă de Satana și scapă din domeniul lui. Ei se numără în mod oficial printre oamenii Împărăției. Așa iau ființă oamenii Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce perspectivă trebuie să aibă credincioșii”

În zilele noastre, trebuie să pornești pe drumul cel bun din moment ce crezi într-un Dumnezeu real. Având credință în Dumnezeu, nu trebuie să cauți numai binecuvântări, ci să cauți să-L iubești pe Dumnezeu și să-L cunoști. Prin iluminarea lui Dumnezeu și prin propriile tale căutări, poți mânca și bea cuvântul Lui, poți să ajungi la o înțelegere autentică a Lui și să dobândești o dragoste adevărată de Dumnezeu care izvorăște din inima ta. Cu alte cuvinte, dragostea ta pentru Dumnezeu este atât de autentică, încât nimeni nu o poate distruge sau sta în calea ei. Atunci te afli pe calea cea bună a credinței în Dumnezeu. Aceasta dovedește că aparții lui Dumnezeu, căci inima ta este în posesia lui Dumnezeu și nu mai poți aparține nimănui altcuiva sau niciunui lucru. Datorită experienței tale, a prețului pe care l-ai plătit și a lucrării lui Dumnezeu, poți dezvolta o dragoste neașteptată pentru El. Apoi ești eliberat de influența Satanei și trăiești în lumina cuvântului lui Dumnezeu. Numai după ce te-ai eliberat de influența întunericului poți spune că L-ai dobândit pe Dumnezeu. Aceasta este ținta pe care trebuie să o cauți în credința ta în Dumnezeu. Acesta este datoria fiecăruia dintre voi.

Nimeni nu ar trebui să se mulțumească cu starea actuală a lucrurilor. Nu puteți fi nehotărâți cu privire la lucrarea lui Dumnezeu sau să o priviți cu ușurință. Ar trebui să vă gândiți la Dumnezeu din toate privințele, neîncetat, și să le faceți toate de dragul Lui. Iar atunci când vorbiți sau înfăptuiți, ar trebui să aveți în vedere în primul rând, interesul casei lui Dumnezeu. Numai acest lucru este conform voii lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să trăiești pentru adevăr întrucât crezi în Dumnezeu”

Cineva care Îl slujește pe Dumnezeu nu ar trebui să știe doar cum să sufere pentru El; mai mult decât atât, ar trebui să înțeleagă că scopul credinței în Dumnezeu este de a urmări iubirea de Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește de tine nu doar ca să te rafineze sau ca să te facă să suferi, ci, mai degrabă, te folosește astfel încât să poți să-I cunoști acțiunile, să cunoști adevărata însemnătate a vieții umane și, în special, ca să știi că a-L sluji pe Dumnezeu nu este o sarcină ușoară. Experimentarea lucrării lui Dumnezeu nu înseamnă să te bucuri de har, ci să suferi pentru dragostea ta față de El. De vreme ce te bucuri de harul lui Dumnezeu, trebuie să te bucuri și de mustrarea Lui; trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Poți să experimentezi luminarea lui Dumnezeu în tine și, de asemenea, să experimentezi modul în care te tratează și te judecă El. În acest fel, experiența ta va fi cuprinzătoare. Dumnezeu Și-a săvârșit lucrarea de judecată și mustrare asupra ta. Cuvântul lui Dumnezeu te-a tratat, dar nu a făcut numai atât; de asemenea, te-a luminat și iluminat. Atunci când ești negativ și slab, Dumnezeu Își face griji pentru tine. Toată această lucrare este pentru a te anunța că tot ceea ce ține de om se află în orchestrările lui Dumnezeu. S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în

viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți. Ar trebui să ai punctul de vedere corect despre credința în Dumnezeu și ar trebui să cauți să obții cuvintele lui Dumnezeu. Trebuie să mănânci și să bei cuvintele lui Dumnezeu și să poți trăi adevărul și, în special, să poți să fii capabil să-I vezi faptele concrete, faptele Sale minunate în întregul univers, precum și lucrarea practică pe care o săvârșește în trup. Prin experiențele lor practice, oamenii pot să aprecieze exact cum Își face Dumnezeu lucrarea asupra lor și care este voia Lui față de ei. Scopul tuturor acestor lucruri este de a elimina firea coruptă și satanică a oamenilor. După ce ai alungat toată murdăria și nedreptatea din tine și după ce te-ai lepădat de intențiile tale greșite și ai căpătat adevărata credință în Dumnezeu – numai atunci și cu adevărata credință Îl poți iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu doar pe temelia credinței tale în El. Poți obține dragostea de Dumnezeu fără să crezi

în El? Din moment ce tu crezi în Dumnezeu, nu poți fi confuz în privința aceasta. Unii oameni devin plini de vigoare de îndată ce văd cum credința în Dumnezeu le va aduce binecuvântări, dar, apoi, își pierd toată energia imediat ce văd că trebuie să fie supuși rafinărilor. Înseamnă asta a crede în Dumnezeu? În cele din urmă, în credința ta, trebuie să dobândești supunerea deplină și absolută înaintea lui Dumnezeu. Crezi în Dumnezeu, dar totuși Îi ceri diverse lucruri, ai multe noțiuni religioase de care nu poți să te lepezi, interese personale la care nu poți să renunți și tot cauți binecuvântările trupului și-ți dorești ca Dumnezeu să-ți salveze trupul, să-ți mântuiască sufletul – toate acestea sunt comportamente ale oamenilor a căror perspectivă este greșită. Deși oamenii cu convingeri religioase au credință în Dumnezeu, ei nu caută să-și schimbe firile și nu urmăresc să-L cunoască pe Dumnezeu, ci caută doar interesele trupului lor. Mulți dintre voi au credințe care fac parte din categoria convingerilor religioase; aceasta nu este adevărata credință în Dumnezeu. Pentru a crede în Dumnezeu, oamenii trebuie să aibă o inimă pregătită să sufere pentru El și voința de a renunța la ei înșiși. Dacă oamenii nu îndeplinesc aceste două condiții, credința lor în Dumnezeu nu este valabilă, iar ei nu vor putea să obțină o schimbare în firea lor. Doar oamenii care urmăresc sincer adevărul, care caută cunoașterea de Dumnezeu și urmăresc viața sunt cei care într-adevăr cred în Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Acum înțelegi ce înseamnă credința în Dumnezeu? Înseamnă credința în Dumnezeu să vezi semne și minuni? Înseamnă ridicarea la ceruri? Credința în Dumnezeu nu este câtuși de puțin ușoară. Acele practici religioase ar trebui eliminate; căutarea vindecării bolnavilor și alungarea demonilor, concentrarea asupra semnelor și a minunilor, râvnirea la mai

mult din harul lui Dumnezeu, pacea și bucuria, căutarea prospectelor și conforturilor trupului – acestea sunt practici religioase, și astfel de practici religioase sunt o formă vagă de credință. Ce este credința adevărată în Dumnezeu astăzi? Este acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitatea vieții tale și cunoașterea lui Dumnezeu prin cuvântul Său pentru a obține o iubire adevărată față de El. Pentru a fi clar: credința în Dumnezeu este motivul pentru care tu să poți asculta de Dumnezeu, să-L iubești pe Dumnezeu și să îndeplinești datoria care trebuie îndeplinită de o creatură a lui Dumnezeu. Acesta este scopul credinței în Dumnezeu. Trebuie să dobândești o cunoaștere a frumuseții lui Dumnezeu, a cât de vrednic de venerație este Dumnezeu, a modului în care Dumnezeu face lucrarea de mântuire și de desăvârșire asupra făpturilor Sale – acestea sunt lucrurile de bază în credința ta în Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este în primul rând trecerea de la o viață a trupului la o viață de iubire a lui Dumnezeu; de la traiul în corupție la traiul în viața cuvintelor lui Dumnezeu; este ieșirea de sub domeniul Satanei și trăirea sub grija și protecția lui Dumnezeu, este capacitatea de a asculta de Dumnezeu și nu de trup, este permiterea lui Dumnezeu de a-ți câștiga pe deplin inima, de a te desăvârși și de a te elibera de firea satanică coruptă. Credința în Dumnezeu este în primul rând așa pentru ca puterea și slava lui Dumnezeu să se poată manifesta în tine, astfel încât să poți să îndeplinești voința lui Dumnezeu, să împlinești planul lui Dumnezeu și să fii mărturie pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Credința în Dumnezeu nu ar trebui să aibă legătură cu dorința de a vedea semne și minuni, nici nu ar trebui să fie de dragul trupului tău. Ar trebui să fie despre căutarea cunoașterii lui Dumnezeu și a fi capabil să asculți de Dumnezeu și, asemeni lui Petru, să te supui Lui până la moarte. Acestea sunt principalele obiective ale credinței în Dumnezeu. Omul mănâncă și bea cuvântul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. A

mânca și a bea cuvântul lui Dumnezeu îți oferă o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, și abia după aceea poți să te supui Lui. Numai prin cunoașterea de Dumnezeu Îl poți iubi, iar acesta e scopul pe care omul trebuie să îl aibă în credința sa în Dumnezeu. Dacă, în credința ta în Dumnezeu, încerci întotdeauna să vezi semne și minuni, atunci punctul de vedere al acestei credințe în Dumnezeu este greșit. Credința în Dumnezeu este în primul rând acceptarea cuvântului lui Dumnezeu ca realitate a vieții. Scopul lui Dumnezeu e atins doar punerea în aplicare a cuvintelor lui Dumnezeu din gura Lui și purtarea lor în tine. În credința lui în Dumnezeu, omul ar trebui să se străduiască să fie desăvârșit de Dumnezeu, să fie capabil să se supună lui Dumnezeu și să asculte în totalitate de El. Dacă poți să te supui lui Dumnezeu fără să te plângi, să respecți cu grijă dorințele lui Dumnezeu, să atingi statura lui Petru și să dețiii stilul lui Petru despre care vorbește Dumnezeu, atunci asta va fi când vei fi dobândit succes în credința în Dumnezeu și va însemna că ai fost câștigat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Totul se împlinește prin cuvântul lui Dumnezeu”

Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? Câte cuvinte au fost rostite în mijlocul vostru? A fost făcută doar puțină lucrare în mijlocul vostru? Cât de multe am oferit în mijlocul vostru? Deci, de ce nu le-ai câștigat? Ce motiv ai să te plângi? Nu este adevărat că nu ai câștigat nimic pentru că ești prea îndrăgostit de trup? Și nu e deoarece gândurile tale

sunt prea extravagante? Nu este deoarece ești prea prost? Dacă ești incapabil să câștigi aceste binecuvântări, poți să-L învinuiești pe Dumnezeu că nu te-a mântuit? Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer calea adevărată fără a cere nimic în schimb, și tu tot nu cauți. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Cât de mult Îl iubești pe Dumnezeu astăzi? Și cât de mult știi din tot ceea ce Dumnezeu a făcut în tine? Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le înveți. Când Dumnezeu ajunge pe pământ, tot ceea ce El a făcut în om și l-a lăsat pe om să vadă este astfel încât omul să-L iubească și să-L cunoască cu adevărat. Faptul că omul e capabil să sufere pentru Dumnezeu și a reușit să ajungă atât de departe este, pe de-o parte, datorită dragostei lui Dumnezeu și, pe de altă parte, datorită mântuirii lui Dumnezeu; mai mult, este datorită judecății și lucrării de mustrare pe care Dumnezeu a îndeplinit-o în om. Dacă sunteți fără judecata, mustrarea și încercările lui Dumnezeu și dacă Dumnezeu nu v-a făcut să suferiți, atunci, să fim cinstiți, voi nu-L iubiți cu adevărat pe Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu în om și cu cât este mai mare suferința omului, cu atât este mai evident cât de importantă este lucrarea lui Dumnezeu și cu atât mai mult inima omului este capabilă să-L iubească cu adevărat pe Dumnezeu. Cum înveți cum să-L iubești pe Dumnezeu? Fără chin și rafinare, fără încercări dureroase – și dacă, în plus, tot ceea ce Dumnezeu i-a dat omului era har, iubire și milă – ai fi tu capabil să atingi punctul în care Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu? Pe de o parte, în timpul încercărilor de la Dumnezeu, omul ajunge să-și cunoască lipsurile și să vadă că este neînsemnat, vrednic de dispreț și umil, că nu are nimic și nu este nimic; pe de altă parte, în timpul încercărilor Sale, Dumnezeu creează medii diferite pentru om, care fac omul mai capabil să experimenteze frumusețea lui Dumnezeu. Deși durerea este mare și, uneori, insurmontabilă – ajungând chiar la nivelul suferinței devastatoare – după ce a experimentat-o, omul vede cât de încântătoare este lucrarea lui Dumnezeu în el și numai pe această fundație se naște în om dragostea adevărată pentru Dumnezeu. Astăzi omul vede că, doar cu harul, dragostea și mila lui Dumnezeu, el este incapabil să se cunoască cu adevărat pe sine însuși și e cu atât mai puțin capabil să cunoască esența omului. Doar

prin rafinarea și, deopotrivă, judecata lui Dumnezeu și în timpul procesului de rafinare omul poate să-și cunoască lipsurile și să știe că nu are nimic. Astfel, dragostea omului față de Dumnezeu este construită pe fundația rafinării și judecății lui Dumnezeu. Dacă doar te bucuri de harul lui Dumnezeu, având o viață de familie liniștită sau binecuvântări materiale, atunci nu L-ai câștigat pe Dumnezeu, iar credința ta în Dumnezeu nu poate fi considerată de succes. Dumnezeu a desfășurat deja o fază a lucrării harului în trup și a revărsat deja binecuvântări materiale asupra omului, dar omul nu poate fi desăvârșit numai cu har, dragoste și îndurare. În experiențele sale, omul întâlnește o parte din dragostea lui Dumnezeu și vede dragostea și mila lui Dumnezeu, însă, după ce a experimentat pentru o perioadă, el vede că harul lui Dumnezeu și dragostea și mila Lui sunt incapabile de a-l desăvârși pe om, incapabile de a dezvălui ceea ce e corupt în om și incapabile de a-l scăpa pe om de firea sa coruptă sau a-i desăvârși dragostea și credința. Lucrarea harului lui Dumnezeu a fost lucrarea unei perioade, iar omul nu se poate baza pe faptul de a se bucura de harul lui Dumnezeu pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Pe mulți care Îl urmează pe Dumnezeu îi preocupă doar cum să obțină binecuvântări sau să prevină dezastrul. De îndată ce se menționează lucrarea și gestionarea lui Dumnezeu, ei tac și își pierd orice interes. Ei cred că înțelegerea unor chestiuni atât de plictisitoare nu le va ajuta viața să crească și nici nu le va oferi vreun beneficiu. De aceea, deși au auzit despre gestionarea lui Dumnezeu, îi acordă puțină atenție. Ei nu văd acest lucru ca fiind ceva prețios de acceptat, cu atât mai puțin îl primesc ca parte a vieții lor. Acești oameni au doar un scop foarte simplu în a-L urma pe Dumnezeu, iar acel scop este de a primi binecuvântări. Astfel de oameni nu se pot

deranja să țină cont de orice altceva care nu implică direct acest scop. Pentru ei, nu există un scop mai legitim decât credința în Dumnezeu pentru a primi binecuvântări – este însăși valoarea credinței lor. În caz că ceva nu contribuie la acest scop, lucrul acela nu îi mișcă deloc. Acesta este cazul majorității oamenilor care cred astăzi în Dumnezeu. Scopul și intenția lor par legitime, pentru că, în timp ce ei cred în Dumnezeu, se și sacrifică pentru Dumnezeu, se dedică lui Dumnezeu și își îndeplinesc datoria. Ei renunță la tinerețe, își părăsesc familia și cariera și chiar își petrec ani de zile departe de casă, găsindu-și ceva de făcut. De dragul scopului lor final, își schimbă interesele, viziunea asupra vieții și chiar direcția pe care o caută; totuși, ei nu pot schimba scopul credinței lor în Dumnezeu. Ei aleargă pentru a-și gestiona propriile idealuri; indiferent cât de departe este drumul și indiferent cât de multe greutăți și obstacole întâmpină pe drum, continuă să fie insistenți și netemători de moarte. Ce putere îi constrânge să continue să se dedice în acest fel? Este conștiința lor? Este caracterul lor minunat și nobil? Este hotărârea lor să se lupte cu forțele răului până la sfârșit? Este credința lor de a fi mărturie lui Dumnezeu fără să caute recompense? Este loialitatea lor în a fi dispuși să renunțe la toate pentru a împlini voia lui Dumnezeu? Sau este spiritul lor de devotament, de a renunța întotdeauna la cererile extravagante personale? Ca o persoană care nu a înțeles niciodată lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu să dea încă atât de mult este, pur și simplu, un miracol! Pentru moment, să nu discutăm despre cât de mult au oferit acești oameni. Comportamentul lor, totuși, este foarte demn de analiza noastră. În afară de beneficiile care sunt atât de strâns asociate cu ei, ar putea exista alte motive pentru care acești oameni, care nu Îl înțeleg niciodată pe Dumnezeu, I-ar da atât de mult? În aceasta, descoperim o problemă neidentificată anterior: relația omului cu Dumnezeu este doar una de interes personal. Este o relație dintre o persoană care primește și una care

dă binecuvântarea. Pentru a spune lucrurilor pe nume, seamănă cu relația dintre angajat și angajator. Angajatul lucrează numai pentru a primi recompensele acordate de angajator. Într-o astfel de relație nu există nicio afecțiune, ci doar o tranzacție. Nu există a iubi sau a fi iubit, numai caritate și milă. Nu există înțelegere, doar indignare reprimată și înșelătorie. Nu există intimitate, numai o prăpastie de netraversat. Acum că lucrurile au ajuns până în acest punct, cine poate inversa o astfel de tendință? Și câți oameni sunt capabili să înțeleagă cu adevărat cât de cumplită a devenit această relație? Cred că atunci când oamenii se scufundă în bucuria de a fi binecuvântați, niciunul nu-și poate imagina cât de jenantă și de dizgrațioasă este o astfel de relație cu Dumnezeu.

Cel mai trist lucru referitor la credința omenirii în Dumnezeu este că omul își conduce propria gestionare în mijlocul lucrării lui Dumnezeu și, totuși, nu acordă atenție gestionării lui Dumnezeu. Cel mai mare eșec al omului constă în modul în care, în același timp cu încercarea de a se supune lui Dumnezeu și de a I se închina, omul își construiește propria destinație ideală și urzește cum să primească cea mai mare binecuvântare și cea mai bună destinație. Chiar dacă oamenii înțeleg cât de jalnici, detestabili și vrednici de milă sunt ei, câți pot să renunțe cu ușurință la idealurile și la speranțele lor? Și cine poate să-și oprească proprii pași și să nu se mai gândească doar la el însuși? Dumnezeu are nevoie de cei care vor coopera strâns cu El pentru a-Și completa gestionarea. El are nevoie de cei care I se vor supune dedicându-și toată mintea și tot trupul lucrării Sale de gestionare. Nu are nevoie de oameni care întind mâinile ca să cerșească de la El în fiecare zi, cu atât mai puțin de cei care dau puțin și apoi așteaptă să fie răsplătiți. Dumnezeu îi disprețuiește pe cei care fac o contribuție măruntă și apoi se culcă pe lauri. El îi urăște pe acei oameni cu sânge rece care-I resping lucrarea de gestionare și care vor să vorbească numai despre

a merge în rai și a câștiga binecuvântări. Îi urăște și mai mult pe cei care profită de ocazia ivită din lucrarea pe care El o face pentru a mântui omenirea. Asta pentru că acestor oameni nu le-a păsat niciodată de ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze și să dobândească prin lucrarea gestionării Sale. Lor le pasă doar de modul în care pot folosi ocazia oferită de lucrarea lui Dumnezeu pentru a câștiga binecuvântări. Nu le pasă de inima lui Dumnezeu, fiind preocupați în totalitate de propriile perspective și propria soartă. Cei care resping lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu și nu au nici cel mai mic interes pentru modul în care Dumnezeu mântuiește omenirea și pentru voința Lui fac doar ceea ce le place, într-un mod detașat de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Comportamentul lor nu este nici amintit de Dumnezeu, nici aprobat de Dumnezeu – cu atât mai puțin este privit favorabil de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Ce ar trebui să cauți acum? Dacă ești sau nu capabil să fii martor pentru Dumnezeu, dacă ești sau nu în stare să devii o mărturie și o manifestare a lui Dumnezeu și dacă ești sau nu potrivit pentru a fi folosit de El – acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți. Cât de mult a lucrat cu adevărat Dumnezeu în tine? Cât de mult ai văzut, cât de mult ai atins? Cât de mult ai experimentat și gustat? Indiferent dacă Dumnezeu te-a testat, tratat sau disciplinat, acțiunile și lucrarea Sa au fost săvârșite asupra ta. Dar, în calitate de credincios în Dumnezeu și ca om care este dispus să fie desăvârșit de El, poți să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu în baza experienței tale practice? Poți să trăiești cuvântul lui Dumnezeu prin experiența ta practică? Poți să ai grijă de ceilalți prin propria-ți experiență practică și să-ți sacrifici întreaga viață ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ca să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să te

bazezi pe experiența și cunoașterea ta și pe prețul pe care l-ai plătit. Doar astfel poți să-I împlinești voia. Ești cineva care e martor pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ai această aspirație? Dacă ești capabil să fii martor pentru numele Său și, chiar mai mult, pentru lucrarea Sa, și dacă poți trăi imaginea pe care le-o cere El oamenilor Săi, atunci ești un martor al lui Dumnezeu. Cum ești, efectiv, martor pentru Dumnezeu? Ești martor căutând și tânjind să trăiești cuvântul Său și fiind martor cu vorbele tale, permițându-le oamenilor să-I cunoască lucrarea și să-I vadă acțiunile. Dacă într-adevăr cauți toate aceste lucruri, Dumnezeu te va desăvârși. Dacă nu cauți decât să fii desăvârșit de Dumnezeu și să fii binecuvântat în final, atunci perspectiva credinței tale în El nu este pură. Ar trebui să cauți cum să vezi faptele lui Dumnezeu în viața reală, cum să-L mulțumești când îți dezvăluie voia Sa și să urmărești cum s-ar cuveni să fii martor pentru minunăția și înțelepciunea Sa și cum să fii martor pentru modul în care te disciplinează și tratează. Toate acestea sunt lucruri la care ar trebui să cugeți acum. Dacă dragostea ta de Dumnezeu este doar ca să iei parte la gloria Sa după ce te desăvârșește, atunci este tot nepotrivită și nu poate îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Trebuie să poți fi capabil să fii martor pentru lucrarea lui Dumnezeu, să-I îndeplinești cerințele și să experimentezi într-un mod practic lucrarea pe care a săvârșit-o asupra oamenilor. Chiar de-ar fi durere, lacrimi sau tristețe, în practica ta trebuie să experimentezi toate aceste lucruri. Acestea sunt menite să te desăvârșească drept om care este martor pentru Dumnezeu. Ce anume te obligă acum să suferi și să cauți desăvârșirea? Suferința ta actuală este într-adevăr de dragul de a-L iubi pe Dumnezeu și de a fi martor pentru El? Sau este de dragul binecuvântărilor trupului, pentru perspectivele tale de viitor și destinul tău? Toate intențiile, motivațiile și țelurile pe care le urmărești trebuie să fie îndreptate și nu pot fi călăuzite de propria-ți voință.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

6. Semnificația suferinței și ce fel de suferință trebuie să îndure credincioșii lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Astăzi, majoritatea oamenilor nu au această cunoaștere. Ei cred că suferința este fără valoare, ei sunt lepădați de lume, viața lor de familie este tulburată, ei nu sunt îndrăgiți de către Dumnezeu, iar perspectivele lor sunt sumbre. Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! Dumnezeu este nerăbdător ca omul să-L iubească, dar cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât este mai mare suferința omului și, cu cât omul Îl iubește mai mult, cu atât sunt mai mari încercările omului. Dacă Îl iubești, atunci tot felul de suferințe se vor abate asupra ta – iar dacă nu, atunci poate că totul va merge ca pe roate pentru tine și totul va fi pașnic în jurul tău. Când Îl iubești pe Dumnezeu, vei simți că multe lucruri din jurul tău sunt insurmontabile și, pentru că statura ta este prea mică, vei fi rafinat; în plus, vei fi incapabil de a-L mulțumi pe Dumnezeu și vei simți întotdeauna că voia lui Dumnezeu este prea exigentă, că este de neatins de către om. Din cauza tuturor acestor lucruri, vei fi rafinat – pentru că există multă slăbiciune în tine și multe lucruri care nu pot împlini voia lui Dumnezeu, tu vei fi rafinat în interior. Totuși, trebuie să vedeți clar că purificarea este realizată doar prin rafinare. Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”

Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Copii prostuți! Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele. Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41

Când Dumnezeu lucrează pentru a-l rafina pe om, omul suferă. Cu cât este mai intensă rafinarea unei persoane, cu atât mai mare va fi dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai mult se va dezvălui în ea puterea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cu cât un om primește mai puțină rafinare, cu atât mai puțin va crește dragostea sa pentru Dumnezeu și cu atât mai puțin se va dezvălui în acesta puterea lui Dumnezeu. Cu cât sunt mai mari rafinarea și durerea unei astfel de persoane și cu cât îndură mai multe chinuri, cu atât mai mult va crește dragostea sa pentru Dumnezeu, cu atât mai sinceră va deveni credința sa în El și cu atât mai profundă va fi cunoașterea sa de Dumnezeu. În experiențele tale, vei vedea oameni care suferă enorm în timp ce sunt rafinați, care sunt tratați și disciplinați mult, și

vei observa că aceia sunt oamenii care au o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o cunoaștere mult mai temeinică și pătrunzătoare a Sa. Cei care nu au trecut prin experiența tratării au doar o cunoaștere superficială și pot să spună numai atât: „Dumnezeu este atât de bun și revarsă har asupra oamenilor ca ei să se poată bucura de El”. Dacă oamenii au experiența tratării și disciplinării, atunci sunt capabili să vorbească despre adevărata cunoaștere de Dumnezeu. Așadar, cu cât este mai minunată lucrarea lui Dumnezeu asupra omului, cu atât este mai valoroasă și mai semnificativă. Cu cât mai de nepătruns este pentru tine și cu cât mai incompatibilă este cu noțiunile tale, cu atât mai mult izbutește lucrarea lui Dumnezeu să te cucerească, să te câștige și să te desăvârșească. Ce măreață e semnificația lucrării lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu nu l-ar rafina pe om astfel, dacă El nu ar lucra potrivit acestei metode, atunci lucrarea Lui ar fi ineficientă și neînsemnată. În trecut, se spunea că Dumnezeu avea să selecteze și să câștige acest grup și să-l desăvârșească în zilele de pe urmă; faptul acesta are o semnificație extraordinară. Cu cât mai măreață este lucrarea pe care o săvârșește El în voi, cu atât mai profundă și mai pură e iubirea voastră de Dumnezeu. Cu cât mai măreață e lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai capabil e omul să priceapă ceva din înțelepciunea Sa și cu atât mai profund Îl cunoaște omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”

Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine însuți adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale pentru o desfătare de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos

și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai semnificativă. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Când primim judecata cuvintelor lui Dumnezeu, nu trebuie să ne temem de suferință și nici nu trebuie să ne fie frică de durere și cu atât mai puțin să ne temem că ale lui Dumnezeu cuvinte ne vor străpunge inimile. Ar trebui să citim mai multe din cuvântările Lui despre cum ne judecă și ne mustră și ne demască esențele corupte. Trebuie să le citim și să ne măsurăm mai mult față de ele. Să nu îi comparăm pe alții cu ele – trebuie să ne comparăm noi înșine cu ele. Nu ne lipsește nici măcar unul dintre aceste lucruri; cu toții putem fi pe potriva lor. Dacă nu credeți, mergeți și experimentați voi înșivă. […] Mai întâi de toate, e necesar să ne dăm seama că trebuie să acceptăm fiecare dintre cuvintele rostite de Dumnezeu, indiferent dacă aceste cuvântări sună plăcut sau nu și dacă ne dau un sentiment amar sau unul de dulceață. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o avem față de cuvintele lui Dumnezeu. Ce gen de atitudine este aceasta? Este oare o atitudine devotată, o atitudine răbdătoare sau o atitudine de îmbrățișare a suferinței? Am să vă spun că nu este niciuna dintre acestea. În credința noastră, trebuie să susținem cu tărie că ale lui Dumnezeu cuvinte sunt adevărul. Dat fiind că ele sunt efectiv adevărul, ar trebui să le acceptăm rațional. Indiferent dacă suntem sau nu în stare să recunoaștem sau să admitem asta, prima noastră atitudine față de cuvintele lui Dumnezeu ar trebui să fie una de acceptare deplină.

Iubirea față de Dumnezeu necesită să cauți voia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să cercetezi profund atunci când ți se întâmplă ceva, încercând să înțelegi voia lui Dumnezeu și încercând să vezi care este voia lui Dumnezeu în această chestiune, ceea ce El îți cere să realizezi și cum ar trebui să ții cont de voia Lui. De exemplu: se întâmplă ceva ce necesită să înduri greutăți, moment în care ar trebui să înțelegi care este voia lui Dumnezeu și cum să fii atent la voia Lui. Nu trebuie să te mulțumești: mai întâi lasă-te deoparte pe tine însuți. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu îți va aduce luminare specială în această chestiune, iar inima ta va găsi și ea mângâiere. Fie că e un lucru mare sau mic, când ți se întâmplă ceva, trebuie mai întâi să te lași pe tine însuți deoparte și să consideri trupul ca fiind cel mai de josnic dintre toate lucrurile. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât își ia mai multe libertăți; dacă-l mulțumești de data aceasta, data viitoare va cere mai mult. Pe măsură ce acest lucru va continua, oamenii vor ajunge să iubească trupul și mai mult. Trupul are mereu dorințe extravagante; întotdeauna îți cere să-l satisfaci și să-l mulțumești lăuntric, fie că e vorba despre lucrurile pe care le mănânci, pe care le porți sau dacă îți pierzi cumpătul sau te dedai propriilor slăbiciuni și leneviei… Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât mai mult cresc dorințele lui și cu atât mai desfrânat devine, până când ajunge în punctul în care trupul oamenilor găzduiește noțiuni și mai profunde și nu se supune lui Dumnezeu și se slăvește și se îndoiește de lucrarea lui Dumnezeu. […] Astfel, trebuie să te răzvrătești împotriva trupului și să nu te îndrepți spre acesta: „Soțul meu (soția mea), copiii, perspectivele, căsătoria, familia – nimic din toate acestea nu contează! În inima mea este

numai Dumnezeu și trebuie să-mi dau toată silința pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, și nu trupul.” Trebuie să ai această hotărâre. Dacă ești întotdeauna stăpânit de o astfel de hotărâre, atunci când vei pune adevărul în practică și te vei lăsa deoparte, vei putea face acest lucru cu puțin efort.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Dacă poți să câștigi viață înaintea lui Dumnezeu și care va fi finalul tău depinde de modul în care îți desfășori răzvrătirea împotriva trupului. Dumnezeu te-a mântuit și te-a ales și te-a predestinat, dar dacă astăzi nu ești dispus să-L mulțumești, să pui adevărul în practică și să te răzvrătești împotriva propriului trup cu o inimă care-L iubește cu adevărat pe Dumnezeu, în cele din urmă vei sfârși prin a te ruina și vei suferi amarnic. Dacă te dedai mereu trupului, Satana te va înghiți treptat și te va lăsa fără viață sau atingerea Duhului, până când va veni ziua când în tine nu va fi decât întuneric. Când vei trăi în întuneric, înseamnă că vei fi fost luat captiv de Satana, nu vei mai avea pe Dumnezeu în inima ta, iar în acel moment Îi vei nega existența și Îl vei părăsi. Astfel, dacă oamenii doresc să-L iubească pe Dumnezeu, trebuie să plătească prețul durerii și să îndure greutăți. Nu este nevoie de fervoare exterioară și de greutăți, nu este nevoie să citească mai mult sau să alerge de colo până colo mai mult; în schimb, ar trebui să renunțe la lucrurile din interiorul lor: la gândurile extravagante, interesele personale și propriile lor considerații, noțiuni și intenții. Aceasta este voia lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

Dumnezeu le cere oamenilor să pună adevărul în practică, în primul rând, pentru a face față lucrurilor din sinea lor, pentru a face față gândurilor și noțiunilor lor care nu sunt după placul inimii lui Dumnezeu. Duhul Sfânt

îi atinge pe oameni în inima lor și îi luminează și ilumineză. Astfel, în spatele a tot ceea ce se întâmplă este o luptă: de fiecare dată când oamenii pun în practică adevărul sau dragostea pentru Dumnezeu, există o mare luptă și, deși totul poate părea în regulă cu trupul lor, în adâncul inimii lor se duce o luptă pe viață și pe moarte, de fapt – și numai după această bătălie intensă, după foarte multă gândire, se poate decide victoria sau înfrângerea. Nu știe nimeni dacă să plângă sau să râdă. Deoarece multe dintre intențiile interne ale oamenilor sunt greșite sau pentru că o mare parte din lucrarea lui Dumnezeu este în contradicție cu noțiunile lor, când oamenii pun adevărul în practică, o mare luptă se dă în spatele scenei. După ce acest adevăr va fi fost pus în practică, în spatele scenei, oamenii vor fi vărsat nenumărate lacrimi de tristețe înainte de a se hotărî, în cele din urmă, să-L mulțumească pe Dumnezeu. Din cauza acestei bătălii îndură oamenii suferință și rafinare; aceasta este suferința adevărată. Când bătălia va veni asupra voastră, dacă vei fi în stare să stai cu adevărat de partea lui Dumnezeu, vei putea să-L mulțumești pe Dumnezeu. În timpul practicării adevărului, este inevitabil ca o persoană să sufere lăuntric; dacă, atunci când au pus adevărul în practică, totul în oameni ar fi fost corect, atunci nu ar fi avut nevoie să fie desăvârșiți de Dumnezeu și nu ar mai fi fost nicio bătălie și nu ar mai fi suferit. Din cauza faptului că în oameni există multe lucruri care nu sunt potrivite pentru a fi folosite de Dumnezeu și pentru că există mult din firea răzvrătită a trupului, ei trebuie să învețe mai temeinic lecția de răzvrătire împotriva trupului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu numește suferința pe care l-a rugat pe om să o îndure cu El.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”

În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți

oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori și să renunți la planurile și dorințele tale și să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de robia corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care ești încă supus robiei Satanei și în oricare dintre aspectele în care ai încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să suferi. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să priceapă voia lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a

Dumnezeu lucrează în fiecare persoană în parte și, indiferent care este metoda Lui, ce fel de oameni, chestiuni și lucruri întrebuințează El în slujirea Lui sau ce fel de ton au cuvintele Lui, El are doar un scop final: să te mântuiască. Și cum te mântuiește? El te schimbă. Deci, cum ai putea să nu suferi puțin? Va trebui să ai de suferit. Această suferință poate implica multe lucruri. Uneori, Dumnezeu creează un mediu în jurul tău ca să te dea în vileag, astfel încât să poți ajunge să te cunoști pe tine însuți sau, altminteri, ai putea fi tratat, emondat și expus în mod direct. La fel ca

cineva aflat pe o masă de operație – doar trecând printr-o anumită durere și suferință poate fi atins un rezultat bun. Dacă, de fiecare dată când ești emondat și tratat și de fiecare dată când un mediu te dă în vileag, acest lucru îți deșteaptă sentimentele și îți dă un impuls, atunci, prin acest proces, vei avea statură și vei intra în realitatea adevărului. Dacă de fiecare dată când ești emondat și tratat și de fiecare dată când Dumnezeu pune în mișcare mediul tău, nu simți niciun fel de durere sau disconfort și nu simți absolut nimic, și dacă nu vii înaintea lui Dumnezeu pentru a-I căuta voia, nici rugându-te, nici căutând adevărul, atunci ești chiar prea amorțit! Dacă o persoană este prea amorțită și nu e niciodată conștientă spiritual, atunci Dumnezeu nu are cum să lucreze asupra ei. El va spune: „Această persoană este prea amorțită și a fost prea profund coruptă. Privește la tot ceea ce am făcut, la toate eforturile pe care le-am făcut; am înfăptuit atâtea lucruri asupra ei – dar tot nu pot să-i mișc inima sau să-i deștept duhul. Persoana aceasta va da de necaz; nu este ușor de mântuit.” Dacă Dumnezeu rânduiește anumite medii, oameni, chestiuni și lucruri pentru tine, dacă te emondează și te tratează și dacă, din asta, înveți niște lecții, dacă ai învățat să vii înaintea lui Dumnezeu, ai învățat să cauți adevărul și, fără să-ți dai seama, ești luminat și iluminat și dobândești adevărul, dacă ai experimentat o schimbare în aceste medii, ai cules recompense și ai făcut progrese, dacă începi să înțelegi un pic voia lui Dumnezeu și încetezi să te plângi, atunci toate acestea vor însemna că ai stat neclintit în toiul încercărilor din aceste medii și că ai făcut față testului. Ca atare, vei fi răzbit acest calvar.

– Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din chestiunile și lucrurile din apropiere”

7. Credincioșii în Dumnezeu ar trebui să se pregătească pentru destinația lor cu suficiente fapte bune

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Milostenia Mea se manifestă către cei care Mă iubesc și se neagă pe ei înșiși. Pedeapsa aruncată asupra celor păcătoși, pe de altă parte, este tocmai o dovadă a firii Mele drepte și, mai mult, a mărturiei mâniei Mele. Când va veni nenorocirea, toți cei care Mi se împotrivesc se vor tângui când vor cădea victime foametei și ciumei. Cei care au comis tot felul de ticăloșii, dar care M-au urmat mulți ani, nu vor scăpa de plata pentru păcatele lor; și ei vor fi aruncați în dezastru, cum rareori s-a văzut de-a lungul milioanelor de ani, și vor trăi într-o stare constantă de panică și frică. Iar cei ai urmașilor Mei, care Mi-au arătat credință, se vor bucura și vor aplauda atotputernicia Mea. Ei vor simți mulțumirea inefabilă și vor trăi în sânul unei bucurii așa cum nu am mai oferit niciodată înainte omenirii. Căci Eu prețuiesc faptele bune ale omului și îi detest faptele rele. De când am început să conduc omenirea, am sperat cu nerăbdare să câștig un grup de oameni care să fie în asentiment cu Mine. Pe de altă parte, nu-i uit niciodată pe aceia care nu sunt în asentiment cu Mine; Îi detest mereu în inima Mea, așteptând șansa de a abate pedeapsa asupra lor, lucru ce Mă va delecta. Acum ziua Mea a venit în sfârșit și nu mai trebuie să aștept!

Lucrarea Mea finală nu este numai de dragul pedepsirii omului, ci și de dragul pregătirii destinației omului. Mai mult, este pentru ca toți oamenii să poată să-Mi recunoască faptele și acțiunile. Vreau ca fiecare persoană să vadă că tot ceea ce am făcut este drept și că tot ceea ce am făcut este o expresie a firii Mele. Nu fapta omului, cu atât mai puțin natura, este cea care a dat naștere omenirii, ci Eu, care hrănesc fiecare ființă vie în creație.

Fără existența Mea, omenirea poate doar să piară și să îndure biciuirea calamității. Nimeni nu va mai vedea vreodată soarele și luna frumoasă sau lumea verde; omenirea se va confrunta numai cu noaptea geroasă și cu valea inexorabilă a umbrei morții. Eu sunt singura mântuire a omenirii. Eu sunt singura speranță a omenirii și, Mai mult, Eu sunt Cel pe care se bazează existența întregii omeniri. Fără Mine, omenirea va ajunge într-un impas. Fără Mine, omenirea va îndura catastrofe și va fi călcată în picioare de tot felul de fantome, deși nimeni nu ține seama de Mine. Am făcut o lucrare care nu poate fi făcută de nimeni altcineva și sper doar ca omul să Mă poată răsplăti cu câteva fapte bune. Deși foarte puțini au putut să Mă răsplătească, Îmi voi încheia totuși călătoria în lumea oamenilor și voi începe următoarea etapă a lucrării Mele în desfășurare, pentru că toată alergătura Mea încoace și încolo în mijlocul omului în acești mulți ani a fost roditoare și Eu sunt foarte mulțumit. Ceea ce Mă interesează acum nu este numărul oamenilor, ci mai degrabă faptele lor bune. În orice caz, sper că pregătiți suficiente fapte bune pentru propria voastră destinație. Atunci voi fi mulțumit; în caz contrar, niciunul dintre voi nu va putea scăpa de dezastrul care se va abate asupra voastră. Dezastrul provine de la Mine și, bineînțeles, este condus de Mine. Dacă nu puteți părea îndeajuns de buni în ochii Mei, atunci nu veți scăpa de suferința dezastrului. În mijlocul necazului, acțiunile și faptele voastre nu au fost considerate în întregime potrivite, pentru că credința și dragostea voastră au fost goale și voi doar ați părut când timizi, când duri. În acest sens, voi face doar o judecată ca fiind buni sau răi. Preocuparea mea continuă este modul în care fiecare dintre voi acționează și se exprimă, pe baza căruia vă voi determina sfârșitul. Cu toate acestea, trebuie să fac acest lucru clar: față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune

pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”

Sper doar că în ultima etapă a lucrării Mele veți putea să vă străduiți din răsputeri, că vă veți devota cu toată inima, fără să mai fiți șovăielnici. Bineînțeles, mai sper ca toți să aveți parte de o destinație bună. Cu toate acestea, continuu să am o cerință de la voi și anume să luați cea mai bună decizie de a-Mi oferi devotamentul vostru deplin și complet. Dacă îi lipsește cuiva acel devotament deplin, acel om va deveni negreșit un bun de preț de-al Satanei, iar Eu nu îl voi mai păstra, ci îl voi trimite acasă, ca părinții lui să se îngrijească de el.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

Fiecare dintre voi ar trebui să își facă datoria cât mai bine cu putință, cu inima deschisă și sinceră și să fie dispus să plătească orice preț necesar. Așa cum ați spus și voi, când va veni acea zi, Dumnezeu nu va fi nepăsător față de nimeni care a suferit sau a plătit un preț pentru El. Acesta este tipul de convingere de care merită să vă țineți strâns și e corect să nu uitați asta niciodată. Numai așa pot fi cu mintea împăcată în privința voastră. Altfel, veți fi întotdeauna oameni în privința cărora nu pot să-Mi liniștesc mintea și veți fi pe veci obiectul antipatiei Mele. Dacă voi toți puteți să vă urmați conștiința și să dați totul pentru Mine, neprecupețind niciun efort pentru lucrarea Mea și dedicând energia unei întregi vieți pentru lucrarea Evangheliei Mele, atunci nu va tresări adesea inima Mea de bucurie pentru

voi? Astfel, voi putea să-Mi liniștesc pe deplin mintea cu privire la voi, nu-i așa?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre destinație”

Dacă a căuta calea adevărului este pe placul tău, atunci tu ești unul care locuiește întotdeauna în lumină. Dacă ești foarte bucuros să fii un făcător de servicii în casa lui Dumnezeu, lucrând cu sârguință și conștiincios în anonimat, dăruind mereu și neluând niciodată, atunci Eu spun că ești un sfânt credincios, deoarece nu cauți nicio recompensă și, pur și simplu, ești un om onest. Dacă ești dispus să fii deschis, dacă ești dispus să cheltuiești tot ce ai, dacă poți să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu și să mărturisești ferm, dacă ești cinstit până într-acolo încât nu știi decât să-L mulțumești pe Dumnezeu și să nu te gândești doar la tine sau să iei pentru tine însuți, atunci Eu spun că acești oameni sunt cei hrăniți în lumină și care vor trăi veșnic în Împărăție.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”

Citate din predici și părtășii ca referință:

Faptele bune sunt o mărturie că am ajuns la mântuire și sunt o manifestare a intrării noastre în adevărul și în realitatea cuvântului lui Dumnezeu. Dacă am pregătit multe fapte bune, aceasta înseamnă că am devenit o persoană nouă înaintea lui Dumnezeu și că avem o mărturie adevărată în ceea ce privește aspectul de a fi un om real. Faptele noastre bune sunt ceea ce arată cel mai mult că ne-am pocăit cu adevărat; dacă am pregătit o mulțime din ele, înseamnă că avem o adevărată asemănare umană. Dacă ai crezut în Dumnezeu timp de mulți ani, dar ai făcut puține fapte bune, ai, atunci, o asemănare umană? Ai conștiință și rațiune? Ești cineva care răsplătește iubirea lui Dumnezeu? Unde este adevărata ta credință? Unde este inima ta de iubire și ascultare față de Dumnezeu? Care este realitatea în care ai intrat? Nu posezi niciuna dintre acestea. De aceea, o

persoană care nu face fapte bune este cineva care nu câștigă nimic din credința ei în Dumnezeu. Ea este cineva care pur și simplu nu a atins mântuirea de la Dumnezeu, cineva a cărui stricăciune este atât de profundă, încât nu s-a schimbat câtuși de puțin. Faptele bune elucidează cu adevărat acest lucru.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

La ce sunt suficiente faptele bune? Orice datorie pe care omul o poate îndeplini în trăirea lucrării lui Dumnezeu, orice datorie pe care el ar trebui s-o îndeplinească sau orice lucru pe care Dumnezeu îl cere omului, dacă omul îl poate face și este în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu, atunci se poate spune că toate acestea sunt fapte bune. Dacă puteți să îndepliniți cerințele lui Dumnezeu, atunci aceasta este o faptă bună. Dacă aveți devotament față de Dumnezeu în timp ce vă îndepliniți datoriile, atunci aceasta este o faptă bună. Dacă lucrurile pe care le faceți sunt de folos pentru poporul ales al lui Dumnezeu și dacă toată lumea crede că ceea ce faceți este bine, atunci este o faptă bună. Toate lucrurile pe care conștiința și rațiunea omului le consideră a fi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu sunt fapte bune. Lucrurile care pot să-L mulțumească pe Dumnezeu și sunt de folos pentru poporul ales al lui Dumnezeu sunt, de asemenea, fapte bune. Dacă omul poate să nu cruțe niciun efort în a face aceste fapte bune despre care tocmai am vorbit, în cele din urmă el va fi în stare să le îndeplinească, și atunci aceasta înseamnă că el a făcut destule fapte bune. […] Fiecare caută acum să-și facă datoria și urmărește mântuirea, dar nu este suficient doar să fii hotărât și să vrei. Omul trebuie să afișeze comportamente practice și să întreprindă acțiuni practice. Ce datorii ați îndeplinit de dragul intrării în viață a poporului ales al lui Dumnezeu? Ce ați făcut și ce preț ați plătit pentru a satisface cerințele lui Dumnezeu? Ce ați făcut pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu și a-I răsplăti dragostea? Asupra tuturor acestor

lucruri trebuie să reflectați. Dacă ați făcut multe lucruri și ați plătit un preț mare de dragul îndeplinirii cerințelor lui Dumnezeu și de dragul intrării în viață și a creșterii poporului ales al lui Dumnezeu, atunci se poate spune că ați realizat suficiente fapte bune.

– Predici și părtășie despre intrarea în viață

Cel puțin, a îndeplini o anumită datorie nu este deloc adecvată în sine pentru a fi considerată o cantitate suficientă de fapte bune. Cu alte cuvinte, doar îndeplinirea unei mici părți din datorie nu se consideră în niciun caz fapte bune suficiente. Faptele bune suficiente nu sunt deloc așa de simple cum își imaginează oamenii. A pregăti un volum suficient de fapte bune presupune a te sacrifica total pentru Dumnezeu. Mai mult, aceasta presupune plătirea fiecărui preț și oferirea de loialitate de la început până la sfârșit în bună-credință față de însărcinarea dată de Dumnezeu înainte de a atinge standardele Lui.

În îndeplinirea datoriei lor, există oameni care chiar au plătit prețul, au făcut lucruri care au fost lăudate de Dumnezeu, remarcabile, extraordinare, admirabile și de invidiat până într-acolo că pot fi considerați că au făcut fapte bune. Unii frați și unele surori au mers la închisoare pentru a-și îndeplini datoria și au suferit multe chinuri fără a se supune Satanei, dar au depus mărturie. Apoi există oameni care îndrăznesc să-și asume riscuri fără a ține seama de siguranța personală sau beneficiu, dedicați îndeplinirii datoriilor periculoase, în spiritul realizării cu îndrăzneală a ceea ce este drept. Și există frați și surori care sunt în stare să se dedice lucrării Evangheliei și sunt în stare să suporte umilință în predicarea Evangheliei pentru a mântui oameni. Și există și cei care sunt sârguincioși în lucrarea Evangheliei, răbdând greutăți fără a se plânge, punând deoparte chestiunile personale și de familie în timp ce mințile lor sunt pline de modul în care pot să răspândească Evanghelia pentru a aduce mai mulți oameni înaintea lui

Dumnezeu și pentru a împlini intențiile lui Dumnezeu. Toți cei care au fost dedicați să se sacrifice în totalitate pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu sunt oameni care au făcut deja fapte bune. Totuși, ei sunt încă departe de „faptele bune suficiente" pe care le cere Dumnezeu. Majoritatea oamenilor fac doar unele fapte bune și nu au îndeplinit complet cerința lui Dumnezeu. Aceasta ne cere să ne exploatăm potențialul pentru a ne îndeplini datoria și să fim zeloși în a intra profund în adevăr pentru a face fapte bune suficiente. Aceasta presupune să urmărim dobândirea celor mai bune rezultate pentru a mulțumi inima lui Dumnezeu, indiferent de datoriile pe care le îndeplinim. În special, în răspândirea Evangheliei, indiferent de câtă umilință suportăm sau câtă suferință răbdăm, atâta timp cât putem aduce mai mulți oameni să obțină mântuire, trebuie să considerăm aceasta ca pe o datorie, indiferent de costul pentru noi înșine. Aceasta este cea mai bună faptă. Dacă putem să facem mai multe fapte bune ca aceasta, atunci acestea poate fi considerate suficiente fapte bune. Acest lucru Îl face deosebit de fericit pe Dumnezeu și Îi dă bucurie și, astfel de oameni vor fi în mod sigur capabili să primească lauda lui Dumnezeu. În afară de aceasta, în îndeplinirea datoriei noastre, trebuie să fim, de asemenea, conștiincioși și meticuloși, căutând întotdeauna să ne îmbunătățim, și nepermițând nici cel mai mic semn de superficialitate. Pentru a ne sacrifica pentru Dumnezeu trebuie să avem un devotament loial înainte de a putea îndeplini complet intențiile lui Dumnezeu.

– Părtășia celui de mai sus

Capitolul 8 Finalurile pentru diferite tipuri de oameni și făgăduința lui Dumnezeu pentru om

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea Mea durează doar șase mii de ani și am promis că controlul celui rău asupra întregii omeniri va dura, de asemenea, nu mai mult de șase mii de ani. Așadar, acum timpul expiră. Nici nu voi continua și nici nu voi întârzia mai mult: pe parcursul zilelor din urmă, îl voi desființa pe Satan, Îmi voi lua înapoi toată slava Mea, și voi revendica toate sufletele de pe pământ care Îmi aparțin, astfel încât aceste suflete aflate în dificultate să poată scăpa din oceanul suferinței și, astfel, va fi încheiată întreaga Mea lucrare pe pământ. Începând cu această zi, niciodată nu Mă voi mai întrupa pe pământ și niciodată Duhul Meu atotstăpânitor nu va mai lucra pe pământ. Voi face doar un singur lucru pe pământ: voi reface omenirea, o omenire care este sfântă și care este cetatea Mea credincioasă pe pământ. Dar știu că nu voi anihila întreaga lume și nici nu voi anihila întreaga omenire. Voi păstra acea treime care rămâne – treimea care Mă iubește și a fost complet cucerită de Mine, și voi face ca această treime să fie roditoare și să se înmulțească pe pământ, precum au făcut sub lege israeliții, hrănindu-i copios cu oi și vite și toate bogățiile pământului. Această omenire va rămâne cu Mine pentru totdeauna, totuși nu va fi omenirea jalnic de întinată a zilelor noastre, ci o omenire care este o adunare a tuturor celor care au fost câștigați de Mine. O asemenea omenire nu va fi coruptă, perturbată sau împresurată de Satana și va fi singura omenire care există pe pământ după ce am triumfat asupra Satanei. Este omenirea care a fost cucerită de Mine și Mi-a câștigat promisiunea. Și astfel, omenirea care a fost cucerită în zilele de pe urmă este, de asemenea, omenirea care va fi cruțată și va câștiga binecuvântările Mele veșnice. Va fi singura dovadă a

triumfului Meu asupra lui Satan și singurul câștig al bătăliei mele cu Satana. Aceste prăzi de război sunt salvate de Mine din sfera Satanei și sunt singura cristalizare și singurul rod al planului Meu de gestionare (de mântuire) de șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Nimeni care este din carne nu poate scăpa de ziua mâniei”

Aceia care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu sunt vrednici să îndure încercarea lucrării lor, în vreme ce aceia care nu Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu nu sunt vrednici să îndure nicio încercare a lui Dumnezeu. Ei vor fi îndepărtați mai devreme sau mai târziu, în vreme ce biruitorii vor rămâne în Împărăție. Dacă omul caută sau nu cu adevărat pe Dumnezeu este stabilit de încercarea lucrării sale, adică de încercările lui Dumnezeu, și nu are nimic de a face cu hotărârea omului însuși. Dumnezeu nu respinge nicio persoană la întâmplare; tot ceea ce El face poate convinge omul pe deplin. El nu face nimic invizibil omului și nicio lucrare care nu îl poate convinge pe om. Dacă credința omului este adevărată sau nu se demonstrează prin fapte și nu poate fi hotărât de om. Faptul că „grâul nu poate fi transformat în neghină și că neghina nu poate fi transformată în grâu” este de netăgăduit. Toți aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor rămâne, în cele din urmă, în împărăție, și Dumnezeu nu se va purta urât cu nimeni care Îl iubește cu adevărat. Pe baza diferitelor funcții și mărturii, biruitorii din împărăție vor servi ca preoți sau discipoli, iar toți aceia care ies victorioși din încercări vor forma tagma preoților din împărăție. Tagma preoților va fi formată atunci când lucrarea Evangheliei se va încheia în întregul univers. Când acea vreme va sosi, ceea ce trebuie făcut de către om va fi îndeplinirea datoriei sale în împărăția lui Dumnezeu și locuirea lui împreună cu Dumnezeu în împărăție. În tagma preoților vor fi marii preoți și preoți, iar ceilalți vor fi fiii și oamenii lui Dumnezeu. Toate acestea sunt

stabilite prin mărturiile lor în fața lui Dumnezeu în timpul încercărilor; acestea nu sunt titluri care se dau la întâmplare. Atunci când statutul omului a fost stabilit, lucrarea lui Dumnezeu va înceta, pentru că fiecare va fi clasificat în funcție de tip și adus la poziția sa inițială, și acesta este semnul împlinirii lucrării lui Dumnezeu, acesta este rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu și al practicii omului, și este cristalizarea viziunilor lucrării lui Dumnezeu și a colaborării omului. În final, omul își va găsi odihna în împărăția lui Dumnezeu, și Dumnezeu, de asemenea, Se va întoarce la locul Său de odihnă. Acesta va fi rezultatul final a 6000 de ani de colaborare între Dumnezeu și om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le

distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

Cei care se gândesc doar la trupul lor și cărora le place confortul; cei care par să creadă, dar nu cred cu adevărat; cei care se implică în leacuri rele și vrăjitorie; cei care sunt promiscui, zdrențuiți și neîngrijiți, cei care fură jertfele către Iahve și posesiunile Lui; cei care iubesc mita; cei care visează, cu mintea în altă parte, să se ridice în ceruri; cei care sunt aroganți și îngâmfați, care se zbat doar pentru faimă și avere personală; cei care împrăștie cuvinte impertinente; cei care Îl blasfemiază pe Dumnezeu Însuși; cei care nu fac altceva decât să facă judecăți împotriva lui Dumnezeu Însuși și să-L defăimeze; cei care formează grupări și caută independența, cei care se înalță pe sine deasupra lui Dumnezeu; acei tineri frivoli, precum și bărbații și femeile de vârstă mijlocie sau mai înaintată care sunt prinși în mrejele desfrâului; acei bărbați și acele femei care se bucură de faima și averea personală și care urmăresc, printre altele, statutul personal; acei oameni care nu se căiesc și care sunt prinși în păcat – nu sunt ei, cu toții, dincolo de mântuire? Desfrâul, păcătoșenia, leacurile rele, vrăjitoria, vulgaritățile și cuvintele impertinente, toate se dezlănțuie printre voi; iar adevărul și cuvintele vieții sunt călcate în picioare de voi și limba sfântă printre voi e pângărită. Voi, neamuri, umflate de mizerie și neascultare! Care va fi sfârșitul vostru? Cum pot cei care iubesc trupul, care comit vrăjitorii ale trupului și care sunt împotmoliți în păcate obscene să trăiască în continuare? Nu știți că oamenii ca voi sunt niște viermi dincolo de mântuire? Ce vă îndreptățește să cereți una și alta? Până în prezent, nu a existat nici cea mai mică schimbare în cei care nu iubesc adevărul, ci iubesc doar trupul – cum pot fi mântuiți astfel de oameni? Cei care nu iubesc a vieții cale, care nu Îl preamăresc pe Dumnezeu și nu-I sunt mărturie, care uneltesc de dragul propriului statut, care se ridică în slăvi – nu sunt ei, și

astăzi, tot la fel? Unde este valoarea în a-i mântui? Dacă poți să fii mântuit nu depinde de câtă vechime ai sau de câți ani ai lucrat, cu atât mai puțin de cât de multe acreditări ai adunat. Dimpotrivă, depinde de faptul dacă urmărirea ta a dat roade. Se cuvine să știi că cei care sunt mântuiți sunt „pomii" care dau rod, nu copacii cu frunzișuri luxuriante și flori abundente, dar care nu dau roade. Chiar dacă ai petrecut mulți ani rătăcind pe străzi, ce contează? Unde este mărturia ta? Respectul tău pentru Dumnezeu e mult mai mic decât iubirea ta față de tine și dorințele tale desfrânate – nu este un astfel de om un degenerat? Cum ar putea să fie un specimen și un model pentru mântuire? Natura ta este incorigibilă, ești prea răzvrătit, nu poți fi mântuit! Nu sunt astfel de oameni cei ce vor fi eliminați? Oare momentul când lucrarea Mea se încheie nu este și momentul în care sosește ziua ta din urmă? Am lucrat atât de mult și am rostit atât de multe cuvinte printre voi – cât de mult a intrat cu adevărat în urechile voastre? Cât de mult v-ați supus vreodată? Când se va încheia lucrarea Mea, va fi și momentul când vei înceta să Mi te împotrivești, când vei înceta să Mă înfrunți. În timp ce Eu lucrez, voi acționați neîncetat împotriva Mea; nu-Mi respectați niciodată cuvintele. Eu Îmi fac lucrarea Mea, iar tu îți vezi de „lucrarea" ta, făcându-ți propria ta mică împărăție. Nu sunteți altceva decât o haită de vulpi și câini, tot ce faceți e împotriva Mea! Încercați necontenit să-i aduceți în îmbrățișarea voastră pe cei ce vă oferă iubirea lor deplină – unde e respectul vostru? Tot ceea ce faceți este înșelător! Nu aveți nicio ascultare și niciun respect, iar tot ceea ce faceți este înșelător și blasfemator! Pot fi astfel de oameni mântuiți? Bărbații imorali sexual și lascivi vor întotdeauna să atragă stricate vanitoase pentru propria plăcere. Nu voi mântui sub nicio formă astfel de demoni imorali sexual. Vă urăsc, demoni murdari, iar lascivitatea și vanitatea voastră vă vor arunca în iad. Ce aveți de spus în apărarea voastră? Voi, demoni murdari și spirite rele, sunteți atât de respingători!

Sunteți dezgustători! Cum ar putea fi mântuit un asemenea gunoi? Mai pot fi mântuiți cei prinși în mrejele păcatului? Astăzi, acest adevăr, această cale și această viață nu vă atrag; dimpotrivă, sunteți atrași de păcătoșenie, de bani, de statut, de faimă și câștig, de plăcerile trupului, de frumusețea bărbaților și de farmecul femeilor. Ce vă califică să intrați în Împărăția Mea? Imaginea voastră este chiar mai presus decât cea a lui Dumnezeu, statutul vostru, chiar mai înalt decât al lui Dumnezeu, ca să nu mai spun nimic despre prestigiul vostru printre oameni – ați devenit idoli pe care oamenii îi venerează. Nu ai devenit arhanghelul? Când se dezvăluie sfârșitul oamenilor, adică atunci când și lucrarea mântuirii se apropie de sfârșit, mulți dintre voi veți fi cadavre care sunt dincolo de mântuire și trebuie să fie eliminate. În timpul lucrării de mântuire, Eu sunt binevoitor și bun față de toți oamenii. Când lucrarea se termină, va fi dezvăluit sfârșitul diferitelor tipuri de persoane și, în acel moment, nu voi mai fi binevoitor și bun, pentru că sfârșitul oamenilor va fi fost dezvăluit, iar fiecare va fi fost clasificat în funcție de felul său și nu va avea niciun rost să fac mai multă lucrare de mântuire, deoarece epoca mântuirii va fi trecut și, din moment ce va fi trecut, nu se va întoarce.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (7)”

Dar atât timp cât vechea lumea continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul, și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de

pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 26

Acum merg în mijlocul poporului Meu, trăiesc în mijlocul poporului Meu. În prezent, cei care Îmi poartă o iubire sinceră sunt binecuvântați; binecuvântați sunt cei care Mi se supun, aceștia cu siguranță se vor afla în Împărăția Mea; binecuvântați sunt cei care Mă cunosc, aceștia cu siguranță își vor exercita putere în Împărăția Mea; binecuvântați sunt cei care Mă urmează, aceștia cu siguranță vor scăpa de robia Satanei și se vor bucura de binecuvântări în Mine; binecuvântați sunt cei capabili să se lepede de ei înșiși, cu siguranță, aceștia vor intra în posesiunea Mea și vor moșteni

abundența Împărăției Mele. Pe cei care aleargă încoace și încolo de dragul Meu, Mi-i voi aminti, pe cei care fac eforturi de dragul Meu, îi voi îmbrățișa cu bucurie, celor care Îmi aduc daruri, le voi oferi bucurii. Pe cei care găsesc fericirea în cuvintele Mele, îi voi binecuvânta; cu siguranță, ei vor fi stâlpii care vor susține acoperișul Împărăției Mele, cu siguranță ei vor avea o recompensă inegalabilă în casa Mea și nimeni nu se poate compara cu ei. Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde lumina care vă ghidează. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca să fiți martori biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în țara Sinim. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 19

Ridică-te și colaborează cu Mine! Cu siguranță nu-i voi trata cu zgârcenie pe cei care se sacrifică sincer pentru Mine. Celor care Mi se dedică sincer le voi acorda toate binecuvântările Mele. Oferă-te Mie în întregime! Ceea ce mănânci, ceea ce porți și viitorul tău sunt toate în mâinile Mele; voi aranja totul cum se cuvine, ca să ai parte de bucurie nesfârșită, pe care nu o vei epuiza niciodată. Asta pentru că am spus că „Pe cei care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate, vă voi binecuvânta, cu siguranță, din belșug.” Toate binecuvântările vor ajunge la fiecare persoană care se sacrifică pentru Mine cu sinceritate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 70

Ce am pregătit pentru voi, și anume comori rare și prețioase din întreaga lume, vă vor fi oferite toate. Voi nu puteți să concepeți și nici să vă imaginați toate acestea în prezent, și niciun om nu s-a bucurat de acestea înainte. Când aceste binecuvântări vor veni asupra voastră, voi veți fi extaziați pe vecie, dar nu uitați că acestea sunt toate puterea Mea, acțiunile Mele, dreptatea Mea și, chiar mai mult, măreția Mea. (Îmi voi arăta îngăduința celor față de care aleg să fiu îngăduitor și milostenia celor față de care aleg să fiu milostiv). În acel moment voi nu veți avea părinți și nu va mai fi nicio relație de sânge. Sunteți toți oamenii pe care îi iubesc, fiii Mei iubiți. Nimeni nu va îndrăzni să vă asuprească de atunci încolo. Va fi timpul ca voi să deveniți adulți și va fi timpul ca voi să conduceți națiunile cu un toiag de fier! Cine îndrăznește să-i împiedice pe fiii Mei preaiubiți? Cine îndrăznește să-i atace pe fiii Mei iubiți? Toți se vor închina fiilor Mei preaiubiți pentru că Tatăl a fost proslăvit. Toate lucrurile pe care nimeni nu și le-ar putea imagina vor apărea înaintea ochilor voștri. Vor fi nelimitate, inepuizabile, nesfârșite. În scurtă vreme, voi cu siguranță nu va mai trebui să fiți pârjoliți de soare și să îndurați căldura chinuitoare. Nici nu va trebui să suferiți frigul, nici ploaia, zăpada sau vântul nu vă vor atinge. Aceasta este pentru că vă iubesc și va fi în întregime lumea iubirii Mele. Vă voi da tot ce vreți voi și vă voi pregăti tot ce aveți nevoie. Cine îndrăznește să spună că nu sunt drept? Te voi ucide imediat, pentru că am spus mai înainte că mânia Mea (împotriva celor răi) va dura pe veșnicie și nu Mă voi înduioșa nici măcar un pic. Cu toate acestea, dragostea Mea (pentru fiii Mei iubiți) va dura, de asemenea, o veșnicie; nu o voi reține nici măcar puțin.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 84

De îndată ce a fost finalizată lucrarea de cucerire, omul va fi adus într-o lume frumoasă. Desigur, această viață se va desfășura în continuare pe

pământ, dar va fi cu totul diferită de viața omului de astăzi. Este viața pe care omenirea o va avea după ce toți oamenii au fost cuceriți, va fi un nou început pentru om pe pământ, iar faptul că oamenii ar putea să aibă o asemenea viață va fi dovada că omenirea a intrat într-un tărâm nou și frumos. Va fi începutul vieții omului și al lui Dumnezeu pe pământ. Premisa unei vieți atât de frumoase trebuie să fie faptul că, după ce omul a fost purificat și cucerit, el se supune înaintea Creatorului. Și astfel, lucrarea de cucerire este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu înainte ca omenirea să pătrundă în minunata destinație. O astfel de viață este viața viitoare a omului pe pământ, cea mai frumoasă viață pe pământ, tipul de viață după care tânjește omul, tipul pe care omul nu l-a mai reușit niciodată înainte, în istoria lumii. Este rezultatul final al celor 6000 de ani de lucrare de gestionare; este acel lucru după care tânjește omenirea cel mai mult și este, de asemenea, promisiunea lui Dumnezeu pentru om. Dar această promisiune nu se poate împlini imediat: omul va intra în viitoarea destinație doar după ce lucrarea zilelor de pe urmă a fost finalizată și el a fost complet cucerit, adică, odată ce Satana a fost complet înfrânt. După ce va fi rafinat, omul va fi lipsit de o natură păcătoasă, deoarece Dumnezeu îl va fi înfrânt pe Satana, adică nu va exista nicio năvălire a forțelor ostile și nici forțe ostile care să poată ataca trupul omului. Și astfel, omul va fi liber și sfânt – el va fi intrat în eternitate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va

avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Doar aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt capabili să dea mărturie despre Dumnezeu, doar ei sunt martorii lui Dumnezeu, doar ei sunt binecuvântați de Dumnezeu și doar ei sunt capabili să primească promisiunile lui Dumnezeu. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt apropiații lui Dumnezeu; ei sunt oamenii iubiți de Dumnezeu și ei se pot bucura de binecuvântări împreună cu Dumnezeu. Doar astfel de oameni vor trăi veșnic și doar ei vor trăi veșnic sub grija și protecția lui Dumnezeu. Dumnezeu este de iubit pentru oameni și El este vrednic de toată iubirea oamenilor, dar nu toți oamenii sunt capabili să-L iubească pe Dumnezeu și nu toți oamenii pot fi martori ai lui Dumnezeu și pot deține putere împreună cu Dumnezeu. Datorită faptului că ei pot da mărturie despre Dumnezeu și își dedică toate eforturile lucrării lui Dumnezeu, aceia care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pot merge oriunde sub cer fără ca nimeni să îndrăznească să li se opună și ei pot exercita puterea pe pământ și pot

conduce toți oamenii lui Dumnezeu. Acești oameni s-au unit din toată lumea. Ei vorbesc limbi diferite și au culori ale pielii diferite, dar existența lor are același sens, ei au toți o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu, ei sunt toți aceeași mărturie și au aceeași hotărâre și aceeași dorință. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu pot merge liberi prin lume și aceia care dau mărturie despre Dumnezeu pot călători prin univers. Acești oameni sunt iubiți de Dumnezeu, sunt binecuvântați de Dumnezeu și ei vor trăi veșnic în lumina Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor trăi veșnic în lumina Lui”

Cei pe care Dumnezeu intenționează să-i desăvârșească vor primi cu toții binecuvântările lui Dumnezeu și moștenirea Lui. Adică, ei acceptă ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este, astfel încât asta să devină ceea ce au înăuntrul lor; ei au toate cuvintele lui Dumnezeu forjate în ei; indiferent de ceea ce este Dumnezeu, voi sunteți capabili să primiți totul exact așa cum este, și astfel, să trăiți adevărul. Acesta este felul de persoană desăvârșită de Dumnezeu și câștigată de Dumnezeu. Numai un astfel de om e îndreptățit să primească binecuvântările dăruite de Dumnezeu:

1. Să primească întreaga dragoste a lui Dumnezeu.

2. Să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu în toate lucrurile.

3. Să câștige îndrumarea lui Dumnezeu, să trăiască sub lumina lui Dumnezeu și să câștige luminarea de la Dumnezeu.

4. Să trăiască pe pământ imaginea pe care o iubește Dumnezeu; să-L iubească pe Dumnezeu cu adevărat, așa cum a făcut Petru, răstignit pentru Dumnezeu și vrednic să moară ca răsplată pentru dragostea lui Dumnezeu; să aibă aceeași slavă ca și Petru.

5. Să fie iubit, respectat și admirat de toți pe pământ.

6. Să biruiască robia morții și a iadului în fiecare aspect, fără a-i da nicio posibilitate Satanei să-și facă lucrarea, să-L aibă pe Dumnezeu, să trăiască având un duh proaspăt și plin de viață și să nu obosească.

7. Să aibă un simțământ nemaipomenit de exaltare și entuziasm în orice clipă din viață, de parcă ar fi văzut venind ziua slavei lui Dumnezeu.

8. Să dobândească slava împreună cu Dumnezeu și să aibă o înfățișare asemenea sfinților preaiubiți ai lui Dumnezeu.

9. Să devină ceea ce Dumnezeu iubește pe pământ, adică un fiu iubit al lui Dumnezeu.

10. Să-și schimbe forma și să se înalțe cu Dumnezeu la al treilea cer, depășind condiția trupului.

Doar oamenii care pot moșteni binecuvântările lui Dumnezeu sunt desăvârșiți și câștigați de Dumnezeu. Ai câștigat ceva până în clipa de față? În ce măsură te-a desăvârșit Dumnezeu? Dumnezeu nu desăvârșește omul la întâmplare; desăvârșirea omului de către El este condiționată și are rezultate clare, vizibile. Nu e așa cum își închipuie omul, că atât timp cât are credință în Dumnezeu, poate fi desăvârșit și câștigat de Dumnezeu și că poate primi pe pământ binecuvântările și moștenirea lui Dumnezeu. Asemenea lucruri sunt extrem de dificile – ca să nu mai vorbim de schimbarea formei oamenilor. În prezent, ceea ce ar trebui să căutați în primul rând este să fiți desăvârșiți de Dumnezeu în toate lucrurile și să fiți desăvârșiți de El prin toți oamenii, chestiunile și lucrurile cu care vă confruntați, astfel încât să fie forjat în voi mai mult din ceea ce Dumnezeu este. Voi trebuie să primiți mai întâi moștenirea lui Dumnezeu pe pământ; numai atunci veți fi îndreptățiți să moșteniți binecuvântări mai multe și mai mari de la El. Toate acestea

sunt lucruri pe care ar trebui să le căutați și pe care ar trebui să le înțelegeți înainte de orice altceva.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Promisiunile către cei care au fost desăvârșiți”

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org